

KADINLARIN BİRLİĞİ 8

Kadınların Birliği Köşesi, 222'inci Sayımızla Beraber Okurlarımızla

“Kadınların Birliği” köşesi ilk makalesi ile gazetemizin 222'inci sayısında!

Önümüzdeki her sayımızda da gazetemizde yer alacak olan “Kadınların Birliği” köşesinin ilk makalesi 8'inci

sayfamızda, “Kadınların Birliği, İhtiyaç, Gerekliklik ve Zorunluluktur” başlığı ile yer aldı.

Kadınların Birliği köşesinde yer alan bir kesitte ise:

“Hücrelerimize kadar işleyen ve kendimize dahi düşman haline getirildiğimiz patriarkal dünyada, onu yenmek için birliğimiz, hem ihtiyaç hem gerekliklik ve hem de zorunluluktur!” ifadeleri yer verilmektedir.

özgür gelecek

pêşeroja azad

Gerçekler Devrimcidir

7 - 22 Ekim 2020

15 Günlük Devrimci Gazete | Sayı 222

www.ozgurgelecek18.net

Fiyatı: 2 TL

ANALİZ 14-15

Dağlık Karabağ Sorunu Nedir?

Dağlık Karabağ Ermenilerinin Özgürce Ayrılma Hakkı yani ayrılıp ayrı bir devlet kurma hakları vardır. Buna bizzat Karabağ Ermenileri karar vermelidir. Nitekim vermişlerdir de. Bunun için referandum yapmışlar ve bağımsızlık kararı almışlardır. Bu karar karşısında her türlü saldırı, bastırma, müdahaleye karşı durulmalıdır.

SÖYLEŞİ 17

Prof. Dr. Şebnem Korur Fincancı İle Söyleşi

Türk Tabipleri Birliği'nin (TTB) 72'nci Büyük Kongresi, 27 Eylül günü Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde yapıldı. Seçimi, Etkin Demokratik TTB Grubu kazandı ve TTB Genel Başkanlığına Prof. Dr. Şebnem Korur Fincancı seçildi. Bizde Özgür Gelecek gazetesi olarak Fincancı ile seçimlere ve pandemi sürecine ilişkin bir söyleşi gerçekleştirdik.

HDP DİZ ÇÖKMEZ DİRENİŞ VE DAYANIŞMA KAZANDIRIR

MİT'in Avrupa Ayağı ve Kitle Psikolojisi

Çok kapsamlı saldırıları bertaraf edecek politik öngörü ve inatla mevzileri koruyacak dirayet ve teşhir politikası bu süreçte kan kaybını durdurabilir.

Avusturya Viyana'da gerçekleştirilen ırkçı saldırılar protesto ediliyor | 26 Haziran 2020

Kendi sınırları içerisinde defalarca kez tanık olduğumuz MİT eksensiz yüzlerce olay ve girişim ülke sınırlarını aşar oldu.

Türki Cumhuriyetlerinde Orta Doğu eksenindeki İslam ülkeleri çerçevesinde boy gösteren bu yaygınlık yakın denecek dönem içinde oldukça gelişim göstermiştir. 'FETÖ' davası adı altında Balkan ülkelerinden kaçırılarak Türkiye'ye getirilen belli sayıda kişiler bu gelişimin ön ayağını oluşturmuştu. Adam kaçırma, rüşvet, şantaj, suikast, tehdit, uyuşturucu ve çete örgütlenmeleri belli başlı işleri arasında yer almaktadır.

Politik arenadan askeri alana kadar birçok çevreyi kapsayan bu faaliyetin iki önemli ayağı can alıcıdır.

Birincisi ayağı geniş anlamıyla Ortadoğu özel anlamıyla Irak ve Suriye Kürdistan alanlarıdır. Son yıllarda işbirlikçi KDP dolayısıyla Barzani ailesiyle girilen ilişki MİT'in bu alanlardaki ağı genişletmiştir. Türk devletinin sömürge valisi gibi davranan Barzani ailesi çıkar ilişkileri adı altında Kürt topraklarını alabilmişince MİT'e açmış bulunmaktadır.

Bu alanda aldıkları istihbaratla onlarca suikast eylemini gerçekleştirmiş ve onlarca masum köylü katledilmiştir.

İkinci ayağı ise Avrupa'dır. Aslında devrimci ve Ulusal Kürt Hareketi Alevi örgütlenmesi ve farklı alanlardaki muhalif kesimlerin en organize oldukları alanlardan biridir Avrupa.

Türkiye'deki demokratik ve özgür-

lük mücadelesine bazen yüzbinleri bulan güçle destek sunan devasa örgütlü bir güç oluşturulmuştu.

Türkiye'de faşizmin toplumsal muhalefete yönelik baskı ve sindirme saldırıları kısmi olarak tutmuş ve devrimci muhalefet savunmaya hapis edildiği bir dönemde Avrupa'daki kitlesel mücadele önemli bir moral kaynağı olabilmisti. Neredeyse Türkiye'deki her anti-demokratik harekete kitle boyutuyla teşhir politikası ile karşılanıyordu.

Ve de Avrupa kamuoyu ve siyaseti üzerinde baskı aracı oluyordu. Kısacası ülkede bastırılmış muhalefete karşın Avrupada güçlü ve örgütlü bir muhalefetin varlığı Türk devletini oldukça rahatsız etmişti. Afrin işgal saldırıları ve 31 Mart seçimleri karşısında özellikle Avrupa'daki sokak protestoları ve örgütlü çalışma tarzı son odak noktasını oluşturdu.

İçişleri bakanı Soylu "orda sokaklarda teşhir edeceksiniz buraya da gelip güneşleneceksiniz" diyerek devletin yaklaşımını ortaya koydu.

"Kısacası beni orda teşhir edip burda izin yapacaksınız. Buna müsaade yok" diyerek karşı hamlede bulundu.

Onlarca insan havaalanında geri çevrildi ya da tutuklandı. Medyada bu korku psikolojisinin yoğun bir propagandası yapıldı. Bu psikoloji devrimci ve ulusal hareket tarafından yeteri kadar anlaşılmadı. Karşı önlem ve politikalar geliştirilemedi. Kitle etkinliklerine katılan

yüzlerce insan birkaç yıl içerisinde geri çekildi. Sokak etkinlikleri sayısı bir hayli düştü. Türkiye'ye gidememe ve oradaki kimi gelirlerine el konmasına yönelik kaygı mücadeleyi içselleştirememeye yönüyle örgütlü alanın daraltmasına etken oldu.

Ardından sırf Avrupa'da MİT'e çalışanların olduğu ve sayılarının on binlere vardığı ifade edilen haberler kamuoyuna servis edildi. MİT'in öteden beridir cami, cemaat ve işsiz güçsüz lümpen çete MHP faşist çevresini kullanarak sesiz bir şekilde örgütlendiği gerçeği pratik sahaya yansımaya başladı. Her anımız ve hareketimiz sanki MİT kontrolünde her an birileri tarafından ihbar edilecek hissini yarattığı basınç giderek kitleler üzerinde etkili oldu.

Oysa Faşizme karşı mücadelenin bedelleri olduğu gerçeğini anlatamadık. Mücadele ve bedel ikilemi kavranmadığı ve kırılmadığı müddetçe bu psikoloji bizleri daraltarak devam edecektir. Fransa'da katledilen üç Kürt kadın siyasetçinin mesajı ve MİT örgütlenmesinin ciddiyeti ve yapabilecekleri üzerine yeterince durulmadı.

Hayko Bağdat ve bir dizi sürgündeki siyasetçiye yönelik suikast tehditlerinin altında yatanlar örgütlenme ağını gösteriyordu. Zaman zaman sokak protestolarında faşist güçlerle karşı karşıya gelmesine rağmen son süreçlerdeki daha örgütlü saldırıları açıktan yapılmaya başlanması

tesadüfî değildi. Avusturya'nın Viyana şehrinde ATİK'e bağlı derneğin ve aynı binada bulunan diğer kurumların derneklerine yüzlerce faşistin saldırarak yakma ve yağma girişimleri çitanın yükseltildiğinin kanıtıydı. Günlerce süren saldırılar yine kitlesel anti-faşist karşı duruşla durdurulmuştu. Hemen akıbetinde Avusturya hükümetinin direk Türk MİT'ini açıktan teşhir etmesi gelinen aşamanın önemini gözler önüne sermekteydi.

Bu tartışmalar sürerken geçtiğimiz günde yine bir MİT elamanının Avusturya makamlarına teslim olarak itiraflarda bulunması önemli bir örgütlenme aşımına ortaya çıkarıyor. Teslim olan MİT elamanı Yeşiller eski milletvekili akademisyen Berivan Aaslan ve Politikacı Peter Pils'e suikast planını deşifre etmesi ciddi bir tartışmayı da beraberinde getirdi.

Öne çıkmış politikacı veya politik kişileri suikast ve korkuyla susturmak. Gösterilere katılan kitleyi tehdit ve şantaj yoluyla korkutmak. Böylece iç faşist baskıyı dış sindirme politikasıyla bütünlendirmek.

Avrupa'da esaslı 80'den bu yana politikleşmiş geniş bir tabanın varlığı ve örgütlülüğün olanakları olmasına karşın devletin ülke içindeki saldırıları bertaraf edilememiş olmasından kaynaklı kitle üzerinde yarattığı gerileme ve geri çekilme psikolojisini MİT aracılığıyla Avrupa alanında gerçekleştirme çabasına müsaade edilmemelidir. Bu bağlam çerçevesinde kazanılmış hiçbir mevziden geri çekilmemek can alıcı bir öneme sahiptir. Bu bilinç her defasında kitleyle tartışılıp var olan korkular ve tedirginlikler aşılmalıdır.

Anti-faşist mücadele önümüzdeki dönemin en önemli mücadele biçimini alacaktır. Kitle ayağı ve sokak etkinliklerinin içeriği boşaltılmadan önemle korunmalıdır. Bu hem Avrupa'da gelişen ırkçılık açısından hem de Türk ırkçı saldırılarının önlenmesinde büyük yarar sağlayacaktır. Belçika, Fransa, Hollanda, Almanya ve Avusturya'da başlayan doğrudan MİT tarafından yönlendirilen bu organizasyon aşımının asıl amacı Avrupa'daki devrimci örgütlenmelerin kitle ayağını boşa çıkartmaktır.

Çok kapsamlı saldırıları bertaraf edecek politik öngörü ve inatla mevzileri koruyacak dirayet ve teşhir politikası bu süreçte kan kaybını durdurabilir.

FAŞİZMİN “NORMALİ”: HALK DÜŞMANLIĞI!

Kısacası faşist rejim kendinden olmayana, kendine biat etmeyene yönelik sadece fiziki saldırı içinde değildir. AKP-MHP faşist iktidarı başta virüs salgını olmak üzere her gelişmeyi, her olanağı kendi bekasını sürdürmek adına halkı bastırmanın ve katletmenin aracı olarak “usta”ca kullanmaktadır.

Dünyada ve ülkemizde virüs salgını tüm hızıyla sürüyor. Salgın nedeniyle hakim sınıflar hayatlarımıza dair “yeni normal”den bahsederken Türk hakim sınıfları ve onların temsilcileri ise sanki hiçbir şey yokmuş gibi davranıyorlar. Onlar açısından “yeni normal”, eskinin birebir tekrarından ibaret görünüyor. Birkaç örnek, faşizmin “yeni normal”inin aslında eski normal olduğunu fazlasıyla kanıtıyor.

Ekonomi Bakanı Berat Albayrak’ın “Kur benim için önemli değil”, Eğitim Bakanı Ziya Selçuk’un “Eba’nın çökmesi olumlu haber”, Tarım Bakanı Bekir Pakdemirli’nin “Et fiyatları aslında yüksek değil”, Sosyal Hizmetler ve Aileden Sorumlu Bakan Zehra Zümrüt Selçuk’un “Her kadın cinayeti bizim kadına yönelik şiddetteki kadın cinayeti değildir” dediği koşullarda Sağlık Bakanı da var olan “gerçeği” açıklıyor! Bakan Fahrettin Koca: “Her vaka hasta değildir, çünkü testi pozitif olup semptom göstermeyen var. Bunlar çoğunluğu oluşturuyor.” (30 Eylül)

Bakanın bu açıklaması, rejimin koronavirüs salgınına yaklaşımını özetlemektedir. Açıklamanın özeti, “belirti göstermeyen ama testi pozitif çıkan” vakaların günlük açıklanan tabloda yer almadığıdır. Diğer bir ifadeyle iktidar, her gün açıkladığı koronavirüs tablosunda halka ve kamuoyuna yalan söylenmektedir. Faşist rejim tam bir insanlık düşmanı olduğunu, koronavirüs testleri pozitif olanları hasta olarak saymaması ve dolayısıyla gerçek rakamları gizlemesi ve salgının yayılmasına engel olmamasıyla açık etmiş durumdadır.

Bakan bu sözlerine açıklık getirmek

için; “Halk sağlığı kadar ulusal çıkarları da korumalıyız” ifadelerini kullandı. Bu açıklama da gerçekte “ulusal” çıkarlar adına halk sağlığını yok sayan faşist zihniyetin ürünüdür. Bizler biliyoruz ki; ne zaman ulusal çıkarlardan bahsedilse orada hakim sınıfların kendi sınıfsal çıkarları vardır. Bakan, virüs salgını gibi halkın sağlığını doğrudan ilgilendiren bir konuda bile “ulusal çıkarlar” adına gerçekleri manipüle etmiş, rejimin salgın karşısında “kontrollü sürü bağıışıklığı” politikası izlediğini açıklamış durumdadır.

Rejimin bu politikası “çarklar dönmeli” diyerek işçi sınıfını ve halkı çalışmaya zorlayan, işyerinin yemekhanelerinde “burun buruna” oturup yemek yemek zorunda olan on binlerce insanın canına taammüden kastetmektir. Faşist rejim, korona virüs salgını karşısında gerçekte “sınıf bağıışıklığı” politikası izlemiştir. Bu politika “parası olan evinde otursun ve yaşasın, olmayan sokağa çıksın, çalışsın ve hastalık kapsın, ölsün!” sistemidir. Rejim sadece salgında sınıf bağıışıklığı uygulamamaktadır. Örneğin eğitimde de sınıfsal bir ayırım yapmakta ve düşük gelir seviyesindeki ailelerin çocuklarını eğitimin dışında tutmaktadır.

Kısacası faşist rejim kendinden olmayana, kendine biat etmeyene yöne-

lik sadece fiziki saldırı içinde değildir. AKP-MHP faşist iktidarı başta virüs salgını olmak üzere her gelişmeyi, her olanağı kendi bekasını sürdürmek adına halkı bastırmanın ve katletmenin aracı olarak “usta”ca kullanmaktadır. Rejim elbette kendi fitratına yani sınıf doğasına uygun olarak bu türden politikaları izlerken, en ufak bir itiraza, muhalefete dahi tahammül edememektedir.

Beka korkusunun saldırganlığı...
Nitekim Kobanê eylemleri gerekçe gösterilerek HDP’ye yönelik gözaltı ve tutuklama saldırıları devam ettirilmekte ve belediyelere kayyım atamaları sürdürülmektedir. Gün geçmiyor ki, ilericilere, devrimcilere yönelik gözaltı ve tutuklama saldırısı yapılsın. Yargı sadece rejim açısından cezalandırma aracı olarak kullanılmamakta, halk düşmanlarını aklama görevi de görmektedir. Örneğin kendi fitratına uygun olarak 301 madencinin katledildiği madenin patronu ve olayın sorumlulara beraat kararı verilebilmektedir.

Rejimin pervasızlığı öyle bir hal almış durumdadır ki; 11 Eylül’de Van Çatak’ta iki Kürt köylüsü, kolluk güçlerince gözaltına alınıp helikopterden atılabilmektedir. Bu da yetmemekte, bu işkence sonucunda hayatını kaybeden köylünün taziyesi basılmakta ve taziyeye katılanlara hakaret edebilmekte, gö-

zaltı tehditi yapılabilmektedir.

Kars Belediyesi’ne kayyım olarak atanan Kars Valisi’nin polis eşliğinde belediye binası önünde namaz kılması, TC rejiminin DAİŞ zihniyetinin dışavurumudur. DAİŞ’liler de işgal sonrasında gasp ettikleri bölgelerde ellerindeki kanla “fetih namazı”na duruyorlardı. Bu tutum, selefi cihatçılığın göstergesidir. Ayasofya’nın camiye çevrilmesinden, Kars Belediyesi’nin ele geçirilmesine uzanan çizgide, “fetih namazları” artık göstere göstere kılınmaktadır. Kürt ulusunun iradesi İslam ve Türklük adına gerçekleştirilen fethin bir parçası olarak görülmektedir.

Rejimin bu türden saldırıları daha önceden de ifade edildiği gibi sıkışmışlığının ve çaresizliğinin ürünüdür. Ekonomik krizin salgın vesilesiyle daha da derinleştiği, işçi sınıfının ve halkın artık “nefes alamadığı” koşullarda, rejim en iyi bildiği şeyi yapmaktadır. Bir yandan elindeki kitle iletişim araçlarını kullanarak, ırkçılığı, şovenizmi körüklemekte, diğer yandan ise kolluk güçlerini ve yargıyı kullanarak muhalefet edenleri, ilericileri, devrimcileri tutuklamaktadır.

Bu saldırganlıklarına paralel olarak kendini yeniden örgütlemeyi de sürdürmektedirler. Meclis kapanmadan birbiri ardına çıkartılan yasalarla “başkanlık sistemi”nin önünde engel olduklarını

Faşizme karşı en kararlı, en dinamik güçlerle ortak iş yapmaya çalışmak, kısa ve uzun vadeli eylem birlikleriyle hareket etmek önemlidir. Halihazırda bunun somut koşulları da vardır.

düşündükleri kurumları kendi iktidarlara göre düzenlemeye devam etmektedirler. Bekçi yasasından, çoklu baroya, propaganda başkanlığının kurulmasından, TTB'nin kapatılması hamlelerine kadar bir dizi saldırı ortadadır. Şimdi bu hamlelere, Anayasa Mahkemesi'nin yeniden düzenlenmesi ve idamın geri getirilmesi tartışmaları da eklenmiş durumdadır.

Yaşadığı ekonomik krizi ve sıkışma halini sınır ötesi maceralarda aşmaya çalışan rejim, son olarak Kafkaslar'a müdahil olmuş durumdadır. TC, Azerbaycan'ı teşvik ederek Ermenistan'a saldırtmıştır. Saldırının uzunca bir süredir planlandığı, öncesinde yapılan tatbikatlardan ve bölgeye cihatçı paralı çetelerin transferinden anlaşılmaktadır. TC rejimi, Azeri ordusuna lojistik destek vermenin yanında, sahada taktik ve stratejik katkı sunmaktadır.

Artsakh Cumhuriyeti'nin

kendisini savunması meşrudur!

Elbette sınıf bilinçli proletaryanın Ermenistan ile Azerbaycan arasında taraf olması düşünülemez. Ancak önemle altını çizmek gerekir ki; yaşanan savaşta dikkate alınması gereken noktalar vardır. Bunlardan birincisi Dağlık Karabağ Cumhuriyeti'nin (Artsakh Cumhuriyeti) durumu; ikincisi de faşist TC rejiminin bölge halkları açısından bir tehdit olmayı sürdürmesidir. Bu durum, ülke devrimcileri olarak bize somut görevler

yüklemektedir.

Bu savaşta, Artsakh Cumhuriyeti kendisini savunması meşrudur ve desteklenmelidir. Burada önemle altını çizmek gerekir ki; yaklaşımımız gerici Ermenistan devletini desteklemek değildir. Doğrudur, ortada Dağlık Karabağ gerekçesiyle yaşanan bir savaş durumu söz konusudur. Gerek Ermenistan ve gerekse de Azeri gericiliği, kendi sınıf çıkarları için halkları birbirine düşman etmekte, ırkçılık, şovenizm üzerinden kendi iktidarlarını var etmeye çalışmaktadırlar. Ne Ermenistan'ın haksız işgal ve ilhak saldırganlığı (ki Ermenistan, Karabağ dışında da Azerbaycan topraklarını işgal etmiş durumdadır) ne de Azerbaycan'ın benzer işgal, ilhak, gerici savaş ve saldırganlığı desteklenebilir. Her iki gerici devlet de bölge gericiliğinin politikalarında ve emperyalist stratejilerin uygulanmasında rol almakta ve karşı karşıya gelmektedirler.

Azerbaycan, Artsakh Cumhuriyeti'nin bağımsızlığını tanımamakta ve askeri çözümü dayatmaktadır. Ermenistan'da Artsakh Cumhuriyeti'nin bağımsızlığını tanımamakta, o da çözümü Artsakh Cumhuriyeti ve Ermenistan'la Artsakh arasındaki koridordaki Azerbaycan topraklarını işgal etmekte bulmaktadır. Oysa ki çözümün yolu basittir.

Ermenistan, işgal ettiği Azerbaycan topraklarından çekilmelidir. Azerbaycan,

Artsakh Cumhuriyeti ve Ermenistan'a saldırılarını durdurmalıdır. Her iki devlet de Artsakh Cumhuriyeti'nin Özgürce Ayrılma Hakkı'nı tanımalıdır.

Bu hakkın nasıl kullanılacağı Artsakh Cumhuriyeti halkına kalmış bir durumdur. Pratikte Artsakh Cumhuriyeti Ermenistan'a bağlanmak, onun parçası olmak istemektedir. Yaşanan savaş aynı zamanda Artsakh Cumhuriyeti halkının Özgürce Ayrılma Hakkı'nın gasp edilmesine de neden olmaktadır. Dolayısıyla Artsakh Cumhuriyeti halkının kendi kaderlerini tayin etme (bunun ayrı bir devlet kurma yerine Ermenistan'a bağlanma şeklinde dile getirilmesi ayrı bir tartışmadır ve konumuzun dışındadır) talebi desteklenmelidir.

Tıpkı Sovyet iktidarının ilk yıllarında Nahçıvan'ın Azerbaycan'a bağlanma talebinin önünde durulmadığı gibi. Nasıl ki, Sovyet iktidarı döneminde tartışma konusu olan Nahçıvan'da yapılan referandumla halkın % 90'ı Azerbaycan'dan yana tavır koymuş ve bu irade hayata geçmişse aynı şekilde Artsakh Cumhuriyeti'nin iradesi de tanınmalıdır.

Ne var ki, Artsakh Cumhuriyeti halkının kendi parlamentolarında özgürce kendi kaderlerini tayin etme ve Ermenistan ile yaşama yönünde 1988 yılında almış olduğu karar reddedilmiş ve savaş gerekçesi yapılmıştır. Buna rağmen Artsakh Cumhuriyeti, 10 Aralık 1991'de bir referandum gerçekleştirmiş, (Aze-

riler bunu boykot etmiştir), bağımsızlık kararı almış ve 6 Ocak 1992'de Artsakh Cumhuriyeti'nin bağımsızlığını ilan etmiştir. Günümüzde Ermenistan da dahil hiçbir devlet Artsakh Cumhuriyeti'nin bağımsızlığını tanımamaktadır.

Unutulmamalıdır ki; farklı ulus ve milliyetlerin aynı devlet çatısı altında, barış içinde bir arada yaşaması mümkündür. Proletarya enternasyonalizmini temel alan bir iktidarla, -özgürce ayrılma hakkının da korunduğu- bunun gerçekleşebilir olduğu, Lenin ve Stalin önderliğindeki Sovyetler Birliği pratiğinden öğrenilebilir.

Faşizme karşı birleşik mücadele anın devrimci görevidir

Rejimin içte ve dışardaki saldırganlık hali, onun sıkışmışlığının ürünü olsa da kendiliğinden çökmeyeceği açıktır. Kuşkusuz hem içerde hem de dünya kamuoyunda rejim iyice teşhir olmuş durumdadır. Halk düşmanı yüzü ve bölge halklarına yönelik bir tehdit olduğu daha görünür olmuştur. Ancak tek başına bu durum bir şey ifade etmemektedir. İçerde ve dışarda açığa çıkan bütün çelişkiler faşist rejimin yıkılması için kullanılmalıdır. Örneğin HDP'ye yönelik saldırılar ters tepmiş görünmekte, kitlelerde rejime yönelik öfke ve kin artmış durumdadır.

Kuşkusuz bu durumda faşizme karşı örgütlü devrimci mücadeleyi sebatla sürdürür, dibe çekilmiş kitle hareketiyle temas noktalarını artırırken, birleşebileceğimiz bütün güçlerle birleşmeye çalışmak, ortak çalışmalar örgütlemek gerekmektedir. Burada kastedilen faşizme karşı bütün güçlerin birliği değildir. Bu elbette olsa iyi olur. Ancak şimdiki durumda gerçekçi değildir. Örneğin yukarıda ifade ettiğimiz Artsakh Cumhuriyeti'nin kendisini savunmasının meşruluğu ve haklılığında bile kendisine devrimciyim ve hatta komünistim diyenler, kafa karışıklığı yaşamakta, Ermeni düşmanlığından, sosyal şovenizme kadar bir dizi anlayış ortaya çıkmaktadır.

Faşizme karşı en kararlı, en dinamik güçlerle ortak iş yapmaya çalışmak, kısa ve uzun vadeli eylem birlikleriyle hareket etmek önemlidir. Halihazırda bunun somut koşulları da vardır. TDH ve Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi'nin aynı çatı altında yürüttüğü bir mücadele zemini vardır. Bu mücadele zemini güçlendirilmelidir.

Önemli Olan İşçilerin Vicdanında Aklanmak:

Mersin Büyükşehir Belediyesi bünyesindeki güvenlik işçileri, aynı meslek grubundaki ve aynı statüdeki diğer işçilerin yararlandığı haklardan faydalanamıyor.

Güvenlik Sen Genel Başkanı Serdar Aslan ve ekibinin ismi emekçi karşıtı çalışmalarıyla gündemde yer alıyor. Daha önce bizzat kendi seçtiği listelerde bulunan yöneticilerin Aslan'ı yolsuzluk ile suçlamıştı. Burada dikkat çeken detay ise yolsuzluk yapıldığı konusunda yönetime dava açan kişilerin (ilerde isimleri verilecektir) şu anda GÜVENLİK SEN'de yönetici koltuklarında olması.

Olayların bu şekilde gelişiyor olması akıllara türlü soruları getiriyor. Yolsuzluk yaptıkları sırada işçinin alınteri olan parayı bölüşme konusunda bir anlaşmazlık mı yaşandı? Yoksa, yolsuzlukları fark eden yöneticiler istedikleri payı alabilmek için ellerindeki sopayı göstermeyi mi seçti?

Hali hazırda bu tür yolsuzluk davalarına büyük ölçekte koltuk değneği olmuş yargıda bile henüz aklanamadığı davaları sürerken Serdar Aslan, bir de Mersin Büyükşehir Belediyesi'nde çalışan güvenlik görevlilerinin çağdışı şartlarda çalıştırılmasına neden oluyor. Masaya oturma yetkisinin henüz çıkmamış olmasına rağmen güvenlik görevlilerinin de içinde bulunduğu sözleşmeye imza atan Genel İş Sendikası'na geçişlerin sağlanması bakımından kolaylık sağlanmıyor. Geçmiş olduğu kadar kirli olan bu yöneticilerin, işçilerin alınteri ile balık restoranlarında "toplantılar" düzenlemesi aslında oldukça doğal hatta işçilerin motivasyonunu arttırmak adına öyle güzel fikirler ortaya çıkmış ki gerçekten takdir edilecek türden.

Mesela sebze fidelerine binlerce lira verilerek botanik bir ortam oluşturmayı amaçlayıp işçilerin rahatlamasına yardımcı olmaya çalışmışlar. Burada da kalmayan 'yaratıcı' fikirler? Böylesi bir ortama en

Artık daha fazla sabırları kalmayan işçiler bir an önce Genel İş Sendikası'nın yapmış olduğu sözleşmeden geçmişe dönük hakları ile birlikte faydalanmak istiyor.

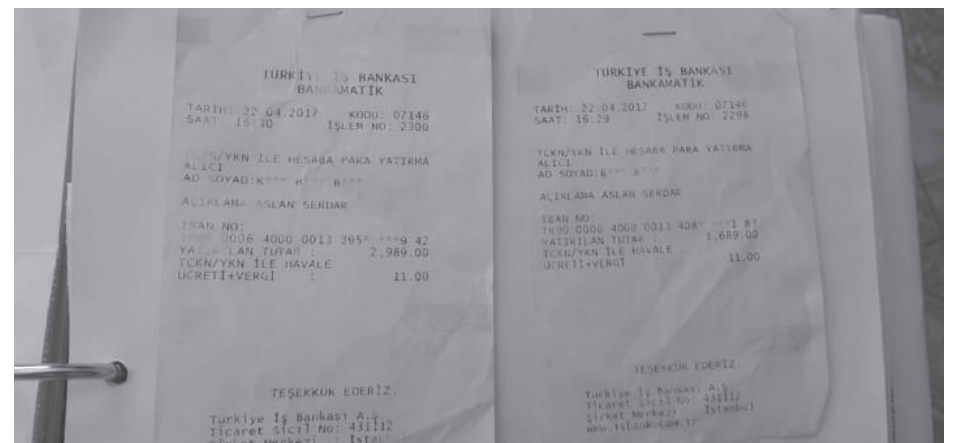
çok alkollü içecek yakışır deyip yine bir de tekel bayiilerden alış-veriş yapmışlar. Gerçekten haklarını teslim etmek gerekir başka hangi sendika işçilerin paralarını bu şekilde kullanır ki? Ama biter mi? Asla! Daha yeni başlıyoruz. Mesela işçiler daha iyi temsil edilsin diye gönüllü çalışan avukatlığın yeterli olmadığını düşünüp bir de dışarıdan avukat tutup binlerce lira "danışmanlık" ücretleri ödenmiş. Ama kızmayın her şey proleterya için!

Yapılanları ne kadar yumuşatmaya çalışsak da malesef üç kuruşa çalışmaya ve aldıkları ücret ile hayata tutunmaya çalışan her işçinin gerçeği evlerinde boş kalan dolaplar, mamasını, bezini alamadıkları, iyi bir eğitim verme şanslarının ellerinden alındığı çocukları, ödenememiş faturalar, krediler... saymakla bitmeyecek olan bu acı tablodur.

Gelelim Mersin Büyükşehir Belediyesi'nde yapılanlara. Güvenlik işçilerinin

ne fayda, işçiler bilgilendirme için kimseye görüşemedi. Bu durum genel başkanların konuyu Serdar Aslan'a iletilmesine rağmen müdahale edilmedi. Bunun üzerine toplantıyı tertipleyen işçiler bu durumu tutanak altına aldı.

Bu arada İmar Ltd. ile Genel-İş Sendikası arasında, güvenlik görevlilerini de kapsayan ve belediye şirketleri arasında yapılan en iyi sözleşme 17 Temmuz günü davullar zurnalar eşliğinde imzalandı. Bu duruma oldukça sevinen güvenlik görevlilerinin sevinci maalesef maaş günü gelece kadardı. Yapılan sözleşmeden, hiç bir haktan faydalanamayan işçiler itiraz etmek

İşçiler bu fotoğrafı "sözde gönüllü uzman, kim, kime, kimin parasını gönderiyor" yazılı bir mesajla paylaştılar.

sendikal örgütlenmesi 2019 kışından beri büyük bir umutla yapılmaya başlandı. Umudun olması kadar doğal ne olabilir ki sonuçta işçiler ilk defa sendikalı olarak çalışmaya başlayacaktı ve bunu DİSK çatısı altında bir sendika ile yapacaktı! Daha ne olsun? Ama maalesef işçiler en sarı sendikadan bile daha sarı bir sendikayla karşı karşıya kaldılar. Aylardır yapılan örgütlenmeler her noktada ismin önemli olmadığını bilen ve birlikten kuvvet doğacağına inanan gönüllüler ile gerçekleşti ama o günden bu güne gelene kadar tek bir sendika yöneticisi -taleplere rağmen- süreci nasıl yönetecekleri hakkında toplantılar düzenlemedi. Bu durumu şaibeli bulan işçiler sorular sormaya, sorgulamaya ve haklarını savunmak için en önemli şey olan bilgi edinmeye başladılar. Olayı sorguladıkça ve karıştırdıkça işçiler kötü kokularla kaşılıştı ve kendi insiyatifleri ile toplantı düzenleyip Mersin'de bulunan ve sendikanın atanmış temsilcisi olan Hüseyin Ali Vural'ı sürece dair bilgi vermesi için günler öncesinden davet ettiler. Lakin

ve Güvenlik-Sen'in işçiden yana değil de kendinden yana tavrı sergilemesini protesto etmek adına imza kampanyası başlattı. 180 kişinin imza attığı kampanya DİSK Genel merkezine faks ve e-mail yolu ile bildirildi.

Geçmiş dönemin kurcalanmış olması ve bu bilgilerin işçiler ile paylaşılması Güvenlik-Sen'i rahatsız etmiş olacak ki bölgede atamış oldukları temsilcilerine içi bomboş, hiç bir geçerliliği olmayan bir TİS taslağı gönderip kampanyanın önüne geçmeye çalıştı. Bu sırada işçiler ısrarla toplantı talep ettiklerini, kendi çıkarlarının ardına sığınan temsilcilere (Hüseyin Ali Vural ve Cuma Karakaya) bildirmelerine rağmen bir toplantı düzenlemediler.

Artık daha fazla sabırları kalmayan işçiler bir an önce Genel-İş Sendikası'nın yapmış olduğu sözleşmeden geçmişe dönük hakları ile birlikte faydalanmak istiyor.

Bunun yolu ise GÜVENLİK-SEN'in yetkisini tıpkı bu durumun söz konusu olduğu belediyeler de yaptığı gibi yetkisinin feshidir.

Yeni YEP, Eski Hedef; Çalışma Yaşamının Yeniden Şekillendirilmesi!

Sürekli değişen YEP hedeflerini karşıladığımızda o kadar rakamlarla oynamalarına rağmen hiçbir hedefini tutturamayan bir iktidar karşımıza çıkmaktadır.

2021-23 dönemini kapsayan 3 yıllık program Bakan Berat Albayrak tarafından açıklandı. Resmi adı Orta Vadeli Program (OVP) sunum adı Yeni Ekonomik Program (YEP) olan ekonomik programın teması "Yeni Dengeleme-Yeni Normal-Yeni Ekonomi" başlıkları altında açıklandı. Defalarca açıklanan aslında YEP ismini sürekli hedeflerin değiştirilmesinden aldığı düşündüğümüz yeni YEP'te de yine ekonomik hedefli rakamlar güncellenerek karşımıza çıktı. Hatırlanırsa Hazine ve Maliye Bakanı Berat Albayrak Eylül 2018'de "Dengeleme Değişim Disiplin" sloganıyla hazırlanan Yeni Ekonomi Programı (YEP)'ni açıklarken çok coşkulu ve heyecanlıydı. Sık sık "burası çok önemli" diye vurgularla konuşmasındaki onlarca çok önemli noktaya dikkat çekiyordu. Açıklanan metnin tamamı burası çok önemli idi. 29 Eylül Salı açıkladığı YEP'te (kaçınıcı YEP olduğunu kimse takip edemiyor) şaşalı sunumlarından eser kalmamış bir Berat Albayrak karşımıza çıktı. Sunumu da kısa sürdü.

Sürekli değişen YEP hedeflerini karşıladığımızda o kadar rakamlarla oynamalarına rağmen hiçbir hedefini tutturamayan bir iktidar karşımıza çıkmaktadır. 2023 yılını milat olarak görüp önüne bir dizi hedef koyan iktidar kendi belirlediği hedeflerden bir bir uzaklaşmak zorunda kalmıştır.

Berat Albayrak'ın açıkladığı bütün ra-

kamlar tahmini ve varsayımına dayanmaktadır. 2021'de yüzde 5,8'lik bir büyüme, izleyen yıllarda yüzde 5'lik büyüme ile gidileceğini; 2021'de ihracat 2 puan, toplam iç talep de 3,8 puan katkı vermesi varsayımı ile. YEP'te 2021-2023 Aralığı için dolar kuru sırasıyla 7.68, 7.88 ve 8.02 tahmin edilmektedir. Bakan YEP'i açıklarken dolar kuru 7.75 liraydı. Önceki YEP'te Berat Albayrak 2020 yılı için 2,5 milyon yeni iş yaratmaktan bahsediyordu. Hâlbuki bu yıl tam aksine resmi rakamlara göre 2 milyon işgücü kaybı yaşandı. Resmi rakamlara göre 2013'te 12582 dolar olan kişi başına gelirin 2023'te 10 bin dolara ulaşması beklenmektedir.

Açıklanan rakamların tamamının tutması için şöyle 'olursa'ların böyle 'varsayarsak'ların tamamen gerçekleşmesi gerekiyor. Örneğin bu varsayımlar arasında pandeminin dünya ekonomisine etkisi varsayımı yok. Görmeyince etkisi olmuyor sonuçta. Berat Albayrak sunumu sırasında ve sonrasında gazetecilerden soru almadı. Ancak toplantı çıkışında bir gazetecinin döviz kurlarındaki durum ile ilgili sorusuna "Kur benim için önemli değil. Ben hiç işin o tarafına bakmıyorum. Sana iyi sağlık, üretim tarafı sağlık. Kur meselesinden göreceksiniz, en karlı çıkan biz olacağız. Çünkü artık kurun kontrolü bizim elimizde" cevabını verdi. Daha önce canlı yayına çıktığı medyada kur sorusuna dolarla mı maaş alıyorsunuz? Sorusu ile cevap vermesinin tutarlı bir devamı. Ben o tarafla ilgilenmiyorum. İlgilenmeyince problem yok. "En karlı biz olacağız" sözündeki 'biz'in biz ezilenler olmadığı kesin. Dövizde endeksli geçiş garantili köprüler, otoyollar, hasta garantili hastaneler,

yolcu garantili havalimanları ve daha birçoklarının parasını döviz üzerinden biz işçi ve emekçiler ödüyoruz Bakan için kurun önemli olmamasını anlayabiliyoruz.

Yeni YEP'te sermaye lehine çalışma yaşamı şekillendiriliyor!

Açıklanan YEP'lerin tutarlı yanının hedeflerin güncellenmesinin yanında sermaye lehine çalışma yaşamının yeniden düzenlenmesi olarak karşımıza çıkmaktadır. Daha önceki YEP'lerde özel başlık altında yapılan bu vurgular yeni YEP'te de karşımıza çıkmaktadır. İşçi ve emekçiler daha güvencesiz, esnek koşullarda çalışma yaşamına devam ve dâhil edilmek istenmektedirler. Daha önce açıklanan 2020-2022 yılını kapsayan YEP'te "İşgücü piyasasında yasal düzenlemesi bulunan ancak yeterli uygulama alanı olmayan esnek çalışma biçimlerinin uygulanabilirliği artırılacaktır." vurgusu ile bu çalışmanın hazırlıklarına başlanmıştır. Diğer YEP'ler de bu vurgu açık hale getirilmiş derinleştirilmeye çalışılmıştır. Pandemi süreci ile birlikte uygulama alanının arttığı düşüncesi ile çalışmaya hız verilmiştir. Daha önce aniden tartışmaya açılan kıdem tazminatının gaspı meselesi bu kararlar doğrultusunda yapılmaktadır. Gelen tepkiler üzerine geri adım atıldığı algısı yaratılan kıdem tazminatı gaspı değişik biçimlerde gündeme gelmiştir. İktidar Kıdem tazminatı gaspını çalışma yaşamının yeniden şekillendirilmesi ile bağlantılı olarak ele almaktadır. Nitekim yeni açıklanan YEP'te bu durum daha belirgin hale gelmiştir.

"YEP'e göre kısmi süreli çalışmayı teşvik edici ve işgücü piyasasına ilişkin yapısal düzenlemeleri de içeren İstihdam

Kalkanı Paketi hayata geçirilecektir. Bunun en önemli adımı 25 yaş altı gençler ile 50 yaşın üstünde olan çalışanların istihdam edilebilirliklerini kolaylaştırmak için daha esnek çalışma koşulları yaratmaktır. İleri yaş gruplarında istihdamın desteklenmesine yönelik olarak 50 yaş üstü tam zamanlı çalışanların kısmi zamanlı çalışmaya geçişi teşvik, 10 günden az çalışan 25 yaş altı gençlerin daha kolay istihdam edilmesine imkân sağlayacak düzenleme işverenlerin gençleri tercih etmesi desteklenecektir. Mevzuatta tanımlanan ancak uygulama alanı bulamayan esnek çalışma biçimlerinin uygulanabilirliğini artırmaya yönelik ikincil mevzuat çalışmaları tamamlanacaktır." Tüm bunlar yeni YEP'in politika metninden. İktidar tamamen kaldıramadığı kıdem tazminatını törpüleyerek gasp etmeye, aynı zamanda bunu işçi ve emekçileri bölerek yapmaya çalışmaktadır. YEP'te yer alan bu hedefler çalışanların kazanılmış haklarının budanması ve daha esnek ve kuralsız bir çalışma yaşamı anlamına gelmektedir. Bu hedeflerin esnek çalışma biçimlerini (belirli süreli çalışma, kısmi süreli çalışma gibi) artırmayı daha güvencesiz çalışma yaşamını ortaya çıkarmak istediği açıktır. İktidar bu yolla işverenlerin maliyetlerini düşürmeyi hedeflerken, işçi ve emekçilerin yaşam ve çalışma koşullarını kötüleştirmektedir. Açıklanan resmi rakamlara göre her dört gençten birinin işsiz olduğu ülkemizde gençler çalışma yaşamına esnek güvencesiz ve ucuz işgücü olarak dâhil edilmek istenmektedir. 25 yaş altı ve 50 yaş üstü işçileri ikinci sınıf işçi haline getiren, esnek ve kuralsız çalışmayı yaygınlaştırarak kıdem tazminatı, emeklilik ve iş güvencesi gibi kazanılmış hakları gasp amacıyla YEP'e konulmuş bulunmaktadır.

YEP'te belirtilen hedeflerle birlikte çalışma yaşamı tümünden kuralsız hale getirilmek istenmektedir.

Bu zamana kadar açıklanan YEP'ler de emeğin esnekleşmesi, güvencesizleştirilmesi ve başta kıdem tazminatı olmak üzere işçi ve emekçilerin kazanılmış haklarının ortadan kaldırılmasına ilişkin tutum değişmemektedir. Yeni YEP'in önemli bir ayağını esnek çalışma modeli oluşturmaktadır. Esnek çalışma modelinin getirisi kuralsız, güvencesiz çalışma yaşamıdır. İşçi ve emekçilerin var olan hakları gasp edilmekte çalışma yaşamı sermaye lehine yeniden düzenlenmektedir. YEP'te esas hedef rakamları tutturmak değil çalışma yaşamını yeniden düzenlemektir.

İşçiler, Hakları ve Gelecekleri İçin Direniyor!

İşçi sınıfı, coğrafyamızın birçok yerinde insanca yaşanacak bir ücret ve gasp edilen hakları için direnişe devam ediyor.

Lipton Çay fabrikasında çalışan işçiler 6 Ekim'de greve çıkacak

Tek Gıda-İş sendikasının örgütlü olduğu Rize Ardeşen ve Fındıklı ile Artvin Arhavi'deki Lipton çay fabrikalarında işçiler, 6 Ekim Salı günü greve çıkacak.

Tek Gıda-İş Sendikası ile Unilever Lipton Çay Fabrikaları arasında gerçekleştirilen 17. dönem toplu iş sözleşmesi sürecinde anlaşma sağlanamayınca işçiler greve gitme kararı aldı.

Tek Gıda-İş Sendikası Lipton Şube Başkanı Mustafa Yüksel, yaptığı açıklamada "Söz konusu müzakere toplantılarında Unilever yetkilileri yüzde 10,58'lik saçma sapan bir teklifte bulundular. İşçiler 4 ay çalışıp 8 ay boş kalıyor, 4 aylık maaş 12 aya yayıldığında ortaya asgari ücretin de altında kalan bir para çıkıyor ve bu para ile ailelerin geçinmesi mümkün değil" dedi. Yüksel şöyle devam etti:

"Lipton fabrikalarında çalışmakta olup kronik hastalığa yakalanmış arkadaşlarımız var, işe çağrılmadılar. Tek suçları kronik hastalığa yakalanmaları. Bu kardeşlerimiz maddi anlamda çok büyük sıkıntılar çekiyor ve başka yerde de çalışmıyorlar. Unilever şirket yetkilileri 'Biz bu kronik hastaların maaşlarını ödeyeceğiz' diyerek bize yalan söylediler"

Yüksel, alınan bu grev kararının ardından şirket içerisinde çalışanlara baskı yapıldığı ve grev oylamasına zorlandıklarının aktarıldığı açıklamada, şirket yetkililerinin suç işledikleri ve çalışanları bölmeye çalıştıkları dile getirildi.

Uzel işçilerinin hak mücadelesi sürüyor!

Maaşlarını 13 yıldır alamayan Uzel işçilerinin fabrika önündeki direnişi devam ediyor.

DİSK'e bağlı Nakliyat-İş Sendikası öncülüğünde Edirnekapı'daki Uzel Fabrikası önünde direnişe geçen işçiler haklarını talep ediyor. 1960'lı yıllarda yerli traktör üretmeye başlayan Türkiye'deki ilk büyük sanayi işletmelerinden biri olan İstanbul Edirnekapı'daki Uzel Fabrikası, 2013 yılı sonunda resmen iflas kararı verdi. Ardından tasfiye işlemleri başlayan fabrikada çalışan 2 bin 200 işçinin 5 aylık maaşı ve tazminatları 13 yıldır ödenmiyor. 13 yıldır mücadelelerini sürdüren işçiler bir kez daha direnişi yükseltme kararı aldı ve fabrikanın önünde eyleme başladı.

"İşveren davadan feragat etti"

Nakliyat İş Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu direniş çadırı önünde yaptığı açıklamada, 2 milyar 300 milyon lira değerindeki fabrika arsasının 223 milyona satıldığını belirterek kamunun zarara uğratıldığını söyledi:

"Burada açıktan kamunun zarara uğratıldığı bir süreç var. Uzel Makinanın yanı başında, 14 bin metrekare olan arsası peşkeş çekildi. Piyasa değeriyle bu arsanın değeri tam 2 milyar 300 milyon lira olması gerekir. Ama ne kadara satıldı? 223 milyona. Önder Uzel, istinaf mahkemesi aşamasında davadan feragat etti."

Ne olmuştu?

1960'lı yıllarda yerli traktör üreten Türkiye'deki ilk büyük işletmelerden biri olan Uzel'de, o yıllarda DİSK'e bağlı Maden-İş Sendikası'nın güçlü bir örgütlülüğü bulunuyordu.

15-16 Haziran direnişine önemli katılım sağlayan öncü işletmelerden biri olan Uzel'de çalışan 2 işçi 1977 1 Mayıs katliamında yaşamını yitirdi. 12 Eylül 1980 darbesinden sonra Türk-Metal Sendikası'nın örgütlendiği fabrika, 2008 yılından itibaren tasfiye sürecine girerken 2 bin 200 işçi çalışıyordu.

Maaşları aylarca verilmeyince işçiler eyleme başladı. Türk Metal'in tüm hakların verileceğine dair işçilere söz vermesi üzerine eylem sona erdi. Ancak aradan geçen yaklaşık 13 yılda işçilerin hiçbir hakkı verilmedi.

Fabrika 2013 yılında resmen iflas sürecine girerken makine ve ekipmanları bina

içerisinde bekletilmeye devam ediyor. 2019 yılında yapılan ihale ile fabrikanın piyasa değeri 2 milyarın üzerinde olan 14 bin metrekare arsası 233 milyona Vera Varlık adlı şirkete satıldı ve şirket Uzer ailesinin borçlarını devraldı.

Bimeks işçileri: Ders verme hakkımızı ver!

Türkiye'nin en büyük teknoloji ürünleri mağazalarından biri olan Bimeks, mali krizi gerekçe göstererek önce birçok mağazasını boşalttı, sonra da sırayla kapatma işlemine giderek yüzlerce işçiyi işten çıkardı. İşten çıkarılan işçilerin pek çok hakkı gasp edildi

Sayısı 1500'ü bulan işçilerin her biri on binlerce lira alacağı için eylemlere başladı. Tazminatları ve maaşları ödenmeyen işçiler, Boğaziçi Üniversitesi'nde hoca olan şirketin sahibi Vedat Akgiray hakkında Manisa, Bursa, İstanbul ve Edirne'de dolandırıcılıktan suç duyurusunda bulundu.

Çağlayan'daki İstanbul Adliyesi önünde açıklama yapan Bimeks işçileri "Adalet yoksa bu memlekette biz kendi ellerimizle adaleti getireceğiz!" dedi.

Bimeks işçileri adına okunan açıklamada Boğaziçi Üniversitesi önünde yapılmak istenen açıklamaya yönelik gözaltı saldırısına değinilerek şöyle denildi:

"1500 işçinin hakkını gasp eden Akgiraylar hakkında hiçbir işlem yapılmazken biz hakkını arayanlar suçlu sayılıyor. Pek çok farklı ilde suç duyurusunda bulunuyoruz. Akgirayları hapse attıracağız. Adalet yoksa bu memlekette biz adaleti getireceğiz, direne direne

kazacağız."

Cargill işçilerinin işe dönme mücadelesi sürüyor

Sendikalı oldukları için işten çıkarılan Cargill işçilerinin direnişi 897 gündür devam ediyor.

Bursa Orhangazi'de bulunan Cargill Fabrikası'nda Tek Gıda-İş'e üye oldukları için işten atılan 14 işçinin başlattığı direniş devam ediyor. Her hafta farklı bir noktada açıklama yapan işçiler, 893'üncü günde Cargill'in müşterisi olan Mondelez firmasının İstanbul Ataşehir'de bulunan genel müdürlüğü önünde açıklama yaptı.

Açıklamada, "Bizimkisi bir 'hak' hikayesi, mahkeme kararını uygula Cargill" pankartı açılırken, sık sık "Direne direne kazanacağız" ve "İş, ekmek yoksa barışta yok" sloganları atıldı. Birçok sendika ve siyasi kurum da açıklamaya destek verdi.

Açıklamada konuşan Tek Gıda-İş Örgütlenme Uzmanı Suat Karlıkaya, "İnsanların iki dudağı arasında kapının önüne konmak kaderimiz değildir. Direnişimiz bunun içindir" dedi.

Tek Gıda-İş Sendikası Genel Sekreteri İbrahim Ören ise, Cargill'de işçilerinin sendikaya üye olarak 2018'de örgütlenmelerini tamamladığını ve Çalışma Bakanlığına yetki başvurusu talebinde bulunulduklarını anımsattı. Başvurunun hemen ardından baskıların arttığını belirten Ören, işverenin hukuka aykırı bir şekilde yetki tespiti başvurusundan bir ay sonra 14 işçiyi "kota fazlalığı ve daralma" bahanesiyle işten çıkardığını ifade etti.

Kadınların Birliği İhtiyaç, Gereklilik ve Zorunluluktur!

Bu yeni içerik ve formattaki köşemizin ilk yazısına bir soruyla başlamak istiyoruz. En temel soru kelimeleri “*Ne, Nerede, Ne zaman, Nasıl, Neden ve Kim*” vb. iken, bunların içinde yer alan bir tanesi sadece duruma dair “bilgi vermez”. Aynı zamanda dünyaya baktığımız pencereyi, yorumlama yönteminizi, hatta nasıl bir gelecek tasavvur ettiğinizi dahi açık eder: **NEDEN?**

Neden sorusu, olmuş-bitmiş bir gerçekliğe işaret eder gibi görünse de bu yanıltıcıdır. Neden sorusu aynı zamanda an'ın gereklilikleri ve geleceğin inşası için de temel sorudur. Kadınlar, patriarkal sistem tarafından kuşatma altında ezilmekte, sömürülmekte... tespitinin nedenlerini tartışmaya başladığımızda aslında aynı zamanda, bu sistemin ortadan kalkması gerektiğini ama daha da ötesi bunun için ne yapacağımızı, nereden başlayacağımızı, nasıl yapacağımızı ve yerine ne koyacağımızı vb. de tartışmaya başlamışsınız demektir. Yani neden sorusuna verdiğiniz yanıtla bağlantılı olarak araç ve amacınızı da ortaya koyarsınız. Bu soruya doğru yanıt veremediğinizde, bunun ardından gelecek olan sorulara da doğru yanıtlarınız olmaz.

Başarısızlıklar ise “kaderin bir cilvesi” olarak kalır.

Diğer yandan, nedenlerinizin güçlü olması da bir sonraki adımınız üzerinde son derece büyük etkide bulunur. **Nedenleri güçlü olanların iddiaları da bir o kadar güçlüdür.** Örneğin emekçi kadınların, sınıfların, sınırların, sömürünün, partiarkanın, eşitsizliğin, ayrımcılığın vs. olmadığı bir dünyaya olan ihtiyaçları ve böyle bir dünya için verilecek devrimci mücadeleye katılmak için nedenleri iki katı daha fazla ve güçlüdür. Bunun pratikteki yansımaları bu şekilde yaşanmıyorsa (ki yaşanmıyor) orada

nedenlerimizde ve amacımızda bir sorun görmüyorsak, nasıl'ları tartışmamız gerekiyor demektir. Kadınların Birliği köşesinin konularından biri elbette bu tartışma olacak.

Ezilenin ezileni olarak tarif ettiğimiz kadınlar ve aynı sistemin hedefinde olan ve çoğunlukla piramidin bir alt basamağında yer alan LGBTİ+'ların, etrafını saran ve nefes almasını dahi engelleyen bir dünyaya, patriarkaya karşı birlik olması, birlikte hareket etmesi doğal olmanın da ötesinde bir **zorunluluktur!** Sistemin temel kolonlarından biri olan patriarkaya karşı **her alanda** mücadele etmek için birleşmek, kadın ve LGBTİ+'ların birliğini sağlamak-sağlamlaştırmak **zorunluluktur!** Patriarkal sömürü sistemi, tepeden tırnağa yaşamımızın her alanında; işyerimizde, sokakta, evimizde, okulumuzda, medyada ve hatta sınıf mücadelesinin bizzat içinde örgütlü bir şekilde yeniden ve yeniden kendisini üretiyor. Üstelik bu sömürü sisteminden **esas** çıkarı olan sadece bir avuç kan emici olmasına karşın, isteyerek ya da istemeyerek, farkında olarak ya da olmayarak, sus payı ya da kimi ayrıcalıklar karşılığında bizzat sistemin bekasını sağlayan ise bir

bütün toplumun kendisi. Yani hücrelerimize kadar işleyen ve kendimize dahi düşman haline getirildiğimiz patriarkal dünyada, onu yenmek için birliğimiz, hem **ihtiyaç** hem **gereklilik** ve hem de **zorunluluktur!**

Ezilenlerin birliğinden bahsettiğimiz yerde uzun uzadıya açıklamalara girişmeye gerek kalmamalı. Kadınların ve LGBTİ+'ların birliğine dair nedenlerimizi ortaya koyduktan sonra soracağımız soru **NASIL** olmalı. Bu sorunun yanıtı elbette nedenlerimiz ve geleceğe dair hedeflerimizle uyumlu olmalı. Ezilenlerin (burada kadın ve LGBTİ+'ların) birliğinden bahsettiğimiz yerde, basit aritmetik bir toplamdan bahsetmiyoruz. Ezilenlerin birliği, nicel bir tartışma değildir, aksine öncelikle niteliğe dair bir tartışmadır. Nicel artış, bu niteliğe bağlı olarak artar ya da azalır. Birliğimizin niteliği elbette tek tek bileşenlerin niteliğinden bağımsız değildir ancak onun da ötesinde ve üzerinde bir anlam ifade edip, onun üzerinde bir enerji ortaya çıkarttığı oranda, gerçek anlamda bir birlikten söz edebileceğiz. İçi boş bir slogan olarak değil, gerçekten **birlik** ve **mücadeleyle** patriarkal sistemi ortadan kaldıracaklarız.

Kadınlar, AKP iktidarının İstanbul Sözleşmesi'ni tartışmaya açtırmasına karşı Kadıköy'den haykırdı: "Haklarımız pazarlık konusu değil!"

“İstanbul Sözleşmesi'ni Tartışmaya Açtırmıyoruz!”

Geçtiğimiz aylarda AKP'liler tarafından İstanbul Sözleşmesi tartışmaya açılmış, sözleşmeden çıkılması söz konusu yapılmıştı. Kadınlar ise birçok yerde sokağa çıkarak İstanbul Sözleşmesi'ni savunacaklarını ifade etmişti. Bugün ise meclisin açıldığı günde kadınlar bir kez daha ‘İstanbul Sözleşmesi'ni tartıştırmıyoruz’ dediler. Kadıköy'deki Eminönü İskelesi'nde bir araya gelen onlarca kadın ‘Kazanılmış haklarımızdan vazgeçmiyoruz’ dedi.

Eylemde ‘Haklarımızdan ve Hayatlarımızdan Vazgeçmeyeceğiz’ pankartı açan ve aralarında Yeni Demokrat Kadın'ın (YDK) olduğu kadınlar ilk olarak katledilen, faili meçhul bırakılan kadınların isimlerini haykırarak erkek-devlet şiddetini teşhir ettiler. Cinayet ve istismar faillerinin ödül gibi cezalarla korunduğunu ifade eden kadınlar; Nadira Kadirova, Gülistan Doku, İpek Er için de hala birşey yapılmadığını ifade ettiler.

“İstanbul Sözleşmesi'ni uygula”, “Kadın cinayetleri politiktir”, “Trans cinayetleri politiktir”, “Haklarımızdan, hayatlarımızdan Vazgeçmiyoruz”, “Boşanmayı değil cinayeti engelle” sloganlarını atan kadınlar basın açıklamasını okudu.

“İstanbul Sözleşmesi'ni uygulatacağız”

Eylemde basın metnini Sıla Akkuş ile Nupelda Çelik okudu. Açıklamada ‘İstanbul Sözleşmesini takipteyiz’ diyen kadınlar:

“İstanbul Sözleşmesi'ne alternatif olarak düşünülen, “yerli” denilerek hazırlığına kılıf uydurulan yeni bir sözleşmeye karşı takipteyiz. Basına sızan bilgilere göre Erdoğan'ın “Biraz gündemden düşürün.” dediği ve meclis açıldıktan sonra bırakıldığı söylenen İstanbul Sözleşmesi'nden çekilme çalışmalarına, “yeni yol haritaları” diye ifade edilen planlara karşı takipteyiz. Uyarıyoruz: Meclisin yeni yasa yılını İstanbul Sözleşmesi'ni tartışmaya açmayı aklınızdan bile geçirmeyin.” mesajı verdi.

YDK'nın Kampanyasında İlk Bölümde Sona Gelindi

Yeni Demokrat Kadın'nun "Pandemiye Kadınlar konuşuyor, patriarkanın maskesi düşüyor. Pandemiye Bir De Bana Sor" şiarıyla yürüttüğü çalışmanın ilk ayağı ekim ayında sona eriyor.

YDK, bu süre boyunca kadınlarla bir araya gelmeye devam etti. İstanbul, Mersin, Amed, Aydın/Didim, Antalya'dan kadınlar, pandemiye konuşmaya, deneyimlerini bir araya getirmeye devam etti. YDK'nın çalışmasını kendi sitesi olan **yenidemokratkadın.net** isimli siteden topladık.

ANTALYA

YDK, "**Pandemiye bir de bana sor**" kampanyası kapsamında, Antalya'da kamu kurumunda çalışan Ayşe ile sohbet etti.

Ayşe, salgının ilk günleri için, "*Hayatımı bu kadar etkileyeceğini düşünmemiştim. Sonrasında uygulanan yasaklarla birlikte tedirginliğim arttı*" diyerek önümüzdeki sürecin belirsizliği karşısında yaşadığı tedirginliği ve artan vakalarla birlikte herkes gibi bir telaşa kapıldığını belirtiyor.

"Pandemiyle birlikte esnek çalışmaya geçtik"

Kamu kurumunda çalışan Ayşe, pandemi dönemiyle birlikte esnek çalışma sistemine geçtiklerini ve bu sistemle birlikte haftanın birkaç günü işe gittiğini, sokağa çıkma yasaklarıyla birlikte özgürlüğünün ne kadar önemli bir şey olduğunu farkettiğini dile getirdi. Yasaklar döneminde, temel ihtiyaçları karşılamak için bile dışarıya çıkamadığını, yine bu dönemde çevresinde işsiz kalanlar, kirasını ödemeyen, okula gidemeyen öğrenciler gibi birçok şeyin psikolojisini yıprattığı paylaşımında bulunuyor.

İSTANBUL

Tuzla'dan kadınlar: "Hastalık mı bizi vurdu, patronlar mı, belli değil!"

Tuzla'nın sessiz işçi mahallelerinden birinde, 1+1 bir evde yaşıyor Yıldız ve kızları Gamze ve Seda ile birlikte.

Gamze, Pandemi dönemindeki yasaklamalar sürecinde halk içerisinde yaşanan kargaşa ve kaygının insanların darbe dönemindeki korkularını açığa çıkardığından kaynaklı yaşandığını düşünüyor ama ona göre bu kaygıya, karmaşaya neden olan devlet politikası "beceriksizlik" değil:

"Onların meselesi aslında süreci yönetmek değil, süreci kendi lehlerine nasıl fırsata çevirebileceklerini hesapladılar. Adam kendi kasasını işçinin üzerinden çok güzel doldurdu bence. Her şeyin fiyatı arttı, artmaya da devam ediyor. Sebebi olarak da pandemiye gösteriyorlar. E benim için de pandemi var, ben kazanamıyorum, nereden

bulup alacağım?"

Gecekonduğun içi tertemiz, kadınlar el birliği ile kendileri yapmış, boyamış ve temizlemişler.

Reklamcı ve havacı kadınlar: "Devlet dürüst davranmadı, çalışanların hayatını yok saydı"

Reklam sektöründen Esen ile havacılık sektöründen Deniz'e pandemiye ve "normalleşme"yi soran YDK, kaygının, yalnızlaşmanın, işsiz kalma korkusunun kadınların yaşamını nasıl belirlediğinin bir kez daha görüldüğünü, "Sektörde tutunmak için hep çok çalışmak, işimin en iyisi olmak, ev-iş-çocuk dengesini hep en iyi şekilde idare etmek zorundaydım, şimdi bunu daha zor yapıyorum" şeklindeki kadınların aktarımını paylaştı.

Üç çocukla pandemiye geçiren Fatoş, "Onlar anca kendisini düşünün!"

Fatoş ve çocuklar, "Belediyeden yardım kolisi aldık iki kez, o olmasaydı aç kalırdık. Çocuğu göndermek istemedim, çok korktum bir yerden bir şey kapar, hasta olur diye. Ama işte..."

Erdoğan'ın biner liralık yardımından alamamış Fatoş ama belediyenin askıda fatura uygulamasını duyan bir komşusu yardım etmiş de, faturalarını ödemiş.

Eşini kaybettiğinden bu yana en çok kendini bu dönemde yalnız hissetmiş Fatoş, eşinin yokluğunu bu dönemde duymuş, "Olsaydı başımızda, belki bize bu virüs nedir onu anlatırdı. Ha ben de bakıyorum, okuyorum, her gün televizyonda haberleri izliyorum. Ama korkuyorum yine de, çocuklar küçük, onlara da diyemiyorum. Korkuyorlar zaten, ben de korkuyorum dersem iyice korkacaklar." şeklinde yaşadıklarını YDK ile paylaştı.

Ayla : Bir şeyleri geliştirecek tek güç kadınlar

Beyoğlu'nda cafe işleten Ayla ile pandemiye konuştuk.

Var olan ekonomik kriz ile pandeminin birleşmesi Ayla'yı oldukça etkilemiş.

Ayla zaten pandemi öncesinden ekonomik anlamda ciddi sorunlar yaşadığını ancak pandemi ile kapatma noktasına ulaştığını, her gün "acaba yarına nasıl çıkacağız" diye ağır bir kaygı içinde olduğunu, ara ara işlettiği kafeyi kapatmayı düşündüğünü paylaştı bizimle.

Ayla genel olarak geleceğe dair umutsuz olduğunu, ancak güvendiği tek gücün kadınlar olduğunu ekleyerek, "Kadın örgütleri bir araya gelmeli ve yol haritası çıkarmalı, biz de elimizden ne geliyorsa yapmalıyız. Başka türlü değişmez hiçbir şey"

MERSİN

Pandemiye ve uzaktan eğitimi Ceylan'a sorduk: "Yük annelerin sırtına kaldı"

Ceylan, Mersin'de yaşıyor, 30'lu yaşlara yeni başlamış. İki tane cadı mı cadı, ama bir o kadar da akıllı mı akıllı kızı var. Kalabalık bir ailede büyümüş, henüz 20'li yaşlarının başında evlenmiş. Ailesiyle, komşularıyla, çocuklarıyla yakından ilgilenmeyi, onlara laf atmayı, dert dinlemeyi, sevdiği kuzenleri ile dedikodu yapmayı, hayatı ve sosyal olmayı seviyor. Pandemi bu yüzden onun için zor geçmiş.

Ceylan, "Eşim hal işinde çalışıyor, normalde haftada üç gün işe gidiyor, ne kadar yük taşırırsa o kadar parasını alıyor. Ee evde olunca hiç gidemedi, öyle olunca ne yapacaksın, elinde olanı yiyorsun. Gelir yok yani. Biraz birikimim vardysa da, o dönemde tükettim." şeklinde yaşadıklarını anlattı.

AYDIN/DİDİM

Aydın Didim'den Aysun ile pandemiye, pandemide yaşadıklarını konuştuk.

Aysun, büyükşehirilere göre daha rahat olduklarını, ama sağlık açısından biraz

zorlandığını dile getirdi. Yeniden benzer sürecin gelmesinden korktuğunu, eve alışık olmadığını belirten Aysun, önlemlerin hiç yeterli olmadığını, bunun büyükşehirlerde durumun çok daha ağır olduğunu, sayıların, verilerin güvenilir olmadığını, toplu taşımanın hastalığı yayma aracı olduğunu ekledi.

Aysun, gelir seviyesinin yüksek olduğu ancak yoksul kesimin yaşadığı yerlerde ise vakanın artışta olduğunu doktorların aktardığını dile getirerek, bunun sınıf bağışıklığı uygulandığının kanıtı olduğunu dile getirdi.

Pandemiden önceden kadınların hayatlarının "normal" olmadığını, yine demokrasi mücadelesi verenler açısından hep bir tehlike olduğunu belirterek, son yaşanan gözaltı ve tutuklamaları hatırlattı.

"Kadınlar için durum hep zordu"

Ancak kadınlar açısından durumun hep sorunlu ve zor olduğunu ancak bir nebze olsa pandemi öncesine göre daha iyi olduğunu düşünüyor.

Aysun fiziksel temasın kendisi için ya da hepimiz için moral, motivasyon açısından çok önemsedığı, "normalleşme" diye bir şeyin yaşanmadığını dile getirdi.

Aysun, "Hastalığı bitirmeden, sıfırlamadan, hastalığın yeniden büyümesine neden olundu. Bu durum kadınlar açısından daha büyük bir çıkmaz. Belki benim açımdan değil ama sürekli evde olan kadın daha fazla şiddete maruz kalacak"

AMED

Dilek: "Devlet herkese destekte bulunmalı ki gerçek normalleşme olsun"

28 yaşında Dilek, hem üniversitede okuyor hem de bir çocuk büyütüyor. Yaşadığı Amed'in vaka sayısında yaşadığı artıştan şikayetçi. Hem devletin hem de insanların gereken önlemi almadığını düşünüyor.

Mart ayında eşinden ayrılarak, Amed'de bulunan ailesiyle yaşamaya başlayan Dilek, "normalleşme" denilen dönemde insanların pandemiden kurtulduğunu düşünüp böyle yaşamasından kaynaklı vaka sayısı ve ölümlerde patlama yaşandığını düşünüyor: "(...) önü alınmayan düğün, nişan törenleri de eklenince vaka sayısında ve ölümlerde patlama yaşandı. Ben vakaların bitebileceğini hiç düşünmüyorum, kontrolsüzce bir yaşama doğru gidildi normalleşme denilen süreçte, aynı zamanda bilinçsiz insanlarımız var. Maskeyi doğru kullanan kişi sayısı sınırlı ve herkes iç içe mecburiyetten..."

“HDP baş eğmedi, eğmeyecektir!”

Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı'nın, 6-8 Ekim 2014 tarihleri arasında düzenlenen Kobanê eylemlerine ilişkin yürüttüğü soruşturma kapsamında 25 Eylül günü Halkların Demokratik Partisi (HDP) Merkez Yürütme Kurulu (MYK) üyelerinin de aralarında olduğu çok sayıda kişi gözaltına alındı; gözaltılar birçok ilde protesto edildi.

Yedi ilde yapılan gözaltı saldırılarında gözaltına alınanlardan HDP'li siyasetçiler 2 Ekim günü savcılığın tutuklama talebiyle hakimliğe çıkarılırken Altan Tan, Gülfer Akkaya ve Sırrı Süreyya Önder adli kontrole serbest bırakıldı. HDP Kars Belediye Eşbaşkanı Ayhan Bilgen, HDP MYK üyesi Alp Altınörs, HDP Dış İlişkiler Komisyonu üyesi Nazmi Gür, eski milletvekili Ayla Akat Aka, BDP eski Eş Genel Başkanı Emine Ayna, HDP eski MYK üyeleri Bircan Yorulmaz, Berfin Özgü Köse, Dilek Yağlı, Can Memiş, Günay Kubilay, Bülent Parmaksız, Pervin Oduncu, İsmail Şengün ve Cihan Erdal, HDP eski Genel Saymanı Zeki Çelik, HDP RTÜK üyesi Ali Ürküt ve eski milletvekili Prof. Dr. Emine Beyza Üstün hakkında ise tutuklama kararı verildi.

HDP Eş Genel Başkanı Pervin Buldan, partilerine yönelik operasyona ilişkin AKP'ye “HDP baş eğmedi, baş eğmeyecektir; diz çökmedi diz çökmeyecektir bu da size dert olsun” sözleriyle yanıt verdi. Buldan, saldırılara karşı muhalefeti de omuz omuza vermeye çağırdı. AKP-MHP iktidarının operasyonuna yönelik bir açıklama yapan Partizan ise “Bugüne kadar buna benzer sayısız, gözaltı ve tutuklama, katliamlarla taşınan direniş bayrağı bugünden sonrada yüksekte dalgalanmaya devam edilecektir” dedi.

1 Ekim günü TBMM'nin açılışına katılmayan HDP'li milletvekilleri meclis bahçesinde yaptıkları oturma eylemi ile gözaltıları protesto etti. Yapılan gözaltılar ile ilgili pek çok ilde de protesto eylemleri düzenlendi.

İstanbul

1 Ekim günü HDP Kadıköy İlçe Binası önünde gerçekleştirilen eyleme HDP İstanbul İl Eşbaşkanları Elif Bulut, Erdal Avcı ile birlikte aralarında Partizan, YDG, YDK, ESP, DÖB, Dev-Güç ve Halkevleri ile çok sayıda kişi katıldı.

Açıklamada sık sık “HDP halktır halk burada”, “Direne direne kazanacağız” ve “Baskılar bizi yıldırılmaz” sloganı atıldı. Eylemde söz alan Erdal Avcı, “Bütün ülkeyi AKP ve MHP'li yapacağınızı mı düşünüyorsunuz? Bir an önce arkadaşlarımızın serbest bırakılması ve bir an önce çözüm sürecinin başlatılması gerekir. Bunlar devam ettikçe bizler de baskıları, gözaltıları protesto edeceğiz” dedi.

Avcı'nın ardından konuşan Elif Bulut ise iktidarın Kürtleri, Alevileri, kadınları, Ermenileri düşman gördüğünü vurgulayarak ezilen herkesin sesi olmaya devam edeceklerini ifade etti.

26 Eylül günü İstanbul'un Sancaktepe ilçesinde yaşanan gözaltı saldırıları basın açıklamasıyla protesto edildi. Açıklamaya aralarında Partizan, Aka-Der, BDSP ve Halkevleri'nin de bulunduğu devrimci-demokrat kurumlar destek verdi.

Okunan basın metninde yaşanan bu saldırıların siyasi intikam saldırıları olduğu vurgulandı. “Saldırının Kobanê eylemleri için yapıldığı ileri sürülse de bu saldırı Kobanê'nin düşmemesinin intikamıdır”

denildi.

Ankara

Ankara Kadın Platformu, 28 Eylül günü yaptığı basın toplantısı ile gözaltıları protesto etti; hukuki değil siyasi bir süreç işletildiğine dikkat çekti. Platform adına açıklamayı okuyan Aslı Han, “Biz bu operasyonun hukuki değil siyasi olduğunu, aynı uygulamaların aylardır kayıp olan Gülistan Doku'yu alıkoyduğu bilinen fail Zeynal Abrakov için ya da ‘daha öncede yaptım bana bir şey olmaz’ diyen Musa Orhan için geçerli olmamasından biliyoruz. İşte bu yüzden susmuyoruz. Sindirme politikalarının sonucu gözaltına alınanların her biri için ses çıkarıyoruz” dedi.

Kars

26 Eylül günü HDP'li Kars Belediye Eşbaşkanı Ayhan Bilgen'in gözaltına alınmasına tepki göstermek amacıyla parti binası önünde bir araya gelindi.

Kazım Karabekir Caddesi'nden yürüyüşe geçen HDP'liler, Faikbey ve GAMP caddeleri üzerinden Kars Belediyesi önüne geldi. Burada “Ayhan başkan yalnız değildir” sloganı atan HDP'liler, daha sonra Karadağ Caddesi üzerinden HDP binasına geçti.

Diğer yandan 1 Ekim günü yapılan polis baskınıyla aralarında Belediye Eşbaşkanı Şevin Alaca ve İl Eşbaşkanı Cengiz Anlı'nın da olduğu çok sayıda kişi gözaltına alındı.

Amed

HDP Amed İl Örgütü, gözaltıları Gazal Parkı'nda gerçekleştirdiği eylemle protesto etti. Eylemde konuşan HDP Diyarbakır İl Eşbaşkanı Hülya Alökmen Uyanık, gözaltı sürelerinin uzatılmasını tepki göstererek, gözaltına alınanların derhal serbest bırakılmasını istedi. HDP'nin işsizlerin, tacize, tecavüze uğrayan kadınların sesi olduğunu vurgulayan Uyanık, “Milyonlar arkamızda. Biz biliyoruz bu büyük ablukayı da, adaletsizliği de milyonların desteği ile aşacağız” dedi.

Mêrdîn

TJA aktivisti kadınlar operasyona yönelik tepkilerini HDP Mardin İl Örgütü binası önünde yaptıkları açıklama ile gösterdi. Açıklamayı, HDP Nusaybin İlçe Eşbaşkanı Hevidar Dinç okudu. Dinç, “Yıllardır sürdürülen siyasi soykırım operasyonlarına karşı HDP diz çökmedi, kadınlar mücadeleden vazgeçmedi, tam tersine kararlılığını yükseltti. Şiddetin, savaşın ve bundan beslenen faşist zihniyetin son bulacağı bir demokrasi dönüşümü yaratmak için bizler

de kadınlar olarak durmadan mücadele edeceğiz” dedi.

Şirmex

Silopiya ilçesinde TJA aktivistleri HDP İlçe Örgütü binası önünde açıklama yaptı. HDP Kadın Meclisi, partinin il ve ilçe yöneticileri ile Barış Anneleri'nin katılarak destek verdiği eylemde açıklamayı TJA aktivisti Zozan Aksu okudu.

Aksu, siyasi soykırım operasyonları karşısında geri adım atmayacaklarını söyledi.

HDP'ye dönük saldırılar dünyada da protesto edildi

HDP'li siyasetçilere yönelik gözaltılara ilişkin Avrupa'dan Güney Amerika'ya bir çok ülkeden sol- sosyalist partiler dayanışma mesajı gönderdi.

Almanya Yeşiller Partisi, Yunanistan'dan Radikal Sol Koalisyon (SYRIZA), Filipinlerden Emekçi Kitleler Partisi, Brezilya'dan Sosyalizm ve Özgürlük Partisi, İngiltere'den Kürdistan Barış İnsiyatifi, Fas'tan Birleşik Sosyalist Parti ve İlerici Kadınlar Derneği, HDP'ye dayanışma mesajları gönderdi.

Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu (ATİK) ise yazılı açıklama yaparak, HDP'ye yönelik siyasi soykırıma tepki gösterdi.

Açıklamada, gözaltılara bahane edilen sürece ve AKP-DAİŞ iş birliğine değinilerek, “Bilinmelidir ki; HDP ve devrimci-demokratik güçler bu saldırılara bugüne kadar boyun eğmediler. Aksine her saldırı, direnişi ve dayanışmayı büyüttü. Bugünden sonra da böyle olacak; faşizmin bütün saldırıları direniş ve devrimci dayanışma ile çöktürülecektir” denildi.

Ulm ve Nürnberg'te ise gözaltılara karşı protesto eylemleri yapıldı. Ulm'de Münsterplatz'da düzenlenen eylemde, ADHF, AGİF, ATİF, SKB, AGEB, KONMED, Halk Cephesi, HDP Aktivistleri, Die Linke, MLPD, Enternasyonalliste gibi Türkiye, Kürdistan ve Alman devrimci-demokrat kurumlar yer aldı.

Saldırıların dayanışma ile boşa çıkarılacağı mesajının verildiği eylemde AKP-MHP faşist iktidarının halklara yönelik düzenlediği siyasi soykırımlara dikkat çekildi.

Nürnberg'te ise Kürt Demokratik Kurumları, ATİF, AGİF, Partizan, Halk Cephesi, SKB, Yeni Kadın gibi demokratik ve devrimci kurumların katıldığı eylemde, kurumlar adına yapılan konuşmalarda HDP'ye destek mesajları verildi.

Faşizm Sadece Yöntem Değiştiriyor, Katledilenler de Katil de Aynı!

Bismil'den Cizre'ye, Nusaybin'den Silopi'ye bütün Kuzey Kürdistan'ı saran sindirme, kaybetme ve katletme politikalarının bir sembolü haline gelmiş ve tanıkları tarafından çokça kez dillendirilmiş olan Beyaz Toros hikayeleri hala bahsi her geçtiğinde tarihin yüz karalarından biri olarak anımsanmaktadır. O dönemde insanlar Beyaz Toroslarla önu kesilerek taranıyor, taranmadıysa kaçırılıp birkaç gün sonra cesedi boş bir arazide gömülü diye ailesine haber geliyor veya "merak etme güvendesin" denilerek kaybediliyor. Bunlar 90'ların sembol haline gelmiş olan işkence ve katletme yöntemlerinden.

Peki ya 2000'ler? Bir akrebin arkasında ölü bedeni sürüklenen Hacı Lokman Birlik, çıplak bedeni teşhir edilen Ekin Wan, öldükten sonra kokmasın diye buzdolabında saklanan Cemile ve nicesi. Daha yakın tarihe gelecek olursak Kürtçe konuştuğu için darp edilen asker, Kürt olduğu için darp edilen, hakarete uğrayan mevsimlik işçiler... Bu listenin daha fazla uzatılabileceği hepimizin malumu. Ancak sadece birkaç örnek dahi olayın vahametini ortalığa döküyor. Burada işkencenin veya katletmenin ne yöntemle yapıldığı sadece vicdani, etik olarak sorgulanabilecek bir durum olarak karşımıza çıkıyor. Kürtler katlediliyor, ya helikopterden atılarak ya akrep arkasında sürüklenerek ya da kurşunlanarak. Servet Turgut ve Osman Şiban kör gözlerin bile görebileceği şekilde işkenceye maruz bırakılmışlar.

Hikayeyi hatırlayacak olursak, 11 Eylül'de Van'ın Çatak ilçesinde operasyona çıkan askerler tarafından gözaltına alınıp kaçırılıyorlar ve birkaç gün sonra hastanede, yoğun bakım ünitesinde oldukları ortaya çıkıyor. Kendileri helikopterden atıldıklarını ifade ediyorlar. Ki bu durum hastane raporlarında da doğrulanıyor ve raporda "yüksekten düşme" ifadesi yer alıyor. Van Valiliği ise yaptığı açıklamada, şüphelilerden birinin kaçarken kayalık alanda düştüğü iddiasında bulunuyor. Düştü, kendini attı, intihar etti gibi çarpıtmalar da yabancı olduğu söylemler değil elbette ki. Ancak sanıyoruz ki kendi yandaşları ve sivil faşistler dışında bu senaryolarına inanabilen kimse kalmış değil. Kendi safsatalarına sadece kendileri inanır durumdadır.

Ölenler öldükleriyle kalmıştı...

Devlet erki tarafından "Biz öyle işkence etmedik şöyle işkence ettik" minvalinde açıklamalar yapılmaya yüz tutmuş ve bütün bu insanlık suçu teşkil eden saldırılar cezasız bırakılıp sivil faşistler teşvik edilirken, ölenler öldükleriyle kalıyor. Ayrımcılığa, şiddete maruz kalanlar yaşadıklarının ağırlığını taşımaya devam ediyor. Son dönemde Ermenistan ve Azerbaycan arasında yaşanan hadiseler sürerken sivil faşistler sürece dair sorumluluklarını yerine getirmenin kıvancı ile Ermenilerin yaşadığı bölgelerde, Azerbaycan ve Türkiye bayrakları ile huzur kaçırma operasyonlarına tam gaz devam ediyor mesela. Onlara bu gazı veren TC devleti de sahada faşizmin yükselmesi adına elinden geleni yapıyor.

Devlet ve mevcut temsilcileri her alanda saldırmaktan geri durmuyor. Sadece Kürt ulusunun varlığına, bireysel saldırılar ile değil siyasi soykırım ve askeri operasyonlarla da bu politikasını bütünlüklü hale getiriyor. Yine geçtiğimiz günlerde Kobane sürecinden kalma, yıllarca bekletilen operasyon ile birçok HDP'li gözaltına alınıyor ve TC'nin mevcut durum ne olursa olsun durdurak bilmeyeceğini, gözler önüne seriyor. Ekonomisi batma seviyesinde, virüs ile mücadelede başarısız, dış politikada istikrarsız yani her açıdan kendi içinde tutarsızlıklar ve çıkmazlar barındırsa da en önemli hedefi olan Kürt ulusuna yönelmeyi aksatmadan yoluna devam ediyor. Çünkü ne açıdan başarısız olunursa olunsun bir iki "terör" operasyonu, faşistlerin öfkelerini bileyebilecek ölen askerlerin haberleri ile yaşanan çoğu sorunun çözüme kavuşturulabildiği gayet açık.

Elbette ki TC'nin derdi tasası salt kendini kotarmak değil Kürt ulusunun siyaset arenasında yakaladığı en ufak bir ivmeyi etkisiz hale getirmekte en önemli gündemlerinden. Kürt ulusuna ve politik hareketine yönelik bu saldırıların bizlere gösterdiği şey gayet açık; Kürt ulusuna karşı topyekün bir savaş! Politik bir temsilci olan HDP'nin yanında muhalif olan diğer kesimlere karşı da başlatılan bir savaş. Yaratılan atmosferin vahametini anlamak hiçte zor değil. Son yapılan operasyonlarda Kars Belediye Eş Başkanı Ayhan Bilgen'in tutuklanması ile beraber Kars Belediyesi'ne kayyum atması

yaşandı. Eş başkan Şevin Alaca ve meclis üyeleri siyasi bir kararla görevlerinden alındı. Yani son gelişmelerle beraber HDP'nin seçimlerde kazandığı tüm şehir belediyelerine kayyum atanmış oldu. Bunun yanı sıra HDP'nin kazanmış olduğu 65 belediyeden 48'ine kayyum atanmış, (öncesinden de 6'sına KHK'li oldukları gerekçesiyle mazbata verilmemişti) oldu. Toplama baktığımız zaman şu anda HDP sadece 6 belediyeyi elinde bulunduruyor.

Yapılan operasyonlar, iktidarın sözünü yasa olarak benimseyen mahkemelelerin aldığı siyasi ve hukuka aykırı kararlar, askeri operasyonların yoğunlaşması bunların her biri, bir savaş gerçekliğinin tam ortasında bulunduğumuzu gösteriyor bizlere. İçerisinden geçtiğimiz ve faşizmin had safhaya yükseldiği bu süreç daha önceki dönemlerde yaşanan olayların bir nevi tekrarlarının yaşandığı bir dönem ve bütün bu yaşananlar, esasında devletin ve iktidarın ne denli pervasızlaşabileceğini hatırlamamıza ön ayak oluyor. Elbette ki Beyaz Toroslar da, buzdolabında saklanan ya da günlerce sokak ortasında bırakılan ölü bir beden de, çırılçıplak soyulup teşhir edilmeye çalışılan bir kadın da, hiçbiri unutulmuş değil. Ancak her yeni gün, yaşanan her gelişme eskisini unutturmasa bile iktidarın sınırlarını ne kadar zorlayabileceğini göstermek açısından yüzümüze çarpıyor ve bunun bilinci ile hareket etmek toplumsal muhalefet açısından zorunlu bir hale geliyor. HDP'ye

yönelen hukuksuzluklar karşısında sesi ni çıkaran çıkarmayan her kesim (eğer muhalefetin dinamiklerinden ise) mevcut saldırıların bir sonraki hedefi olmaya aday konumda bulunuyor.

Şam'da kılamadıkları namazın kazasını Kars'ta kılıyorlar

Bütün bu yaşananlar iktidarın sözde güç gösterilerini sahnelemek için mekan arayışında olduğunun da bir göstergesi. Yıllar önce yatsı namazını şurada kılacağız öğle namazını burada kılacağız gibi işgalci söylemlerini çokça duymuştuk mevcut iktidarın. Yayılmacı hayallerini Rojava ve Kürdistan'ın diğer parçalarında gerçekleştirilmeye çalışan iktidar (ki bunun için hala çabalamaktadır) Kürt ulusuna en yakın olduğu noktadan da saldırarak, işgalci zihniyetini Kuzey Kürdistan üzerinde gerçekleştiriyor. Kars Belediyesi önünde kılınan namazın tek açıklaması bu olabilir. "Şam'da kılamadık ama sizin kalenizde kılarız" mesajını vermeye çalışıyorlar. Namazı ezdikleri, ezmeye çalıştıkları kesimler üzerinde bir iktidar aracı olarak konumlandırıyorlar. Toplumun dini inançları ile dalga geçmekten asla geri durmayan ama diğer yandan her zaman "en inançlı benim" numarası yapan iktidar foyası ortaya çıktıkça kendi yalanları içinde boğulacaktır kuşkusuz. Hırsızlık, yolsuzluk ve her türlü işkence yöntemini uygulayan iktidarın namaz ile meşrulaştırmaya çalıştığı politikaları elbette ki ellerinde patlayacaktır.

Akar Suyun, Meyve Çağında Ağacın, Serpilip Gelişen Hayatın Düşmanıdır!

Ülkemizin her karış toprağı emperyalist şirketlere peşkeş çekilmekte ve maden arama çalışmaları nedeniyle siyanür vb. maddelerle zehirlenmektedir. Bunun son örneği Şahin Dağları'nda yapılan altın madeni arama çalışmaları sonucu kesilen binlerce ağaç ve zehirlenen su yüzünden yaşamını yitiren hayvanlar olmuştur.

Toprağın nasıl işlediğini ve nasıl kullanılacağını hangi temelde belirlendiğini anlamak toplumumuzdaki iktidar ve sömürü yapısını anlamak demektir.

Ülkemizin her karış toprağı emperyalist şirketlere peşkeş çekilmekte ve maden arama çalışmaları nedeniyle siyanür vb. maddelerle zehirlenmektedir. Bunun son örneği Şahin Dağları'nda yapılan altın madeni arama çalışmaları sonucu kesilen binlerce ağaç ve zehirlenen su yüzünden yaşamını yitiren hayvanlar olmuştur.

12 Eylül Askeri Faşist Cuntası'nın yaptığı darbenin ardından ülkenin talanını hızlandıracak projeler kapsamında "büyük ve kararlı" adımlar atılmıştı. Bu adımlardan birisi olarak, bugün Kirazlı başta olmak üzere ülkenin birçok yerinde devam eden altın uğruna doğa talanı ruhsatı ilk kez 1987'de Eldorado Gold tarafından alınmıştı. Bugün de devam eden bu politikalar göstermektedir ki 12

Eylül'ün "İyi Çocukları" yalnızca işçilerin, köylülerin, ulusların, azınlık milliyet ve inançların, kadınların, devrimcilerin değil, aynı zamanda "akar suyun, meyve çağında ağacın, serpilip gelişen hayatın düşmanı"dırlar.

İlk ruhsatın ardından İzmir'in Bergama ilçesinde yer alan toplam on yedi köyü doğrudan ve etkin bir biçimde etkileyen siyanürlü altın arama çalışmaları 1990'lı yıllarda başlamıştı. 1989 yılında Eczacıbaşı Endüstri Hammadde Sanayi A.Ş. tarafından alınan altın arama ruhsatı, daha sonra çok uluslu bir şirket olan Eurogold Madencilik A.Ş.'ye devredilmiştir. Eurogold'un Bergama bölgesindeki maden projesi yaklaşık 2,5 milyon ton altın için sekiz yıllık bir süreci kapsamaktaydı. Siyanürle altın aramaya karşı Bergama köylülerinin direnişi uzunca yıllar devam etti.

Kanadalı maden şirketi Eldorado

Gold Corporation'ın Türkiye uzantısı TÜPRAG Metal Madencilik Sanayi ve Ticaret A.Ş.'nin Samsun'un Kavak ve Havza ilçelerini kapsayan Şahin Dağları'nda altın madeni arama çalışmaları kapsamında sondaj noktaları açılırken, doğa ve doğal yaşam katliamı devam ediyor. Kanadalı maden şirketinin çalışma yürüttüğü bölgelerde yapılan incelemelerde bölgede Orman İşletmeleri yetkililerince açılan birçok yeni yollar olduğunu ve bu yolların üzerinde birçok sondaj sahasının bulunduğu ortaya çıktı.

Samsun'da Şahin Dağları dışında, biri Vezirköprü ilçesinde, ikisi merkez ilçede 3 adet maden arama sahası daha 18 Eylül'de ihaleye çıkarıldı. Üç madene ait ihaleleri, 100.000.00 TL teklifle Çalık Holding iştiraklerinden Lidya Madencilik Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi ile 110.000.00 TL teklifle Yıldırım Holding iştiraklerinden Yılkrom Maden ve Enerji Yatırım Ticaret Anonim Şirketi

kazandı. İsmi geçen maden şirketlerinin hepsi ise Avustralya'dan Amerika'ya birçok emperyalist şirketin uzantılarıdır.

Uşak'ın Eşme ve Ulubey İlçelerinde, yine TÜPRAG Metal Madencilik tarafından altın madeni üretimi ve zenginleştirme projesi ile 2006 yılında talan başlatıldı. Şirket 14 yılda 1 km genişliğinde 350 metre derinliğinde oldukça büyük bir çukur oluşturdu. Google'ın uydu görüntülerini güncellemesinin ardından tahrip edilen alan, yaklaşık 750 hektar ve Uşak ilçelerinin 5-6 kat büyüklüğünde.

Yine Efemçukuru Altın Madeni İşletmesi İzmir'in Menderes İlçesi Efemçukuru Köyü yakınlarında, İzmir'in Damı denilen bir bölgede bulunuyor. Efemçukuru Altın Madeni İşletmesine çalışma izni verilerek günde yaklaşık 250.000 kişiye içme-kullanma suyu sağlaması planlanan Çamlı Barajı'nın yapımı engellendiği gibi bulunduğu yer itibarıyla Efemçukuru başta olmak üzere yakın çevredeki diğer köylerin, Güzelbahçe ve yöresinin su kaynaklarıyla Tahtalı Baraj Gölünün kirletiliyor.

Kanada menşeli "yerli ve milli" TÜPRAG Metal Madencilik İzmir'den Samsun'a içme suyunun talanında ve bu talanın üstünün örtülmesinde dünyada ne ilk ne de tek. Emperyalist şirketler kendi ülke sınırları içerisinde yapamadıkları talanı "az gelişmiş ve gelişmekte olan" ülkelerin sınırları içerisinde sürdürüyor. Bunu yaparken de "halka hizmet için yollar, okullar, hastaneler inşa ediyorlar." Bu yalan dünyanın hiçbir yerinde değişmiyor.

"Terör" Bahane, Emperyalizm Yardakçılığı Şahane!

Geçtiğimiz günlerde Tunceli Valisinin, peyzaj çalışmalarında iş makineleri kullanılmayacağını belirtmesine rağmen, Munzur Gözelerine iş makineleri girdi. Dersim'in birçok yerinde sözde "halka huzur, ekonomiyi canlandırma" adı altında "peyzaj çalışmaları" sürerken, halkın kutsalı olan doğal mekanlar yok ediliyor. Munzur Vadisi boyunca yapılan "turizme açma" giri-

şimleri bölgeyi gerilladan temizlemenin ve kitlelerin apolitikleştirerek birkaç yıl içinde Dersim'e, Dersimlilere ait olan her şeyin yok edilmesinin projesi. Halkı yoksullaştırıp ardından da "terör nedeniyle yatırım yapılamıyor, halk bu yüzden aç kalıyor" yalanları Türkiye Kürdistanı'nın birçok yerinde uzunca yıllardır propagandası yapılan bir yalan. Zira "terörün olmadığı" gerillasız alanlarda suyun, toprağın ve hatta göğün bile nasıl emperyalist firmalara peşkeş çekildiğini görüyoruz. Zira Ege'de, Akdeniz'de, Karadeniz'de ucu bucağı görünmeyen ormanlardan geriye pek bir şey kalmadı. İç Anadolu'da bütün göller kurumak üzere. Antep-Urfa bölgesinde fabrikalar yükselmeye devam ederken yoksulluk, güvencesiz çalışma ve her türlü hükümet-çete faaliyeti artarak devam ediyor.

Sanki dağların katili, ırmakların faili, halkın yoksulluğunun sebebi gerillaymış gibi bir izlenim vermeye çalışıyorlar. Bunu yaparken de ceplerini doldurmak için halkın her türlü değerini, doğayı ve devrimci kültürü yok ediyorlar. Kanadalı altın şirketlerinin coğrafyamızda yürüttüğü katliam halkın yararına yapılan yatırımların gibi sunuluyor. Ancak bu yatırımların üzerinden daha bir sene geçmeden ormanlarla, çayırırlarla, su kaynaklarıyla beraber halkın binbir emekle ekip biçtiği araziler, yetirip büyüttüğü hayvanlar zehirlenip helak oluyor.

Bu açıdan altın şirketlerinin, turizm tekellerinin girmesinin önünde bir engel olan gerilla faaliyeti aslında doğanın bekçiliği anlamına da geliyor. Halk savaşçıların sığınağı, yaşama bir kez daha anlam vererek mücadeleyi harladıkları dağlar ve ormanlar Türkiye Kürdistanı'nda "terörü bitirme" bahanesiyle yok edilirken kullanılmayan yol kalmıyor. Devlet bu ormanlara genetiği değiştirilmiş turtullar atmaktan tutalım da bombardımanlarla yok etmeye kadar birçok yöntem kullanıyor. Bu sırada karıncasından ayısına kadar her türden hayvanı da katlediyor. Su yataklarından koyaklardaki yosunlara kadar her şeyi imha ediyor. Aynı devlet güneyinde bulunan Rojava'yı işgal saldırıları kapsamında Fırat'ın suyunu kesmekten de geri durmuyor. Bereketli Hilal'in bereketinden geriye metrelerce çatlamış toprak kalıyor. Diğer yandan Rojava'nın hemen kuzeyinde Urfa'yı "taban suyunun düzensiz yükselmesi" sebebiyle ya-

zın ortasında sel basıyor.

Halk kitleleri günlük çıkarları için, bazen bazı gerçekleri görmezden gelebilir, önemsiz bulabilir. Ancak yıllar içinde bıçak kemiğe bir şekilde dayanacağı için bir yerlerde mutlaka bir isyanın öfkesi birikecektir. Bu birikiminin ve patlamanın kendiliğinden olmasını beklemek, böyle bir fırsatçılık anlayışı ile devrimcilik yapmak ancak bizi tıpkı Gezi Direnişi sonrası olduğu gibi bir hale sürükleyecektir. Ki bu çalışmaların yapıldığı alanların birçoğunda halk, yapılması planlanan projelere karşı çıkmakta ve ÇED raporlarının verilmesine izin vermemektedir. Ancak maden ve turizm şirketleri bu bölgelerde yaşayan halk kitlelerine rağmen polis-devlet terörüyle bu alanlardaki talanını sürdürmektedir. Bu nedenle, halk kitlelerinin, görmezden gelme ya da çaresiz kalma durumuna rağmen, bu konularda sürdürülmesi gereken devrimci faaliyete ağırlık vermek hepimizin en acil görevleri arasındadır.

Gerillalar, bu görev bilinciyle faaliyet gösterdikleri bölgelerde doğanın kat-

ledilmesine karşı az sayıda da olsa çeşitli eylemler gerçekleştirmektedir. Dersim'de Dinar Deresi üzerindeki HES regülatörü santrali ana kumanda binası TİKKO gerillaları bombalı saldırı düzenlemişti. Yine aynı santrale, MKP/HKO gerillaları tarafından baskın düzenlenmiş ve işletme binası yakılmak istenmişti. Yine Karadeniz'de HPG gerillaları bir baraj inşaatına sabotaj eylemi düzenlemişti. Bütün bu eylemler halk kitlelerinin ve dolayısıyla ekolojinin çıkarlarına uygun olarak düzenlenmektedir. Ancak mevcut haliyle bunlar da yeterli olmamaktadır. Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nın her yanı HES ve maden ocaklarıyla talan edilmeye devam etmektedir. Bu nedenle mücadele daha da büyütülmelidir.

Emperyalist-kapitalist sistemin aşırı kar hırsına dayalı yapısı, Türkiye komprador kapitalizmiyle birlikte ekoloji sorunu olarak tanımlayacağımız doğa ve çevre katliamına yol açmaktadır. Sömürü ve yağma politikaları, ekolojik tahribata yol açmakta, bunun sonucunda coğrafyamız yaşanmaz hale getirilmektedir. Bu nedenle mesele sadece "birkaç ağaç"

algısından çıkarılmalı ve tek başına ekoloji hareketlerine havale edilmemelidir. Gerek şehirlerde ve gerekse de kırsal alanlarda doğa ve çevrenin talanına, ekolojik dengenin bozulmasına yönelik devrimci eylemler arttıkça ekoloji için sokağa çıkan kitlelerin "yaşanabilir bir dünya" talepleri de gerçeğe dönüşecektir. Bu mücadele ülkemizdeki demokratik halk devrimi mücadelesinin önemli bileşenlerinden biri haline gelmiş bulunmaktadır.

"Yüz milyonlarca dolar değerindeki bir ekonomik faaliyetin bölge ve ülke ekonomisine katkısı" için hiçbir paranın geri getiremeyeceği yaşam yok ediliyor. Bu durumda yaşamı savunanlar bu "çok kıymetli yatırımlar" karşısında direniş olmak zorundadır. Erkek egemen emperyalist kapitalist sistemde EKONOMİNİN bekası için EKOLOJİNİN katli vacip. Öyleyse "Kimdir devlet" diyen Havva Ana'nın sesine çılgık olalım. Öyleyse madenlerini, fabrikalarını, çiftliklerini, ofislerini çalışamaz hale getirip havamıza, suyumuzla, toprağımıza sahip çıkalım.

Yıllar içinde bıçak kemiğe bir şekilde dayanacağı için bir yerlerde mutlaka bir isyanın öfkesi birikecektir. Bu birikiminin ve patlamanın kendiliğinden olmasını beklemek, böyle bir fırsatçılık anlayışı ile devrimcilik yapmak ancak bizi tıpkı Gezi Direnişi sonrası olduğu gibi bir hale sürükleyecektir.

Dağlık Karabağ Sorunu Nedir?

Dağlık Karabağ Ermenilerinin Özgürce Ayrılma Hakkı yani ayrılıp ayrı bir devlet kurma hakları vardır. Buna bizzat Karabağ Ermenileri karar vermelidir.

Tarihi, ekonomik, kültürel, sosyal doku- su ile yüzyıllardır Ermenilerin yaşadığı Dağlık Karabağ bölgesi, Ermenistan'la sınırı olmayan bu coğrafya; SSCB döneminde nüfusun büyük çoğunluğunu Ermeniler oluşturmasına rağmen yanlış bir kararla Azerbaycan'a bağlanmıştır. SSCB Anayasası'na göre Sovyetler Birliği'nin idari düzeninde, Birlik üyesi cumhuriyetler, SSCB Anayasası'nda gösterilen durumlar dışında kendi topraklarında devlet iktidarını bağımsız olarak tesis ediyorlardı.

Birlik üyesi cumhuriyetin, SSCB Anayasası'nın yetki alanına girmeyen ve cumhuriyetin özelliklerini gözetken kendi anayasası bulunuyordu. Birlik üyesi cumhuriyet, birliğin ve birlik cumhuriyetinin yetkisini gasp etmeksizin topraklarında çok yönlü iktisadi ve sosyal gelişmeyi garanti ediyor; kendi içinde idari örgütlenmeyi de kendisi yapıyordu. Bu idari örgütlenme Oblast, Okrug ve ilçe örgütlenmesi olarak şekilleniyordu.

SSCB üyesi cumhuriyetlerin içinde ayrıca Özerk Cumhuriyetler vardı. Varlığı birlik üyesi cumhuriyet tarafından

değil, birlik anayasasıyla tayin ve tespit edilirdi. Özerk cumhuriyet, birliğin veya birlik cumhuriyetinin çizdiği sınırlar dışında kendi hukuki meselelerini çözmeye yönelik karar alabilirdi. Özerk cumhuriyetler kendi anayasalarına sahiptiler; ancak bunlar, birlik anayasasına ve birlik cumhuriyeti anayasasına uygun olmak zorundaydı.

SSCB Anayasası, birlik cumhuriyetlerinde aşağıdaki özerk Sovyet sosyalist cumhuriyetleri kabul ediyordu:

Rusya Sovyet Federatif Sosyalist Cumhuriyeti'nde Başkir, Buryat, Dağıstan, Kabardin-Balkar, Kalmık, Karel, Komi, Mariy, Mordov, Kuzey Osetya, Tataristan, Tuvın, Udmurt, Çeçen-İnguş, Çuvaş ve Yakut Özerk Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri.

Özbekistan SSC'de Karakalpak Özerk Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti.

Gürcistan SSC'de Abhaz ve Acar Özerk Sovyet sosyalist Cumhuriyetleri.

Azerbaycan SSC'de Nahçıvan Özerk Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti.

SSCB Anayasasına göre birlik cumhuriyeti veya Kray'ın içerisinde özerk oblastlar de kurulmuştur. Özerk oblastın

kanunları, özerk oblast halk temsilcileri sovyetinin önerisiyle, birlik cumhuriyetindeki Yüksek Sovyet tarafından kabul edilmekteydi.

SSCB Anayasası, birlik cumhuriyetlerinde şu özerk oblastleri tanıyordu:

Rusya Sovyet Federatif Sosyalist Cumhuriyeti'nde Güney Osetya Özerk Oblastı, Azerbaycan SSC'de Dağlık Karabağ Özerk Oblastı, Tacikistan SSC'de Dağlık Badahşan Özerk Oblastı. Dolayısıyla SSCB döneminde Dağlık Karabağ, Özerk Oblastı. Ve şu temel haklara sahip olarak kurulmuştu:

Her şeyden önce Oblast'ın kuruluşu SSCB anayasası tarafından güvence altına alınmıştır. Azerbaycan'ın Dağlık Karabağ Özerk Oblastı'nı, dolayısıyla oblastın halk temsilcileri Sovyet'ini feshetme, oblastın sınırlarını değiştirme veya başka oblastlerle birleştirme hakkı bulunmamaktaydı. Özerk oblast, her şeyden önce milli bir coğrafyaydı. Kendi kanunlarını, ilkin birlik kanunlarıyla, ikincisi de Azerbaycan kanunlarıyla çelişmemek şartıyla ve Azerbaycan Yüksek Sovyeti onayıyla kendi yapıyordu.

Bu noktada herhangi bir özerk oblast

tın ulusal bir coğrafya olduğu vurgusu son derece önemlidir. Dağlık Karabağ'ın nüfusunun büyük çoğunluğunun Ermeni ulusuna mensup olması (1926'da Karabağ nüfusunun yüzde 10'unu, 1970'te yüzde 18.1, 1989'da ise yüzde 21.5'nin Azeri olduğu ifade edilmektedir. 1989 sayımına göre halkın yüzde 76.9'u Ermeni'ydi. Bu açıdan Oblast'ın Ermeni yurdu olduğuna şüphe yok!) beraberinde bölgenin ulusal temelde bir oblast olarak örgütlenmesini ve fakat Azerbaycan'a bağlanmasını getirmiştir. Dağlık Karabağ'ın neden Ermenistan'a değil de Azerbaycan'a bağlandığı konusu ayrı bir tartışmadır.

Dağlık Karabağ'ın Kısa Tarihsel Süreci!

İttihatçıların ve ardından Kemalistlerin, emperyalist güçlerin politikalarını arkalayarak bölgeye saldırısının püskürtülmesinden sonra, 5 Temmuz 1921'de, Tüm Rusya Komünist Partisi (Bolşevik) (RKP(B)) Kafkasya Bürosu tarafından Dağlık Karabağ, geniş bir özerklikle Azerbaycan SSC'ye bağlandı. 1923'te de ilk defa özerk oblast olarak ilan edildi.

Bunun gerekçesi ise SSCB'nin bütün milliyetlerin özgürce yaşayabileceği bölgelerin kurulmasını hedefleyen milliyetler ilkesi oluşturuyordu. Karabağ'a özerklik tanınması da Ermenistan'la arasında Kürt nüfusunun yaşadığı bu bölgedeki Ermenilerin varlığını güvence altına almak amacını güdüyordu. Nitekim bu ara bölgede özerk bir "Kızıl Kürdistan" da kurulmuştu. Kaldı ki bu ilk dönemde özerk oblast, daha sonra taşıyacağından daha geniş bir özerklik anlamı taşıyordu; nitekim 1930'ların ortalarından itibaren birçok "özerk oblast" özerk cumhuriyetler haline getirildi.

1945'lerde Karabağ'ın konumunun tartışıldığını ifade edelim. Ermenistan KP(B) Sekreteri Arutyunov, Dağlık Karabağ Özerk Oblastı'nın Ermenistan'a bağlanması için başvurdu. Azerbaycan KP(B) Sekreteri Bağirov, kendisine Moskova tarafından iletilen bu talep karşısında Ermenistan'dan toprak talep etti. Stalin önderliğindeki merkezi yönetim halkların çıkarlarını değil de sadece milliyetçi çıkarları gözeterek ileri sürülen her iki talebi de reddetti.

Dağlık Karabağ sorununun ön plana

çıkması Sovyetler Birliği'nin dağılma sürecinin başladığı, Gorbaçov'un "glasnost" (açıklık) ve "perestroyka" (yeniden inşa) politikalarının ilan edildiği 1987'de başlar. Bunun Karabağ'daki ilk yansıması, bölgenin Ermenistan'a bağlanması için aktif bir imza kampanyası olur. Enternasyonalizmin yerini milliyetçilik aldıkça gerilim artar.

Aynı yıl Ermenistan'da yaşayan Azerbaycanlıların önemli bir bölümü doğrudan veya dolaylı tehdit ve provokasyonlarla yaşadıkları yerleri terk ederler. Benzer bir durum, Azerbaycan'da yaşayan Ermenilerin başına gelir. Onlar da tehditler ve provokasyonlarla yaşadıkları toprakları terk etmek zorunda kalır.

20 Şubat 1988'de Dağlık Karabağ Özerk Oblastı Halk Temsilcileri Sovyeti, bölgenin Ermenistan'a bağlanması için SSCB Yüksek Sovyeti'ne başvuruda bulunur. Bu sırada bölgede tahminen 145.000 Ermeni ve 40.000 Azerbaycanlı'nın yaşadığı ifade edilmektedir.

İki gün sonra kuzey sınırında ilk silahlı çatışmalar başlar. O yıl, Ermenistan'daki bütün Azerbaycanlıların ve Müslüman Kürtlerin ülkelerini terk ettiği sanılıyor. Aynı şey karşı taraf için de geçerliydi: Dağlık Karabağ ve kısmen Bakü dışında Azerbaycan'daki bütün Ermeniler ülkelerini terk etmek zorunda kaldılar.

12 Temmuz 1989'da Karabağ Halk Temsilcileri Sovyeti, Azerbaycan'dan ayrılma ve bağımsızlık ilan etme kararı aldı. Azerbaycan'ın bu çıkışlara yaklaşımı Oblast Halk Temsilcileri Sovyeti'ni dağıtma kararı oldu. Kasım 1989'da SSCB Yüksek Sovyeti, Dağlık Karabağ Özerk Oblastı'nın özerkliğini kaldırılıp doğrudan Azerbaycan Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti'ne bağlanmasına dair karar almıştır. Fakat Sovyetlerin politikası ters etki yaratmış ve Aralık 1989'da Ermenistan Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti Yüksek Sovyeti ile Karabağ Ulusal Konseyi'nin ortak oturumu, Moskova'nın kararını geçersiz sayarak Dağlık Karabağ Özerk Oblastı'nın Ermenistan ile birleştiğini açıklamıştır.

Bu gelişmeler üzerine Ermenistan ile Azerbaycan arasında 1992 yılında savaş başladı. Ermenistan, Sovyet Dağlık Karabağ Özerk Oblastı'nın neredeyse tamamını (kuzeyinde ve doğusunda çok küçük toprak parçaları dışında) ele geçirmekle kalmadı, bunların dışında 1930'lu yılların "Kızıl Kürdistan" bölgesini (Ka-

rabağ ile Ermenistan arasında kalan şerit) kontrol altına aldı. 1992-1994 yılları arasında yapılan savaşta her iki taraftan en az 40 bin kişinin hayatını kaybetti.

10 Aralık 1991'de Azerbaycanlıların boykot ettiği ve yalnız Ermenilerin katıldığı referandum sonucuna göre Karabağ için bağımsızlık kararı alındı ve 6 Ocak 1992'de de bağımsızlık resmen ilan edildi. Ancak Ermenistan dahil hiçbir ülke veya uluslararası kuruluş, bu devletin bağımsızlığını tanımamaktadır. Şubat 2017 tarihinde gerçekleştirilen referandum ile Dağlık Karabağ Cumhuriyeti olan ülke ismi Artsah Cumhuriyeti olarak değiştirilmiştir.

Artsah Cumhuriyeti Tanınmalıdır!

Önce bir yanlış düzeltmek gerekir. Dağlık Karabağ işgal altında değildir. Dağlık Karabağ'ın büyük çoğunluğunu oluşturan Ermeniler kendi kaderlerini çizmek istemişlerdir. Sorun burada baş göstermektedir. Dağlık Karabağ Ermenileri, Özgürce Ayrılma Haklarını kullanmak istemiş, (bu hakkın kullanımında Ermenistan'a bağlanma tartışması ayrı bir konudur ve proletaryanın sınıf çıkarları açısından ayrıca değerlendiril-

melidir) imza kampanyasıyla başlayan bu talep, süreç içinde her iki ülkenin hakim sınıfları, emperyalist güçler ve bölge gerici devletleri tarafından kendi sınıfsal çıkarları için kullanılmıştır. Karabağ Ermenilerinin bağımsızlık talebi, Ermeni ve Azeri burjuvazisinin kendi sınıfsal çıkarları doğrultusunda, ırkçılığın ve şovenizmin devreye sokularak bölge politikalarına alet edilmekte, başta Ermeni ve Azeri halkı olmak üzere bölge halkları birbirine düşman ilan edilmektedir.

Oysa sorunun çözümü basittir. Bu meseleye dair proletaryanın siyaseti, ulusların özgürce ayrılma hakkının tanınmasından geçmektedir. Konuya dair İbrahim Kaypakkaya'nın ülkemizdeki Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi'ne dair şu çözümlemesi öğreticidir:

"Birinci olarak, Türk hakim sınıflarının Kürt milli hareketini zorla bastırma ve ezme politikasına kesinlikle karşı çıkmak, buna karşı aktif bir şekilde mücadele etmek, Kürt milletinin kendi kaderini kendisinin tayin etmesini istemek, yani ayrı bir devlet kurup kurmamaya bizzat Kürt milletinin karar vermesini istemek. Bu, pratikte dışarıdan müdahale edilmeksizin, Kürt bölgesinde genel oy-

lama yapılması, ayrılma veya ayrılmama kararının bu yolla veya buna benzer bir yolla bizzat Kürt milleti tarafından verilmesi anlamına gelir. Kürt hareketini bastırmak için yollanan bütün askeri birliklerin geri çekilmesi, her türlü müdahalenin kesinlikle önlenmesi, Kürt milletinin kendi geleceği hakkında kendisinin karar vermesi, komünist hareket birinci olarak bunun için mücadele eder ve Türk hakim sınıflarının bastırma, ezme, müdahale politikasını kitlelere teşhir eder, ona karşı aktif olarak savaşırdı." (İbrahim Kaypakkaya, Bütün Eserleri, Nisan Yayıncılık)

Dağlık Karabağ Ermenilerinin Özgürce Ayrılma Hakkı yani ayrılıp ayrı bir devlet kurma hakları vardır. Buna bizzat Karabağ Ermenileri karar vermelidir. Nitekim vermişlerdir de. Bunun için referandum yapmışlar ve bağımsızlık kararı almışlardır. Bu karar karşısında her türlü saldırı, bastırma, müdahaleye karşı durulmalıdır. Bu iradeye yönelik her türlü bastırma ve imha saldırısına karşı komünist hareket bir yandan bu politikaları teşhir ederken, diğer yandan imkanları dahilinde gerici ve işgalci saldırılara karşı aktif olarak savaşır.

Dağlık Karabağ işgal altında değildir. Dağlık Karabağ'ın büyük çoğunluğunu oluşturan Ermeniler kendi kaderlerini çizmek istemişlerdir.

HDP'ye Dönük Saldırıların Gösterdikleri Üzerine: Gerçek Devrimci Faaliyeti İnşa Etmek İçin Bir Giriş Noktası

Sınır ötesindeki her karışıklığa savaş götüren, Libya, Yunanistan, Irak, Suriye ve şimdi de Dağlık Karabağ'a askeri saldırganlık dışında bir söz ve eylemi bulunmayan; içeride ise sosyal medyadan yazı yazana soruşturma, sokağa çıkana jop, örgütlenene hapis, Kürt'e işkence ve ölüm dışında bir şey vermeyeceğini açık açık ilan eden, bu faşizan politikalarla süreci götürmeye kafayı koymuş, ilhak ve sömürge sınırlarını genişletebileceğine inanmış bir ülke yönetimi, aklın, mantığın ve vicdanın sınırlarını kat be kat aşan her türlü kötülüğe bulaşabilir.

Böylesi bir ülke, portakal değil, araba da değil savaş ihracatçısı olur.

Daha dün yüzlerce ölüsü ve tarihinin en büyük patlamasını yaşamış olan bir memleketten ırkçılık devşirmeye çalışacak kadar alçaklaşabilir.

Ve elbette demokrasiye ihtiyaç duymaz, adalet, hakkaniyet, meşruiyet gibi kavramlarla ilişkisini çok katı bir şekilde keser. Tecavüzcü askeri dışarı salar, tacizci polisi göreve iade eder. Geriye diğer her şeyden yalıtılmış, saf bir faşizm kalır. Bunun da herkes tarafından bilinmesini ister.

Sürecin en başından, bu gerçeği kabul ederek hareket etmek oldukça değerlidir ve aslında gereksiz birçok ıvır-zıvırla uğraşmamızın ve zaman kaybetmemizin önüne geçer. Buradan, özellikle belirtmek gerekir ki, -tınak içinde- demokratik yollarla kazanılan kurumların kendi kendimize faşist yönetime bahşetmemiz gerektiği anlamı çıkarılmamalıdır. Aksine demokratik olan her şeyin kolay kolay elimizden alınmaması için sonuna kadar savunulması gerekir. Ancak mücadeleye, kazandığımız her noktanın bir gecede gasp edileceğinin bilinciyle ve ciddiyetiyle girişilmelidir. Bu açıdan Ayhan Bilgen'in tutuklandıktan sonra Twitter hesa-

bından yapılan paylaşımı, meselenin özeti mahiyetindedir:

“Demokrasi varmış gibi davranmalarındansa bu kadar açık bir hukuksuzluğa imza atılması, Türkiye demokrasisi açısından çok daha değerli bir farkındalık ve kazanıma vesile olacaktır.”

Yaşamını yitirenlerin neredeyse tamamının HDP tabanından olduğu Kobanê eylemleri süreci ile ilgili aradan 6 yıl geçmesine rağmen, bu eylemler bahane edilerek HDP'ye büyük bir siyasi operasyon gerçekleştirildi. Bu siyasi saldırıya HDP'nin kazandığı Kars Belediyesi'ne yönelik kayyum saldırısı ile devam edildi. HDP'ye yönelik bu gelişmelere ilişkin Ahmet Murat Ayaç, Gazete Duvar'da yayımlanan ve “Siyasal baskıyı anlamak: Kayyum tutuklama ve diğerleri” başlığını taşıyan yazısında, bu sürecin genel olarak birçok yazar tarafından nasıl yorumlandığını ele alıyor. Ayaç, yazarların birçoğunun siyasi soykırım operasyonlarına dair süreci, yaşanan krizin ve salgının yönetiminde yaşanan başarısızlığın üstünü örtmek ya da HDP ve İYİP'in gerilimini ve muhalif blok arasındaki ayrılığı derinleştirmek amacına bağladıklarını ifade etmişti. Belki bu iki şeye, yani HDP'ye yapılan operasyonlarla “üstü örtülmeye çalışılanlara” bir de dış politikada alınan başarısızlıklar eklenebilir. Ancak yıllardır ve bilfiil HDP'ye dönük saldırılar olmasına rağmen, gerek birçok yazar gerekse de ezen ulus milliyetçiliğinden muzdarip birçok siyasi oluşum süreci basit gündem değiştirme olarak ele almaktadır. Ancak yine Gazete Duvar'da yayımlanan ve Kemal Can tarafından “Gündem budur işte” başlığını taşıyan yazıda da belirttiği gibi: “Bu meselenin sıkışan iktidarın gündem değiştirme çabasıyla filan bir

alakası yok.”

Ve hatta süreç mantıklı bir gözle takip edildiğinde, şoven yaklaşımdan sıyrıldığında, aslında diğer birçok meselenin Kürt halkına dönük saldırıların bahanesi ya da Kürt halkına/HDP'ye saldırmak için bir boşluk olarak değerlendirildiği görülecektir.

Yani esas gündem Kürtlere saldırıdır. Bunun tali yanı ise, bu saldırıların ülkenin diğer başarısızlıklarının üstünü örtüyor oluşudur. Genel bir şekilde ifade etmek gerekirse, HDP'nin de söylediği gibi amaçlanan şey, “HDP'siz bir Türkiye” ve “HDP'siz bir siyaset”tir. Daha doğru bir ifadeyle, amaçlanan şey, mümkünse Kürtlerden arındırılmış bir Kürdistan coğrafyasının yaratılması için gereken her şeyin yapılması ve her fırsatın bunun için değerlendirilmesidir.

Kürtlere saldırmanın meşru zeminini oluşturmak amacıyla ve ırkçı zihniyetin bulaştığı faşist kitlenin Kürt ulusuna karşı güdülenmesi için yüce ve ulu bir Türk ideali oluşturulmalıdır. Çakma ve yapay bir şekilde oluşturulan ve adına bugün “Mavi Vatan” ve “Kızılma” dedikleri ırkçı ve sömürgeci politikaların diğer bir takım ulaşılması zor hedefleri dışında esasen içeride Kürtlere karşı saldırı amacıyla uygun ortamın yaratılması için devreye sokulduğu görülebilir. Unutulmamalıdır ki, Faşist Türk Devleti'nin iç siyasette izlediği politika hala “çöktürme stratejisi” ve onun hedefleridir. Dışarda izlenen politikalar, içerideki bu hedefe varılabilmesi için hayata geçirilmekte ya da en azından iç politikadaki bu faşist hedeflere ulaşabilmek için destekleyen bir şekilde oluşturulmaktadır.

CHP ve İYİP'in durumu

Güncel süreçte tartışılan bir diğer konu ise sistemin “muhalif” partilerinin nasıl hareket ettiği ve nasıl hareket etmesi gerektiği üzerine oldu.

Burada soru şudur: CHP veya İYİP ya da diğerleri, neredeyse tamamı HDP ve ona yakın meslek örgütleri, örgütler üzerinden hayata geçirilen faşizan – anti demokratik uygulamaların eni sonu ülkeyi ve doğal olarak “kendisi”ni vurmayacağını göremeyecek kadar aptal olabilir mi?

AKP-MHP bloğunun HDP'ye Kürt halkına dönük saldırıları üzerinden kendi işine yaramayan her şeyi kısa sürede yok saydığı, koyu bir faşizmi fiiliyata sokarak ve kendi iktidarını mantık sınırlarını dahi zorlayarak pervasızca genişlettiği bir ortamda saldırıların Kürt halkıyla sınırlı kalacağını sanmak ahmaklık değil midir? Bu saldırıların Kürt-

leri aşarak, emekçileri, kadınları, gençleri, LGBTİ+'ları, mültecileri vurmayacağı düşünülebilir mi? Nitekim bunların tamamına; adaletli – eşit bir yaşam isteyenleri de geçtik, şu topraklar üzerinde normal bir gün geçirmek isteyenleri sistem fazlasıyla hedefe oturtmuş durumda. Bu saldırılar üzerinden kendini var etmeyi başarmış iktidar kliği, şüphesiz iktidara aday diğer faşist klikleri de vakti geldiğinde şiddetle dizginleme yoluna gidecektir.

Ancak her ne kadar ayan beyan ortada olsa da CHP ve İYİP gibi sistem partileri, şu an Kürt ulusuna dönük esaslı tüm saldırılarda ve sürecin örgütlenmesinde iktidar bloğu ile yan yanadır. Güncel saldırıda telefonla aramaları, birkaç demec vermeleri, kendi kitlelerinin ayan beyan ortada olan anti-demokratik uygulamaya karşı verdiği tepkiyle alakalıdır. Böylelikle, demokratik değerlere az çok sahip ve empati yetisini hala yitirmemiş olan kitlelerin sistem partilerinden kopuşlarını engellemek amacıyla “demokrat” görünmüş olacaktır. Bu nedenle demokrasi çabasının ve politik çalışmaların esas hedefi şu an bizimle düzenli olarak yürümeyen ama örgütlenme potansiyeli olan bu kesimler olmalıdır.

Sistem partilerinin düşmanlıkları her kritik süreçte yeniden hortlamakta, Meral Akşener'in de oldukça gerçekçi bir şekilde ifade ettiği gibi kan davaları devam etmektedir.

Tüm bunlarla beraber, şu basit gerçeğin kabul edilmesi politik ve devrimci faaliyetin gelişmesi için daha güçlü adımların atılmasına ve gerçek siyasal bir faaliyetin inşa edilmesini kolaylaştıracaktır. Birincisi, önümüzdeki süreçte ülkede demokrasi varmış gibi gösterilme kaygısı bile güdülmeyecektir. İkincisi, faşist saldırılar hem içeride hem dışarda ana hedefte olacaktır. Üçüncüsü, faşist saldırılar, politik hareketlerle kitleler arasındaki bağ ve kitlelerin siyasal faaliyet içerisinde yer alabilecekleri kanalları hedeflemektedir.

Bu çıkarsamayla beraber, siyasetimiz, her politik sürecin Kürt sorunuyla ilişkisini kaba biçimden uzak, gerçek temas noktalarını iyi incelemeli ve her politik sürecin Kürt sorunuyla ilgili pratik yanını inşa etmesi gerektiği sonucuna ulaşmalıdır. Yine önemli bir diğer konu ise kitlelerin içerisinde yer alabileceği ve politik örgütlerin bu kanallar aracılığıyla da kitlelerle bağını güçlendirebileceği kurumlardaki çalışmalara ve onların kazanılmasına ağırlık verilmesidir.

“Ne olursa olsun biz doğruları söylemeye devam edeceğiz”

Türk Tabipleri Birliği'nin (TTB) 72'nci Büyük Kongresi, 27 Eylül günü Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde yapıldı. Seçimi, “Yaşamdan, sağlık hakkından, meslek örgütümüzden vazgeçmiyoruz” sloganıyla seçime katılan Etkin Demokratik TTB Grubu kazandı. 3 Ekim günü yapılan Merkez Konsey görev dağılımında ise TTB Genel Başkanlığı'na adli tıp doktoru Prof. Dr. Şebnem Korur Fincancı seçildi.

Pandemi dönemi boyunca AKP hükümetinin ve Sağlık Bakanlığı'nın “pandemi mücadelesi”ne dönük açıklamaları ve çalışmalarını yetersiz bulan ve bununla ilgili çok sayıda açıklama yapan TTB bilindiği üzere iktidarın hedefi haline gelmişti. Biz de Özgür Gelecek gazeteci olarak yeni yönetimin başkanı olan Prof. Dr. Şebnem Korur Fincancı ile TTB'nin pandemi sürecine dair düşüncelerini, neden hedef tahtasına konduklarını ve iktidarın bir “başarı karnesi” olarak sunduğu pandemi çalışmalarının ne düzeyde olduğunu sorduk.

Prof. Dr. Fincancı, önceki yönetimden devralınan mücadelenin devam ettirileceğini ve TTB'nin halk sağlığı için çalışmaya devam edeceğini şu sözlerle ifade etti: “Etkin Demokratik Hekimler (EDH), zaten TTB'nin neredeyse 30 yıldır yönetiminde yer alan hekimleri oluşturuyorlar. Kamucu bir bakış açısıyla yaklaşan, birinci basamağın güçlendirilmesini talep eden bir hekimlik anlayışını dile getiriyor. Dolayısıyla önceki yönetimlerde bulunan arkadaşlarımızın yaptıklarını, yapmaya çalıştıklarını devam ettirme sorumluluğunu taşıyoruz haliyle. Böyle bir sorumlulukla yönetim sürecinde yer alma kararı vermiştik. Dolayısıyla bir EDH olarak önceki dönemde yapılmış çalışmaları daha fazla nasıl güçlendirebiliriz, hekimlerin ortamlarını na-

sıl nitelikli hale getirebiliriz gibi konuları değerlendiriyoruz. Yani özcesi hekimler için çaba sarf ediyoruz. Zaten başından da salgın yönetimi konusundaki yaşanan sıkıntıları dile getiren açıklamaları yaptık. Bunun bir algı yönetimi değil bir salgın yönetimi olması gerektiğini ifade ettik. Verilerin şeffaflıkla paylaşılmamasının toplum sağlığı açısından risklerine işaret ettik. Ve tabii ki bunun yanı sıra hem hekimlerin hem de tüm sağlık çalışanlarının alanda yaşadığı sorunları dile getirmeye çalıştık. Asistanlara gelen ve bizlere ulaşanların nasıl bir sömürüye dönüştüğünü dile getirdik. Sağlıkta şiddetin geldiği boyutu ve bunun önlenmesi için yapılması gerekenleri sıraladık. Önceki yönetimden farklı bir çalışma yürütmüyoruz. TTB, toplum sağlığını önceleyen ve tabii ki koruyucu hekimlik adına atılması gereken adımları kararlılıkla tanımlayan bir demokratik kitle örgütüdür. Dolayısıyla çalışmalarını da bu yönde kararlılıkla sürdürecektir. İktidarlar bundan hoşlanmayabilirler. Farklı yönelimleri olabilir. Özellikle sağlığın piyasaya açıldığı koşullarda tabii ki bahsettiğim hekimlik anlayışı da iktidarın hedefi olacaktır.”

TTB'nin pandemi başlangıcında itibaren Sağlık Bakanlığı'nın verileriyle ilgili çeşitli açıklamaları olmuştur. Verilerin güvenilir olmadığı, sayıların az gösterildiği TTB tarafından dile getirildi. Fincancı'nın da “salgın değil algı yönetimi” dediği bu anlayış hastanelerde çalışan sağlık emekçilerinin işlerini daha da zorlaştırdı. Uzun çalışma saatleri, izinsiz çalışmalar ve ek olarak sağlıkta şiddet önlenemez boyutta. Fincancı'ya TTB'nin buna ilişkin ne yapacağını sorduk. Fincancı Sağlık Bakanı'nın “her pozitif hasta vaka değildir” sözüne atıfta bulunarak şunları söyledi:

“Şimdi gerçekten bir algı yönetimi bu.

Şimdi bir sağlık kuruluşuna başvuran her vaka tıp biliminde ‘hasta’ olarak tanımlanır. Sağlam çocuk kliniğine başvuran da hasta olarak sınıflandırılır. Sağlıklı olmasına rağmen böyle bir değerlendirmeye ve hasta girişiyle kayıt edilir. Dolayısıyla Sağlık Bakanlığı'nın istatistikleri yayınlandığında sağlık kuruluşuna başvuran herkes ‘hasta’ olarak kayıtlara geçer ve sayı da öyle belirlenir. O nedenle buradaki algı yönetimi böyle değerlendirilmektedir. Covid-19 PCR testlerinde pozitif olarak çıktığında zaten takip edilen, aile hekimlerine bildirilen, izolasyonu önerilen hastalar olarak tanımlanmaktadır çünkü bulaştırmacılığı vardır. Karantina uygulaması da öngörülmektedir, Sağlık Bakanlığı da bunu söylemektedir. Ama hem filyasyon hekimlerinin hem de birinci basamak sağlık ekiplerinin çalışması sonrasında bu takiplerin yeterince yapılmadığının, karantinada olanların çıkabildiğini de dolayısıyla da temas ederek bulaştırmacı olabildiklerini biliyoruz. Dolayısıyla bu riskin görmezden gelinmesi anlamına geliyor vaka sayımının yapılması. Evet Sağlık Bakanlığı'nın sorumluluğunda olan sağlık çalışanlarının çalışma koşullarına ilişkin de hiçbir düzenleme yapılmadığını, yeterli düzenleme yapılmadığını biliyoruz. Özellikle salgının başlangıcında koruyucu malzemenin sağlanmasında çok büyük eksiklikler oldu. TTB ve Tabip Odaları el birliğiyle bu koruyucu malzemelerin sağlanması için bir seferberlik başlattı neredeyse. Her yere ulaştırılmaya çalıştı kendi olanakları dahilinde. Onun dışında çalışma süreleriyle ilgili çok ciddi sorunlar var. Asistanlar özellikle bu salgınla mücadelede çok hor kullanıldı. İlk temas edenler oldular ve farklı uzmanlık alanlarında eğitim görmekte olan asistanlar bu alana sürüldüler, ne yazık ki riske atıldılar. Onun dışında çalışma sürelerinin ayarlanması gerekiyordu, vardiyalı çalışmalarla kısa süreli çalışmak, temas süresini azaltmak ve dolayısıyla iş yükünü azaltmak gerekiyordu. Ama hiç bu önlemler alınması. Uzun çalışma saatleriyle, çok uzun sürelerde çalışmalar gerçekleştirildi. Ayrıca sağlık çalışanlarının yaşam koşullarına dair bir düzenleme yapılmadı. İnsanlar evlerine gidemediler, aileleriyle görüşemediler. Evlerindeki koşulların düzenlenmesiyle ilgili de önlemler alınmadı. Çocukların bakımından tutun da aile bireyleriyle olan ilişkilerinde onların sorunluluklarına kadar her şeyle sağlık çalışanlarının tek başına başa çıkması beklendi. Ama bunların tamamı-

nın Sağlık Bakanlığı tarafından bir salgınla mücadele kapsamında ayrıca düşünülmesi ve önlemler alınması gereken alanlar olması gerekiyordu. TTB olarak başından beri Sağlık Bakanlığı'na mutlaka bizim de uzmanlığımızla birlikte bizim de destek olabileceğimizi, deneyimizi Sağlık Bakanlığıyla paylaşabileceğimizi ilettik ama bundan da geri durduklarını biliyoruz.”

AKP-MHP iktidarının, pandemi dönemi boyunca yarattıkları “iyi iş çıkarıyoruz” algısı son dönemlerde bozulmaya başladı. Bu süreçte de yine önceki süreçler gibi bağımsız kurumları hedef aldılar. TTB de bu süreçte önce MHP'li Bahçeli'nin daha sonra da iktidara yakın burjuva medyanın hedefi haline geldi. Şebnem Korur Fincancı'ya bunun nedenini soruyoruz. “TTB, kuruluşunda beri hep hakikati dile getirmiş bu yüzden her dönemin iktidarı tarafından düşmanlaştırılmaya çalışılmıştır” diyen Fincancı ise şunları söyledi:

“Biliyorsunuz bir DKÖ, bir meslek örgütü olarak hakikati olabildiğinde kamuoyuna iletmeye ve şeffaflıkla salgına ilişkin koruyucu önlemlerin neler olması gerektiğini paylaşmaya çalışıyoruz. Tabii bunu yaparken kaçınılmaz olarak iktidarın kendi yönetim anlayışı çerçevesinde hakikati gizleme davranışı, şeffaf olmayan yaklaşımlarını da bir biçimde teşhir etmiş oluyoruz. Dolayısıyla yapılan eksiklikler tartışılabilir, eleştirilebilir. Ve bunun da düzeltilmesi sağlanabilirken bunu yapmak yerine bunu kendilerine bir saldırı olarak algılıyorlar iktidarda olanlar. Bu her zaman böyle olmuştur. TTB, kuruluştan beri hep hakikati dile getirmiş bu yüzden her dönemin iktidarı tarafından düşmanlaştırılmaya çalışılmıştır. Ama bizim derdimiz bu değil, bizim derdimiz kamu sağlığının korunmasını sağlamak, insan yaşamının korunmasını sağlamaktır. Ne olursa olsun biz doğruları söylemeye devam edeceğiz, kamuoyunu bilgilendirmeye devam edeceğiz. Dilerim ki bunun hepimizin yararına olduğunu iktidarlar da görürler. Ancak hala daha algı yönetimi yapılıyor. Bakın Dünya Sağlık Örgütü'nün (DSÖ) Türkiye'nin salgını yönetmesinde başarılı bulunduğunu söyledi sayın Bakan. Ama o bahsettiği metinde özellikle veri girişlerinin doğru yapılmasını, DSÖ'nün veri yapısına göre girişlerin gerçekleştirilmesinin uyarısını da yaptı. Ama bundan hiç söz edilmedi. Bu ne demektir? Siz bir vaka/hasta ayırımı yapamazsınız. Covid olan herkesi o veri tabanına girmek zorundasınız dedi. Ayrıca ‘Covid-19 PCR testi pozitif olmayanların da eğer klinik bulguları Covid-19'a işaret ediyorsa o zaman onu da yine veri tabanına o şekilde girmek zorundasınız’ diyor DSÖ. Ama onlar sadece ilk bölümünü söylediler.”

Herkes İşini Yapmalıdır

Yıllar önce önder kadrolarımızdan Sefagül Kesgin yoldaş çok önemli bir noktaya vurgu yaparak biz yoldaşlarını uyarılmış, herkesin öncelikle kendi görevlerine yoğunlaşması gerektiğinin vurgusunu yapmıştı. “Herkes işini yapsın” demişti. Örgüt bir bilimdir. Bu bilimde en önemli ilkelerden biri “herkese uygun bir iş vermek”tir. Her militan da kendisine verilen işi amacına uygun bir biçimde sonuç alıcı şekilde yapmalıdır. Öncelikle kendi işi üzerinde yoğunlaşmış işi daha iyi şekilde nasıl yaparım kaygı ve sorumluluğunu taşımalıdır.

Her militan, her savaşçı kendisine verilen görevi yerine getirmeye başlarsa “tek bir insan” gibi yürüyüş sağlam bir örgütsel güce dönüşür. Herkes öncelikle kendi işini yapmazsa, yaratıcılık ve zenginlik katarak başarıyı hedeflemeye ilerleme sağlanamaz. Militan kendi işi dışında her şeye karşı ilgili ve duyarlı olursa burada ciddi bir sıkıntı var demektir.

Öncelikle işimizi yapmayı esas alan bilinci ve pratiği kendimizde başlatmalıyız. Önce kendimizi sorgulayacağız. Kendimize soru soracağız. “Ben nasıl bir yaşam ve çalışma içindeyim?” “Verilen görevi ve üstlenilen pratiği ne kadar başarıyla yapıyorum?” Önce görev yaptığımız bileşenin devrimci faaliyetlerini değer-

lendirip sorgulayacağız sonra dışımızdaki faaliyetlerini değerlendireceğiz ve sorgulayacağız. Yoğunlaşma ve çalışma, kendi görev ve sorumluluğumuzla başlamazsa ortaya kaos ve kargaşa çıkar.

Faaliyet yürüttüğümüz bölgede-alandaki kitlelerin sorunları ve ihtiyaçlarıyla ne kadar ilgileniyoruz? Çözüm ve örgütlenmeler için hangi analizleri yapıp ne kadar kafa yoruyoruz? Propaganda ve ajitasyon pratiğinde ne kadar sahici yaratıcı ikna edici ve inandırıcıyız? Plan ve programlarımız, kampanya ve çalışmalarımız halkın sorunlarına, örgütlenme ihtiyacına ne kadar yanıt vermektedir? Ne kadar halka dokunuyor, onları anlıyor, ikna etmeye ve örgütlemeye çalışıyoruz? İnceleme-propaganda-örgütlenme ve eylemde ne kadar militan duruş ve pratik ortaya koyuyoruz? Çevremizde örgütlemeye çalıştığımız yoldaşları ne kadar kazanıcıyız? Cesaret ve kararlılıkta adanmış ve fedakarlıkta komutan Nubar Ozanyan yoldaşın çitasını mı esas alıp hareket ediyoruz? Yoksa etrafımızda çevremizde örgüt dışına çıkmış, çok bilmiş insanları mı örnek alıyoruz? Pratik devrimciliği mi yapıyoruz? Yoksa sözün ve lafın daha ağır etkileyici olduğunu iddia edip militan devrimciliği ikincil plana mı atıyoruz?

Devrimler tarihi ve geçmiş devrimci

faaliyetler, yaşanan tecrübeler gösterip ispatlamıştır ki; eğer biz devrimci teori-den vazgeçmeden devrimci pratiği onun önüne koyuyorsak işte o zaman gerçek anlamda güven veren, güven duyulan bir devrimci hareket yaratabiliriz. Toparlanma ve örgütlenmeyi devrimci pratik ve eylemden uzak bir hatta sadece yürüyüş olarak ele alıyorsak ne toparlanma ve ne de örgütlenme yaratılır. Kitleleri, sokağı, yaşamı doğru okuyarak ne istediklerini ne talep ettiklerini, neler yaşadıklarını, neler beklediklerini doğru anlayarak buna uygun propaganda ve ajitasyon çalışmalarını düzenleyerek stratejik hedef ve amaçlarımıza uygun pratiğin ve eylemin gücü içinde örgütlenme yaratılır. Örgütlenme ve toparlanma sorunu asgari oranda çözümlür. Sadece kendini ve kitlelerin değişim ve dönüşüm taleplerini anlamaya çalışan ve bu çalışmayla sınırlanan bir devrimcilik asla örgütleyici ve güven verici bir hat yaratamaz.

Bugün burjuva-feodal sistemin en ileri düzeyde açık faşist diktatörlüğü biçiminde örgütlenen AKP-MHP faşist yönetimi saldırı ve kuşatmasını yaşamın her alanında, her bölge ve karesinde etkili hale getiriyor. 12 Eylül AFC’den asla geri kalmayacak şekilde hatta bazı gelişmeler ve durumlarda ondan daha azgın bir örgütlenme ve saldırı içinde olan AKP-MHP faşist yönetimi yalnız bir dilden anlar: Silahların eleştirici gücü ve kitlelerin yıkıcı örgütlü

pratiği!

En başta bulunduğu alanı, faaliyet yürüttüğü bölgeleri, hedef aldığı kesimleri adım adım parça parça örgütlemeye başlayarak devrimci eylemi de bu örgütlemeye uygun bir tarzda pratiğe sokanlar kitlelerin güven duyduğu bir hareket durumuna gelebilir. Kitleler, doğru olan her sözü dinler, akla uygun her lafa bakar ancak pratiğe daha çok güven duyar. Her devrimcinin, her militanın temel görevi faaliyet yürüttüğü alanda kitlelerin ve düşmanın durumunu analiz etmek, bunun üzerinden propaganda çalışmasını sürekli etkili ve örgütleyici tarzda yürütmek olmalıdır. Propaganda sürekli ve etkili bir şekilde yapılmadan örgütlenme çalışması yapılamaz. Boş zamanlarında, aklına estiğinde, takvimsel günlere sıkışmış halde değil örgütlemek için hedef alınan kitleye düzenli ve sürekli etkili ve canlı propaganda yapanlar örgütlenme pratiğinde belli adımlar atabilirler.

Her devrimcinin başta gelen görevi bir yandan devrimci pratikler üzerinden kendi ve yoldaşlarının eğitimini örgütlenmesini gerçekleştirmek diğer yandan en yakından başlayarak propaganda yapmaya, eylem örgütlemeye başlayarak örgütlenmeyi esas almaktır. Örgütlenme aynı zamanda etkili ve başarılı eylemler örgütlemektir. İnceleme analiz olmadan propaganda, propaganda olmadan örgütlenme, eylem olmadan da örgüt yaratılamaz.

Kavgada Ölümsüzleşenler

M. Kemal Alpınar

1959 Afyon doğumlu M. Kemal Alpınar Afyon Sandıklı’da gençlik içerisinde faaliyet yürüttü. Resmi ve sivil faşistlerin birçok saldırısına karşı koyan devrimcilerden oldu. Proletarya Partisi militanı olan Mustafa Kemal Alpınar, 18 Ekim 1979’da 40-50 kişilik faşist bir grubun saldırısında alçakça katledildi.

Behzat Firik

1981’in Eylül ayında Halk Ordusu gerillası Pir Hasan Kulaç’ın ölümsüzleşmesinin ardından, Behzat Firik Ovacık’ta işkenceci yüzbaşı Aytekin İçmez tarafından sorguya götürülür. Birçok işkenceye maruz kalan Firik tek kelime etmedi. İşkenceciler onu 10 Ekim 1981 günü kurşuna dizerek katlettiler. Firik ölümsüzleştiğinde Proletarya Partisi militanıydı.

Kemal Özgül

Proletarya Partisi militanı Malatya-Kürecik Harunuşağı köyü doğumlu olan Kemal Özgül, Fransa’da 10 Kasım 1984 tarihinde, Paris’te Renault fabrika-

sında CGT sendikası öncülüğünde greve çıkan işçilere yönelik ırkçı saldırıda ölümsüzleşti.

Tuzla Şehitleri

Gebze’den İstanbul’a giden İsmail Hakkı Adalı, Kemal Soğukpınar, Reha Şen ve Fevzi Yalçın; Proletarya Partisi sempatanın çevresine sızmış olan Engin Kaya adlı ajanın verdiği bilgiler doğrultusunda 7 Ekim 1988 günü Tuzla Köprüsü’nde pusuya düşürülerek katledildiler. Operasyonun hazırlıklarını 2 gün öncesinden yapan İstanbul polisi, içinde 4 Partizanın bulunduğu arabayı durdurdu. Daha sonra arabadan inen Partizanları kurşun yağmuruna tuttu. Katliamda Adalının vücuduna 15, Yalçına 7, Soğukpınar’a 32, Şen’e 30 kurşun isabet etti. Herhangi bir çatışma yaşanmamasına rağmen polis, olayı bir çatışma gibi gösterip; arabaya kendi koyduğu silahlarla, katliamı meşrulaştırmaya çalıştı.

Kahraman Ailesi

9 Ekim 1999 günü Dersim Çemiş-

gezek’e bağlı Doğan köyünde yaşayan Kahraman ailesi PKK’liler tarafından katledildi. Adını Meral Yakar’dan alan 16 yaşındaki Meral Kahraman, 22 yaşındaki Zeynep Kahraman ve babaları Veli Kahraman PKK’liler tarafından katledildi.

Aslan Yıldız

TKP/ML militanı olan Aslan Yıldız, Dersim Ovacık Karaoğlan köyünde dünyaya geldi. 1994 yılının Ekim ayında kontrgerilla tarafından kaçırılarak katledildi.

Özgür Kemal Karabulut (Bakış)

1974 yılında Yozgat Çekerek’e bağlı Kırkdilim köyünde doğan Özgür Kemal Karabulut, 1989 yılında Proletarya Partisi’nin düşünceleriyle tanıştı. 1992 yılında İstanbul’da Komsomol’un il sorumluluğunu üstlendi. 1995 yılında tutsak düşen Bakış, 1996 yılında çıktıktan sonra gerillaya katılır. Tokat İl Komitesi’nin bir üyesi olarak görev yaparken aynı zamanda Karadeniz 2 No’lu Bölge Komutanlığı’na bağlı olarak çalışır. 20 Ekim 1997’de bir görevini yerine getirirken Amasya’nın Taşova ilçesinde alçakça ihbar edilerek

bir yoldaşı ile birlikte kuşatılır. Düşmanın “teslim ol” çağrısına silahıyla yanıt verir ve çıkan çatışmada şehit düşer. Bakış şehit düştüğünde Proletarya Partisi aday üyesiydi.

Suzan Zengin

1959 Sivas doğumlu Suzan Zengin, 11 yaşındayken gittiği Almanya’da genç yaşlarda göçmen için mücadele yürütür. 1989 yılında Türkiye’ye döndüğünde ise devrimcilerle tanışır. 2003 yılında uluslararası çalışmalara da katılan Zengin, yaşamını yitirdiği güne kadar devrimci basın alanında emeğini sergiledi. Bu süreçte 2009 yılında senaryosu polis tarafından yazılan bir komployla tutuklanarak iki yıla yakın hapis hanesinde kaldı. 2011 yılında özgürlüğüne kavuştuğunda başta kalp olmak üzere bir bütün sağlığı iyice bozulmuştu. Bir an önce projelendirdiği gibi “işe koyulmak”, planladığı hesaplaşmalarını yapmak için sağlık sorunlarını çözmeyi önüne koymuş ancak açık kalp ameliyatı sonrası yoğun bakımdan çıkamayıp 12 Ekim 2011 tarihinde ölümsüzleşenlerin arasına katılmıştır.

Doğa ve İnsan

İnsan ırkının sürekliliği ve yaşaması bakımından doğanın insana sunduğu sonsuz bir çeşitlilik vardır. Bu, milyonlarca yıldır sürmektedir.

Sanayi Devrimi'yle birlikte burjuvazi doğada bulunan altın, gümüş, bakır, petrol ve kömürü çıkartarak doğayı talan etti. Milyonlarca hektar toprak, erozyon sonucu işlemez hale getirildi. Sermayenin bitmeyen bu kâr hırsı bugün de devam ediyor. Tarım alanlarının hızla yok edilmesi sonucu doğal üretim yerine sera üretimi ile yapılan tarım, birçok hastalığın da kaynağı durumunda. Burada bahsini ettiğimiz doğal seracılık değildir. Kapitalist aşırı üretimin bir sonucu olarak çeşitli kimyasal gübre-ilaç vb ile yapılan tarımsal üretimden bahsetmekteyiz. Emperyalist-kapitalist sistem her şeyi kâr üzerine kurduğu için sermaye için doğa ve canlı yaşam çok da önemli değildir. Örneğin her gün milyonlarca ağacın kesilerek dünyanın adeta bir çöle dönüşmesiyle tehlike giderek daha da büyüyor.

Sera gazı salımının kat be kat artmasından kaynaklı ozon tabakasının yer yer delinmesi, dünya ısısının giderek artması ile birlikte birçok sorunu birlikte getirmektedir. Buzulların erimesi ile birçok ülkenin sulara gömülmesi tehlikesi gündeliğini korumaktadır. Kapitalist-emperyalist sistemin aşırı kâr hırsının ürünü olarak ortaya çıkan ve kısaca iklim değişikliği olarak tariflenen bu durum, dünya üzerinde kimi bölgelerde hava sıcaklıklarının artmasına, kimi bölgelerde ise düşmesine neden olmaktadır. Bu ise çeşitli "doğal" felaketlere yol açmaktadır. Çok yakın bir örnek olarak, şu anda dünyada yaşanan Covid-19 salgını, kapitalist kâr hırsı nedeniyle sistemin giderek artan bir şekilde doğal yaşama müdahale etmesi ve böylelikle milyonlarca yıldır var olan virüslerin mutasyon geçirmesiyle ortaya çıkmış durumdadır.

Kapitalist sistemin aşırı kâr hırsıyla kesilen ormanların sebep olduğu çölleşme, birçok bitki ve hayvan türünün yok olmasına neden olmaktadır. Eylül ayında açıklanan "Yaşayan Gezegen Raporu 2020" başlıklı raporda "1970 ve 2016 arasında izlenen 4 bin 392'den fazla memeli, kuş, balık, süriygen ve amfibi türü nüfusunda görülen düşüşlerin değerlendirildiği ve bu türlerde her yıl ortalama % 4'lük bir azalma görüldüğü" tespit edilmiş ve bunun "milyarlarca yıldır" görülmediği belirtilmektedir. Raporda, bu gidişatın en-

gellenmemesi durumunda önümüzdeki yıllarda "yaklaşık 1 milyon türün neslinin (500 bin hayvanla bitki ve 500 bin böcek olmak üzere) tükenme" tehlikesiyle karşı karşıya olduğu belirtilmektedir.

Doğanın tahrip edilmesinde savaşların büyük bir etkisi vardır. Emperyalistler işgal ettikleri ülkelerde karşıtlarını yok etmek, direnişçi güçleri etkisiz hale getirmek için tonlarca bomba yağdırarak doğaya büyük bir zarar vermektedirler. Emperyalistlerin paylaşım ve vekalet savaşlarında üstün gelmek, birbirlerine karşı caydırıcı olmak için sahip oldukları nükleer silahlar, atom bombaları ve kimyasal silahlar hem insanlık için hem de doğa için büyük bir felaket niteliğindedir. Bu silahların sadece 4/1'nin kullanılması dahi dünyayı yok etmeye yetmektedir. İşte insanlık böylesi büyük bir tehlikle karşı karşıya bulunmaktadır.

Doğadaki tüm canlıların korunması, nesillerinin devamının sağlanması ortak bir görevdir. Bu açıdan son yirmi yıllık süreçte ekolojik mücadelenin yükselmesi daha da anlaşılır olmaktadır. Ülkemizde de ekolojik bilinç giderek yükseliyor. Gezi İsyanı'nda "üç beş ağaç" için direnenlerin varlığı ve bu direnişin nerelere vardığı bilinmektedir. Türkiye toplumunun çoğunluğunu oluşturmaya da ekolojik mücadele küçümsenmeyecek bir yerde durmaktadır. Hatta denilebilir ki ülkemiz açısından ekolojik mücadele köylülüğün mücadelesinde de önemli bir yerde durmaktadır.

Ekolojik Mücadele Devrim Mücadelesinden Ayrı Değildir

Ülkemizde kapitalizmin saldırısına ve ekolojik yıkıma karşı en görkemli direnişlerden biri de Bergama köylülerinin verdiği mücadeledir. Almanya ve Avusturya ortaklığında kurulan Eurogold firmasının Ağustos 1989 tarihinde aldığı maden arama ruhsatıyla İzmir'in Bergama-Ovacık bölgesinde altın aramaya başlayan şirkete karşı Bergama köylülerinin başlattığı direniş, ülke sınırlarını da aşarak uluslararası bir boyut kazanmıştı. Şimdilerde ise Kanadalı Alamos Gold firmasının Kaz Dağları'nda altın arama faaliyetine karşı devam eden mücadele önemli bir yerde durmaktadır. Keza, Karadeniz halkının HES'lere karşı verdiği mücadele toplumsal bilincin gelişmesinde önemli bir yer tutmaktadır.

Ülkemizde faşist diktatörlük 50 yıldır süren sınıfsal ve ulusal mücadelede mil-

yonlarca hektar ormanı yakarak kül etti. Gerillanın barınmasını önlemek, ormanlık alanlarda daha rahat operasyon yapmak için faşist diktatörlüğün baş vurduğu yöntemlerden biri de ormanları yakmaktır. T. Kürdistanı ormanları şimdilerde de yarmaya devam ediyor. Cudi, Gabar, Besta bölgesinde askeri operasyonla birlikte orman yangınları 3 aydır farklı noktalarda aralıksız sürüyor. Son olarak Şırnak merkezli Kumçatı (Dêrgul) Beldesi'nin karşısında bulunan Gabar Dağı'nın zirvesinde başlayan yangın da yayılarak devam ediyor. Yangınları devlet çıkardığı için müdahale etmeyerek arazinin çıplak hale gelmesini beklemektedir. "Yangınların devam ettiği Cudi Dağı'nda incelemelerde bulunan ekolojistler, Botan'ın ekolojisinin tahrip edildiğini" belirterek, halkın kitleli bir şekilde söndürme çalışmalarına katılması çağrısında bulunmaktadırlar.

Benzer yangınlar Dersim'de de çıkarılmış ve binlerce hektar orman kül olmuştu. Orman yangınları sadece ağaçların yok olmasına neden olmuyor. Ormanda yaşayan tüm canlı türleri de yok oluyor. Çiçek çeşitleri, hayvanlar, kuşlar yok olmakta ve doğanın dengesi bozulmaktadır. Yok olan türlerin aynı ormanlarda bir daha geri gelme şansları olmadığı gibi, bir ormanın yeniden yeşermesi on yılları almaktadır.

Ekolojik mücadele de devrimcilere daha fazla görev düşmektedir. Hem dünya çapında hem de ülkemizde ekolojik mücadele de devrimci hareketin çok faal olduğu söylenemez. Proleter hareketin programına aldığı ekolojik mücadele de aktif olma bu anlamıyla önemli bir yerde duruyor.

Proleter hareket ve genel olarak devrimci hareket (buna ulusal devrimci hareket de dahil) ekolojik mücadelede çok daha aktif olmalıdır. Cudi ormanları ile

Karadeniz ormanları, Dersim'deki ormanlarla Amazon ormanları, Fırat nehri ile Fırtına deresi, Sakarya ile Nil nehri kardeşler. Ve bunların tümü insanlık için büyük değerler sahiptir.

Sınıf düşmanlarımızı yok etmek, onlarla savaşmak başka bir şeydir, bunu yaparken doğaya zarar vermek ise başka bir şeydir. Zor, devrimci mücadelede vazgeçilmezdir. Ancak, bu vazgeçilmezlikte silahımızı nereye çevirdiğimiz önemlidir. Bizim savaşımız kör bir savaş değildir. Bilinçlidir, hedeflidir ve gözetleyicidir. Savaşımızın gözetleyiciliği içinde aynı zamanda çocukları, yaşlıları ve hastaları korumak ve zarar vermemek de önemlidir. İşkence bir insanlık suçuysa, esir aldığımız birine işkence etmemek de bu gözetleyicilik açısından önemlidir.

Sınıf mücadelesinde burjuvazinin bizi yok etmek için sürekli şiddete başvurması, silah kullanması, işkence etmesi, katliamlar yapması, emperyalist güçlerin bölgesel ve krize girdiklerinde dünya savaşı çıkartması, biz devrimcilerin zora başvurmamızın temel nedenidir. Ve dünyanın emperyalistlerden ve onların yerli uşaklarından kurtulmasının başka da yolu yoktur.

Ekolojik yıkım, çözümünü devrim sonrasına bırakılmayacak kadar acil bir meseledir. Emperyalist sistemin hakim olduğu bu dünyada "temiz bir kapitalizm ve temiz bir dünya" yaratmak mümkün değildir. Bu bir yanılsamadır. Kitleri bu slogan etrafında örgütlemek isteyen epey bir kesimin olduğu gerçeğinden hareketle, yığınları doğru hedefler etrafında örgütleyerek ekolojik bir mücadeleye sevk etmek devrimcilerin ve komünistlerin görevleri arasındadır. Emperyalist sisteme karşı devrim ve sosyalizm mücadelesiyle ekolojik yıkıma karşı mücadele bir bütünün iki parçasıdır.

Hibrit Tartışmaları ve Eğitim

Emperyalist-kapitalist sistem tarafından Türkiye gibi ülkelerde eğitimin niteliği sosyo-ekonomik yapısıyla paralel bir şekilde nitel anlamda belli bir düzeyde (alt düzey) tutulmaya çalışılırken bugün eğitim sistemi çökmüş bulunuyor.

Devletin pandemiyi neo-liberal politikalarını hayata geçirmek için bir kaldıraç olarak kullanması ve bununla paralel esas yönelimini ekonomisini ayakta tutmak ve ekonomik adımlarını sağlamlaştırmaya endekslediği bir gerçeklikteyiz. Ekonomi politikalarının başarısızlığı, içinde bulunduğu ekonomik krizin pandemiyle birlikte derinleşmesi meselenin bir yüzünü oluştururken devletin diğer alanlarda politikasızlığı politika olarak sunma çabası devam ediyor. Pandeminin yaşama etkisinin kısa ve uzun vadede ne olacağına yönelik tartışmaların devlet açısından tartışılan kısmı ekonomi olurken sosyal, kültürel etkisi gözardı edilmeye devam ediliyor. Bu anlamda devletin gerçekleşen ve gerçekleşecek etkinin boyutunu gündeme aldığı takdirde, esasına neo-liberal politikalarını hayata geçirmesine uygun sosyal ve kültürel şekillenışı aldığı aşikar. Devletin politikasızlığının en yakıcı şekilde hissedildiği alanların başında ise eğitim geliyor.

Bu yılın mart ayından bu yana gerçekleştirilen uzaktan/online eğitim sürecini değerlendiren araştırma sonuçlarının, online eğitimin oldukça niteliksiz olduğunu ifade etmesine karşın MEB ve YÖK önümüzdeki süreci aynı şekilde sürdürmeyi önüne koymuş bulunuyor. Online eğitimin ilk, orta ve yüksek eğitim düzeyinde belli başlı sorunları sürecin başından bu yana ifade edilse de devlet açısından sağlıklı bir

müdahale söz konusu değil.

Emperyalist-kapitalist sistem tarafından Türkiye gibi ülkelerde eğitimin niteliği sosyo-ekonomik yapısıyla paralel bir şekilde nitel anlamda belli bir düzeyde (alt düzey) tutulmaya çalışılırken bugün eğitim sistemi çökmüş bulunuyor. Egemenler cephesinden bu enkazın kaldırılmasına dair bir kaygı-çaba bulunmuyor.

Devlet çözümsüzlüğü yöntem ve bununla paralel gelişecek yıkımı kendisi için avantaj olarak görürken pandemiyi, sosyal, kültürel, psikolojik sorunları esasta yaşayan olan kitlelerin bu sorunları çözecek özne olduğunu ifade etmek gerekiyor. Devletin attığı olumlu adımların dahi kitlelerin mücadele basıncıyla atıldığı ve atılan adımların egemenlerin hanesine yazılmaya çalışıldığı bir gerçeklik bulunuyor. Bir örnek vermek gerekirse pandemi süreci başlayalı 7 ay geçmesine karşın Ankara Büyükşehir Belediyesi 29 Eylül'de Ankara'da bulunan 928 köyün internet sorunu için çalışma başlattıklarını söylüyor. Köylerin internet sorunu çözülsünce dahi internete ulaşım araçlarının eksikliği başlı başına sorun oluşturuyor. Bu olumlu adımın dahi aylar sonra atılması, kitlelerin gelişen taleplerine yanıt oluyor edasıyla gerçekleştirilmesi, Kılıçdaroğlu'nun "MEB yapmıyorsa biz belediyelerle yaparız" açıklamasıyla egemenlerin hanesine yazılmaya çalışılması net bir tablo sunuyor.

Devletin üretimi tüm hızıyla sürdürmek için kitleleri pandemi karşısında sürü bağışıklığına mahkum etmek istediği, bununla paralel sosyal, kültürel ve psikolojik olarak yaşanan yıkımı göz ardı ettiği, kitlelerin meşru talepleri sonucunda atılan adımları kendi hanesine yazmaya çalıştığı bir durumla karşı karşıya bulunuyoruz.

Bu yazıda esaslı olarak gündeme alınmaya çalıştığımız durum ise YÖK tarafından yapılan açıklamalar sonucunda yüksek öğretimin önümüzdeki süreçte nasıl gerçekleşeceği bununla paralel oluşacak sorunlara karşı sorunun esas öznesi bulunan gençliğin talepleri ve bu taleplerin nasıl ele alınması gerektiği oluşturuyor.

Online eğitimin niteliksizliği öğrenciler ve akademisyenler açısından bu kadar teşhir olmuşken aynı zamanda devletin sürü bağışıklığı politikası açıktan belliyken gençlik kitleleri açısından eğitimin uzaktan sürdürülmesinin bir anlamı bulunmuyor. Devlet yer yer saklayan, yer yer veri sunan bir yerde dursa da vakalar, ölümler artmaya devam ediyor. Sosyal medya üzerinden uzun süredir yükselen talepler bu gerçeklikten açığa çıkıyor. Özeldde hibrit tartışmaları olarak sunulan üniversitelerin açılması eğitimin yüz yüze, hibrit(yarı yüz yüze-yarı uzaktan) talepleri gençlik açısından buradan yükseliyor.

Önlenebilir bir hastalık konumunda bulunan COVID-19 sonucunda her gün onlarca insanın yaşamını yitirmesi ve üretimin içerisinde bulunan milyonlarca insanın fiziksel etkileşimiyle yayılmaya devam etmesi pandeminin kısa vadede durulmayacağını önümüzdeki süreçte artacağını gösteriyor.

Gençliğin pandemi sürecinde yaşadığı sosyal, kültürel, psikolojik sorunlara ise devam demekten başka çözüm üretmeyen bir YÖK bulunuyor. Ev içinde yaşanan şiddet, temel ihtiyaçların karşılanamamasının sonucunda artan ekonomik ihtiyaçlar, işsizlik, çalışma beklentisi, sosyal yaşamın asgariye düşürülmesi, kültürel faaliyetlere katılımın sınırlandırılması, artan fiyatlardan kaynaklı alım gücünün azalması çözüm arayışlarını yoğunlaştırıyor. Normalleşme adı altından sürdürülen sürü bağışıklığı politikasının kendi yaşamını normalleştirileceği beklentisi ise büyüyen bir yerde duruyor. Üniversitelerin yüz yüze eğitim vermesiyle birlikte bu sorunların bir kısmından azade olacağını düşünmek ise belli bir gerçekliği olsa da halk sağlığı açısından büyük bir tehdit oluşturuyor.

Devletin emekçileri sürü bağışıklığına mahkum etmeye çalışmasının üzerine gençliğinde normalleşme adı altında sürü bağışıklığına mahkum edilmesi talep edilmiş olabiliyor. Bu ifadenin iki karşılığı bulunuyor. Şöyle bir karışıklığın çıkması muhtemel, okulların açılmasıyla tehdit altına girecek olan halk sağlığı devam eden üretim süreci içerisinde AKP'nin normalleşme adımlarıyla tehdit altında değil mi? Evet altında, okulların açılmasıyla fiziksel etkileşimin artacağı düşünüldüğünde daha fazla tehdit altında bulunacak. Bir diğer seçenek olarak üretimin pandemi önlemleriyle birlikte gerçekleştirildiği, okulların pandemi önlemleri çerçevesinde açılacağı ihtimali mevcut. Ancak devletin önlem almadaki yetersizliği ve politikasızlığı düşünüldüğünde ihtimalden öteye gidemeyen bir durum söz konusu.

Yukarıda ifade ettiğimiz tablo tüm toplum açısından teşhir olmuş bir gerçeklikken devletin kar-zarar yani kendi faydasının düşünen konumlanışından ziyade gençliğin tüm toplum açısından sağlıklı talepler yükseltmesi ve bu taleplerin kazanılması için mücadele etmesi gerektiğini ifade etmek gerekiyor. Aynı zamanda kendi çözümlerini yaratan bir pratik konumlanış içerisinde girmesi gerekiyor. Pratik olarak gördüğümüz durumda gençliğin kendiliğinden ortaya koyduğu talepler(sosyal medya üzerinden tag çalışmalar) yükseliyor. Gençlik örgütlerinin bir kısmı açısından bu taleplerle olduğu gibi buluşma çabası söz konusuysen bu taleplerin bilimsel bir süzgeçten geçirilerek yükseltilmesi ve önümüzdeki süreçte online eğitim sürecinde yaşanan aksaklıklar ve patlama noktaları göz önünde bulundurularak sağlıklı bir politika ortaya koymak önümüzde bir görev olarak duruyor.

Üniversite öğrencilerinin kendi yaşadıkları-yaşayacakları sorunları düşünerek içinde bulunduğu koşulları değiştirme ve çözümler yaratma kaygısını ortaklaştıracağı örgütlenmelerin bu süreçte gelişim göstermesi oldukça muhtemel gözüküyor. İlk ve orta öğretim sürecinde yaşanan sorunlar noktasında gençliğin dayanışmayla atacağı adımlar kendi kaderine teslim edilmiş milyonlarca genç-çocuk açısından elzem bir yerde duruyor. Yukarıda ifade ettiğimiz çerçevede tartışmalarını yoğunlaştıran, kendisini bu süreci karşılayacak nitel konumlanışa aynı zamanda dayanışmayı büyüten bir hatta odaklanmamız gerekiyor.

Kanadalı Madencilik Şirketleri Filipinler’de: “Ülkedeki yabancılar çıkarları için bizi birbirimizle savaşmaya zorluyor”

Temmuz 2006 Pazartesi günü, saat 6.45’te: Chandu Claver, karısı ve 10 yaşındaki en küçük kızını; yemyeşil ve dağlık Cordillera bölgesinde yer alan Filipinler’in yaklaşık 450 kilometre kuzeyindeki Manila’nın bir kenti olan Tabuk’taki okuluna bıraktıktan sonra yoğun bir kavşakta arabalarına bindiler.

Uyarı yapmayan koyu renkli bir minibus önlerine çekildi, tüfekli iki silahlı adam dışarı çıktı ve ateş açtı. Claver üç kez omzundan ve bir kez karnından vuruldu. Karısı göğsünden yedi kez vuruldu. Bir kurşun kızlarının kafasını sıyrıldı. Pusunun onu öldürmesi gerekiyordu, ama onun yerine karısının hayatını aldı.

Cordillera’daki Bontoc kabilesinden yerli bir Igorot olan Claver, hükümeti eleştiren yerli bir aktivist, doktor ve politikacı olarak çalışmalarını için hedef alındığını söyledi. Birçok hükümet eylemine direndi ve “kalkınma saldırganlığına” yani kabile rızası olmadan yerli ataların topraklarına dayatılan kurumsal faaliyetlere karşı geri itilen bir grubun parçasıydı. Bu girişimlerin çoğu Kanadalı şirketler tarafından yönetiliyor.

Claver, hedef alınan yüzlerce çevre savunucusundan biridir. Filipin hükümeti tarafından kırmızı etiketle, komünist olarak etiketlendiğini söyledi. Başkan Rodrigo Duterte tarafından tirmandırılan ve uzun süredir devam eden uygulama, rejimi eleştiren insanları (insan hakları savunucuları, gazeteciler, hatta yerel sakinler) susturmak ve korkutmak için sıklıkla kullanılıyor. Claver, “amaç, insanları korkutmak ve terörize etmek ve direnmelerini engellemeye çalışmak.”

Filipin çevre örgütlerinin ağı olan Kalikasan Halk Çevre Ağı’na göre, 2001 ve 2019 arasında en az 272 çevre savunucusu öldürüldü. Bunların yarısından fazlası, komünist olarak etiketlendikten sonra Ekim 2017’de öldürülen Luzon adasındaki Masbate eyaletindeki üç genç köylü gibi mayınları protesto ediyordu. Kalikasan’a göre, üç köylü ülkenin en büyük altın üreticisi olan Masbate Gold projesine karşı çıkmıştı.

(...) Duterte 2016’da iktidara geldiğinden beri, çevre savunucuları da dahil olmak üzere yargısız cinayetler arttı. Environmental Watchdog Global Witness,

Filipinler’i 2018’de 30 kişinin öldüğü arazi ve çevre savunucuları için en ölümcül ülke ilan etti. Geçen yıl, dünya çapında bildirilen 212 cinayetin yarısından fazlası sadece iki ülkede gerçekleşti: 64 aktivistin öldürüldüğü Kolombiya ve 43 ile Filipinler. (...)

Bir dizi aktivist ve uzman, yargısız cinayetlerin ve zorla yerinden edilmenin bir kısmının Filipinler’deki Kanada madenciliğinin yansımaları olduğunu söylüyor. Çoğu durumda, Kanada hükümeti zarar görenler için çok az başvuru alıyor. Aktivistler, Filipinler’in doğal kaynaklar açısından zengin olması ve kolluk kuvvetlerinin buna direnen insanları şiddetle cezalandırması nedeniyle, ülkenin az sayıda yönetmelikle madencilik yapmak isteyen şirketler için cazip olduğunu belirtti. (...) Kanada’nın dünya çapında madencilik payı önemli. Doğal Kaynaklar Bakanlığı’na göre, dünyadaki madencilik şirketlerinin neredeyse yarısı Kanada’da bulunuyor. Bakanlık, Filipinler’deki madenciliğin yüzde on beşinin Kanada’ya ait olduğunu ve ülkede altı Kanadalı şirketin faaliyet gösterdiğini söyledi.

Kanada Uluslararası Ticaret Bakanlığı sözcüsü Ryan Nearing, “(Kanadalı madencilik şirketlerinin) yüksek bir sorumlu iş davranışı standardını korumasını bekliyoruz” dedi ve şirketlerin “sosyal olarak sorumlu iş uygulamaları”nı sürdürmelerini sağlamak için geçen yıl kurulan bir Ombudsman rolüne işaret etti.

Kanada Madencilik Derneği, VICE News’in görüşme taleplerine cevap vermedi. Filipinler’deki dünyanın en büyük altın-bakır madenlerinden birinin sahibi olan Avustralya-Kanada şirketi OceanaGold, yaptığı açıklamada, insan haklarını ve şeffaflığı gerektiren sorumlu madencilik çerçevesini takip ettiğini ve öncülük ettiğini söyledi. OceanaGold sözcüsü Melissa Bowerman, “Filipinler’deki diğer maden sahalarında neler olup bittiğine dair ilk elden bilgimiz yok” dedi. Ve yine de Kanada madencilik tesislerinden etkilenen insanlar, şirketlerin kendi yüksek standartlarını karşılamadıklarını söylüyor.

Claver, “Kanadalı madencilik şirketleri, yerli halkların haklarının ihlal edilmesinde sadece özgür, önceden ve

bilgilendirilmiş rıza olmadığı için değil, aynı zamanda topraklarına ve yaşam biçimlerine yönelik ihlalin de suç ortağı” dedi. (...) Topluluk (yerli bir kabile olan Ifugao’dan bahsediliyor, Ç.N.) üyeleri 1990’lardan beri madencilik alanına karşı çıktılar. OceanaGold 2013’te ticari üretime başladıktan sonra köylüler güvenli içme suyu eksikliği, kirli yüzey suyu ve daha fazla arazi kaybından şikayetçiler. (...)

Haziran 2019’da şirketin 25 yıllık lisansının süresi doldu. OceanaGold, VICE News’e verdiği demeçte, Doğal Kaynaklar Bakanlığı ve Maden ve Jeoloji Bürosu’ndan bekleme süresi boyunca yasal olarak çalışmaya devam etme iznine sahip olduğunu söyledi. Şirket, Didipio madeni üzerindeki otoritenin yerel yetkililere değil, ulusal hükümete ait olduğunu söylüyor. Buna karşılık, yerel yönetim tarafından desteklenen Didipio topluluğu, madene erişimi engellemek için bir barikat kurdu. OceanaGold, Ekim 2019’da faaliyetini askıya aldığı iddia etti, ancak aktivistler siteye teslimat yapan kamyonlara itiraz etmeye devam etti. Barikat, bu Nisan ayında, polisün üç tankerin siteye girmesini barışçıl bir şekilde engelleyen 30 insanı şiddetle dağıttığı zaman kırıldı. (...)

Filipinler’in neden yabancı madencilik şirketlerini çektiğini görmek kolaydır: altın, bakır, çinko ve gümüş gibi yaklaşık 1 trilyon dolarlık kullanılmayan minerallerle dünyanın en zengin beşinci ülkesi olarak yer almaktadır.

Hükümet ayrıca özellikle yatırım yapmayı kolaylaştırdı. “1990’ların başında madencilik faaliyetlerinde düşüş yaşanıyor” ve “ülke ulusal borç ile boğuşuyor” denilerek Ferdinand Marcos’un diktatörlüğü sırasında yabancı yatırımcılara hitaben 1995 Madencilik Kanunu çıkarıldı. Yasa aynı zamanda hızlı özelleştirme, Dünya Bankası ve Asya Kalkınma Bankası tarafından teşvik serbest piyasa ekonomileri arayışını yansıtıyordu. Hükümet vergi ve telif hakkı ödemelerini düşük yaptı ve şirketlere 25 yıla kadar arazi ve madencilik varlıkları üzerinde fiili mülkiyet hakkı verdi.

Yasa, Çevresel Etki Değerlendirmelerini zorunlu kılıyor ve geliştiricileri, atalarının topraklarında mayınlar kurmadan

önce yerli topluluklardan onay almaya zorlarken, aktivistler şirketlerin devlet desteği ile kuralları atladıklarını söylüyor. Bu, iddia edilen insan hakları ihlallerine ve uzun süreli çevresel yıkıma yol açtı. İnsan hakları avukatı ve Eski Filipinler Senatör adayları Neri Colmenares, 2019’te “Madencilik Yasası, büyük madencilik şirketlerinin çevreye, yerli halklara, genel olarak ülkeye karşı saldırısına yol açtı” dedi.

Kanada Madencilik Birliği, yerel işçiler ve işletmeler üzerindeki olumlu etkilerden dolayı endüstrinin yerel ekonomilere doğrudan fayda sağladığını iddia ediyor. Bununla birlikte, yerel çalışanlara ve Filipinler’e olan fayda, bu şirketlerin kar marjına kıyasla karşılaştırılmaz durumda. Filipinler’deki madencilik sektörü, 2018’de 212 bin Filipinli istihdam etti ve 2017’de Jeoloji Bürosu’na göre, ulusal ve yerel vergiler, ücretler ve telif hakları için 529.6 milyon dolar ödedi. Bununla birlikte, 2018 yılında Kanada, Japonya, Avustralya ve Çin’in karı 4.26 milyar dolar oldu. (...)

Cullamat da (yerli halktan bir aktivist lider, Ç.N.) geri çekilmeyi reddediyor. “(...) Filipinliler birbirlerini öldürürken, kaynaklarımızı alan yabancılar gözlerini kapatıyor. Kendi ülkemizdeki yabancılar çıkarları nedeniyle bizi birbirimize karşı savaşmaya zorluyorlar. Doğal kaynaklarımızdan yararlanan biz olmalıyız.”

Cullamat, hükümetin madencilik politikalarına karşı yüksek profilli muhalefetinin onu öldürebileceğini biliyor. Zaten Facebook’ta bir hükümet yetkilisi tarafından kızıl olarak etiketlendi, ordu ise onu komünist isyancıları savunmakla suçladı. Ancak Filipin topraklarının, özellikle de atalarının topraklarının savunmasının hayatının amacı olduğuna inanıyor:

“Cinayetleri gördüğümde korktum. Hala korkuyorum. Bugün bile korkuyorum, ancak topraklarımızı savunmamız gerekiyor çünkü gelecek neslimiz için daha önemli bir şey yok. Para ne kadar büyük olursa olsun, önemli değil çünkü bu sonu olan bir şey. Ama eğer topraklarımızı bakarsak, bundan birçok nesil yararlanacaktır. Bizim olanı savunmalıyız.”

NOT: vice.com sitesinin “Land Defenders Are Killed in the Philippines for Protesting Canadian Mining” başlıklı özel haberinden derlenmiştir.

Pandeminin Sınıfsallığı

Emperyalist-kapitalist düzende, küresel ölçekte etkisini gösteren Covid-19 salgını dünya ülkelerinde çeşitli krizler yarattı. Pandemi tüm dünyada yayılırken, her ülkede yükselişe geçtiği dönemde benzer düzeyde etkisini gösterdi. Fakat ülkeler içerisinde salgının etkisi ise sınıfsal farklılıklar göstermekte. Pandemi döneminde çeşitli önlemler (Sokağa çıkma yasakları, “EvdeKal” çağrısı vb.) tüm kesimleri kapsamadığı gibi; düşük gelirli kesimlerin, yüksek gelirli kesimlere göre daha çok Covid-19 hastalığına yakalanma ve bu duruma bağlı ölüm oranlarına rastlandığı tespiti birçok araştırmancının verilerine yansımaktadır. Pandemiyle birlikte ülke içerisindeki sınıfsal eşitsizliğin boyutları gün yüzüne çıktı. Özellikle Covid-19 salgınına yakalanan ve buna bağlı sağlık hizmetlerinden yararlanma, hastaneye yatış ve ölümlerdeki verileri incelediğimizde sınıfsal eşitsizliğin boyutlarını gözlemlemekteyiz. Ayrıca pandemide eğitim-öğretime

ara verilmesi ile birlikte; uzaktan eğitim alan öğrencilerin aynı eşit koşullara sahip olmadıkları gerçekliğinden hareketle, eğitim alanındaki eşitsizliğin yükselişe geçtiği bir dönemdeyiz.

Üretim araçlarının sahibi sermayedarlar ile geçinebilmek için her gün işe gitmek zorunda olan işçi sınıfı arasındaki eşitsizliğin tarihsel bir geçmişi bulunmaktadır. Fakat pandemi dönemiyle birlikte bu eşitsizlik daha da derinleşmektedir.

Devletin pandemiyle birlikte “sokağa çıkma yasağı, evdekal çağrısı ya da fiziksel mesafe” uyarıları sınıfsal dağılımla gerçekleşmiştir. Sermaye sahipleri yalılarında sefa sürerken, birikimi olan kesim online siparişlerle acil olmayan ihtiyaçlarını karşılarken ya da beyaz yakalılar evlerinden çalışmaya geçtiği koşullarda evlerinde kalabilmişlerdir. Fakat bu dönemde işçi sınıfının “açlık ve yoksulluk” tehdidi karşısında bir tercih hakkı kalmamış, işçilere salgın riskine rağmen zorunlu olarak

çalışma dayatılmıştır.

Ankara Tabip Odası Başkanı Ali Karakoç, “korona pozitif tanısı konmuş hastalarımızın yüzde 60-70’i fabrika ve işyerlerinde çalışanlar ve kamu personeli. Bu nedenle zorunlu olmayan mal ve hizmetlerin üretimi de bir an önce durdurulmalı” açıklaması, pandemiyi sınıfsal halini özetlemektedir.

Eylül ayı sonunda TTB’nin yayınladığı “COVID-19 Pandemisi 6. Ay Değerlendirme Raporu”nda belirtildiği üzere, pandemi sürecinde hasta ve ölümlerin en çok görüldüğü illerden biri olan İstanbul’un semtler arasındaki (HES uygulaması kullanılarak incelendiğinde) sınıf farkının Covid-19’a yakalanma açısından çok belirgin fark oluşturduğu ifade edilmekte. Sık yerleşimli binalarda kalabalık aile yaşamının olduğu düşük gelirli kişilerin ikamet ettiği Şirinevler’in “yüksek riskli bölge” olarak görülürken, ferah ve konforlu sitelerde yaşayan orta ve yüksek gelirli kesimin ikamet ettiği Ataköy “en düşük riskli bölge” olarak görüldüğüne raporda değinilmektedir. Yine aynı raporda Mart ayında başlayan EvdeKal çağrıları döneminde açığa çıkan verilerden örneklemeler yer almakta. Bu dönemde hangi semtin/ilçenin daha çok uyduğunun incelendiği bir analizden (1 milyon insanın akıllı telefonlarının dolaşım verileri incelenerek) bahsedilmekte. 7 gün boyunca yapılan analize göre; en fazla evde kalan semt/ ilçelerin; Kadıköy, Ataşehir, Çamlıca, Fatih, Ataköy, Bakırköy, Florya, Etiler ve Şişli gibi orta ve yüksek gelirli kesimlerin daha çok ikamet ettiği bölgeler olurken, en az evde kalanların yani evden çıkmaya zorunlu olan kesimin Esenyurt, Bağcılar, Bayrampaşa, Sancaktepe, Sultanbeyli, Pendik gibi işçi sınıfının yaşadığı bölgeler olduğuna değinilmektedir.

Buradan hareketle pandemi süresince, devletin aldığı önlemler karşısında işçi sınıfı ve çeşitli iş kollarında çalışan emekçiler açlık ve salgın sarmalında tercihsiz bırakılarak çalışmaya devam etmiştir. Pandemi sürecindeki verileri incelediğimizde, salgın karşısında işçi ve emekçiler güvencesiz ve korumasız bırakılarak hastalığa yakalanan büyük bir kesimi oluşturmaktadırlar. Pandemiyi sınıfsallığını; açlık ve yoksulluk karşısında tercihsizliğe itilen işçi ve emekçilerin hastalığı seçerek, evde kalamamaları olarak tanımlayabiliriz.

Nubar Ozanyan Ermeni Taburu Azerbaycan-Ermenistan çatışmalarına dair açıklama yayınladı.

Nubar Ozanyan Ermeni Taburu: TC destekli DAİŞ saldırırganlığını kınıyoruz

Şehit Nubar Ozanyan Ermeni Taburu Azerbaycan ve Ermenistan’ın Dağlık Karabağ’da (Artsakh) devam eden çatışmalarına dair bir açıklama yayınladı. Açıklamada TC’ye bağlı çetelerin üzerlerine Azerbaycan üniforması giydirilerek Ermenistan’a saldırdığı ifade edildi.

Yaşanan savaşın kınandığı açıklamada tabur olarak bu savaşın ne Azeri ne de Ermeni halkına hiçbir fayda sağlamayacağı vurgulandı. Son günlerde başta Akit olmak üzere burjuva medyada Nubar Ozanyan Ermeni Taburu’nun Karabağ’a asker gönderdiği ile ilgili yalan haber yapıldığı da ifade edilerek şunlar söylendi:

“Günlerdir yazılı ve sosyal medyada Şehit Nubar Ozanyan Ermeni Taburu’nun Karabağ’a asker gönderdiği yönünde yalan haber yapılmaktadır. Oysa ki AKP-MHP faşist yönetiminin paralı askerleri olan çeteleri Azerbaycan’a gönderdiği inkar edilemeyecek bir biçimde ortaya çıkmıştır. Öldürülen ve ele geçirilenlerin önemli bir kısmının DAİŞ-SMO olduğu açığa çıkmıştır.”

Ermeni Savaşçılardan Ermeni Halkına Mesaj: Birlik Olun

Türkiye’nin Ermenileri yeniden soykırma tabi tutmak için Azerbaycan’a destek verdiğini belirten Ermeni savaşçılar, topraklarını savunmaları için Ermenilere birlik çağrısı yaptı.

QSD’ye bağlı Şehit Nubar Ozanyan Taburundaki Ermeni savaşçılar, halklarına olan desteği ve Türkiye’nin niyeti-ne ilişkin ANHA’ya konuştu.

Ermenistan-Azerbaycan arasında kriz ortaya çıkmasıyla beraber Türk rejiminin müdahaleye giriştiğini belirten Manuel Demir adlı Ermeni savaşçısı, Suriye’deki çetelerini Azerbaycan’a

gönderen Türkiye’nin niyetinin yeni bir Ermeni soykırımı olduğunu söyledi.

Ermeni halkına soykırımları önlemek için birlik çağrısında bulunan Manuel Demir, “Bizi zayıflatan ve soykırma açık hale getiren parçalanmışlığımız olmuştur. Bu nedenle Ermeni halkına, Türk işgalciliğine karşı topraklarını ve kendilerini korumak için birlik çağrısı yapıyorum” dedi.

Digran Ozanyan adlı savaşçı da Türk devletinin Ermeni halkına dönük faşist siyasetine karşı mücadele ettiklerini kaydederek,

“Türkiye’nin Ermeni halkına düşmanlığı tarihseldir. Bu düşmanlığı nedeniyle şimdi Azerbaycan’a destek için çete gönderiyor. Herkes şunu iyi bilmeli ki Türkiye, kendi çıkarı için bölgedeki savaşa dahil oldu. Azerbaycan halkı da bilmelidir ki Türkiye, Azerbaycan topraklarını korumak için değil, Ermenileri soykırımdan geçirmek için destek sunuyor” diye konuştu.

Ermen Migrik Avadisyan adlı Ermeni savaşçı da halkına birlik mesajı vererek, şunları söyledi: “Türk devletinin saldırılarına maruz kalan Ermeni halkı silah kuşanıp kendini ve topraklarını korumalı, yeniden bir soykırma maruz kalmamak için mücadele etmelidir.”

Ankara Gar Saldırısındaki Çaresizlik Bugün Kobanê Tutuklamaları ile Aynıdır

Ankara Garı önünde 10 Ekim 2015'te yapılmak istenen Emek, Barış ve Demokrasi mitingine yönelik IŞİD'in düzenlediği ve 100 kişinin yaşamını yitirdiği, 391 kişinin de yaralandığı katliamın 5. yılını geride bıraktık.

Hatırlanacağı üzere Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK), Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK), Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği (TMMOB) ve Türk Tabipleri Birliği (TTB) çağrısıyla 10 Ekim 2015 Cumartesi günü Ankara'da Emek, Barış ve Demokrasi Mitingi'nin düzenlenmesi planlanmıştı.

Ancak TC-IŞİD işbirliğinde mitingün başlaması ile 100 kişi canlı bombalarla yaşamını yitirmişti. 10 Ekim'de emek örgütleri, devrimci, ilerici Kürdistan'da başlatılan savaş karşı barışı savunmak için bir aradaydı. Hedef alınan bu bir aradalıktı.

Bilgisi belgesi ile bizzat devlet tarafından bilinen bir katliamın sorumlularının gerçek bir adalet ile yargılanamayacağı ise davanın seyrinden anlaşılmalıdır.

Yaklaşık 2 yıldır süren 10 Ekim saldırısı davasında karar açıklandı. Mahkeme heyeti 9 sanığa "Anayasal düzeni ihlal" suçundan birer kez, "kasten öldürme" suçundan da 100'er kez olmak üzere toplam 101'er kez ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası verdi ancak sözde "firari" sanıklar yargılanmadığı gibi devletin sorumluluğu hiçbir zaman söz konusu olmadı.

10 Ekim Ankara Katliamı'na ilişkin firari sanıklar yönünden devam eden davanın 5. duruşması Ankara 4. Ağır Ceza Mahkemesinde görüldü.

Bu duruşmada konuşan Avukat Gamze Gökoğlu, Suruç ve Ankara Katliamı'nın Suriye'ye gidiş gelişlerde planlandığını söyleyerek, "Emniyet bütün bunlara işlem yapmadığı gibi katliam sanıkları Suriye'ye geçiyor. Ardından ülkede bir patlama silsilesi yaşanıyor. 2013 yılında Adıyaman'da başlayan örgütlenme süreçlerinin hiçbirini iddianamede yok. Bu kişilerin pozisyonları doğru olarak belirtilmiyor" dedi. Bu sözler davanın gidişatının neredede olduğunu özetler nitelikte.

5 yıl boyunca Ankara katliamında istenilen yargılamanın olmaması ile AKP iktidarının krizleri derinleştikçe devreye saldırı politikasını koyması paralel ilerlemektedir.

Avukat Gülşah Kaya, ise aynı duruşmada, "emniyetin" İlhami Balı'nın yerini söylemediğine dikkat çekerek "İlhami Balı'nın sinyal kayıtları var, evi biliniyor, yakalanıyor sonrasında ise bulunamıyor. İlhami Balı çok önemli, çünkü istihbaratçı olduğu yönünde çok bilgi var. Asker konuşmalarında da böyle ifade ediliyor. Bizim iltisaklı (V) olarak gördüğümüz kurumun açıklanmasını ve firari sanıklarla ilgili yine gizli bilgilerin açıklanmasını istiyoruz. İlhami Balı'nın kaldığı 'x' kampı neresidir?" diye sordu.

5 yıldır gerçek sorumlularının yargılanması, devletin sorumluluğuna dair herhangi bir şeyin yapılmamasına yönelik ailelerin isyanı ile Ankara'da anıt yapılması talebi yerine getirilmedi. Ankara Katliamı'nda eşini kaybeden Mehtap Sakinci, "Yıldönümleri çok ağır geçiyor. Orada bir anıt bile dikilmedi. Orada bir anıt görsek biz de aslında dört yılın geçtiğini anlayacağız. Anıt olmayınca, sanki zaman geçmiyor, hep aynı noktada duruyoruz." diyor.

20 Temmuz 2015'de Suriye sınırındaki Suruç ilçesinde Kobanê'ye insanî yardım götürmek üzere bir araya gelen Sosyalist Gençlik Derneği Federasyonu üyesi gençlere yönelik bombalı saldırıda 33 devrimci genç yaşamını yitirmişti. Saldırı silsilesi

işte bu şekilde devreye konulmuştu. Amed saldırısının ardından yapılan seçimde, HDP bütün tahminlerin üzerinde, yüzde 10'luk seçim barajını geçerek yüzde 13 oy aldı ve AKP'nin tek başına iktidar düşüne son vermişti. Kısa bir özet geçtiğimizde rahatlıkla gördüğümüz AKP iktidarının yaşadığı ekonomik, uluslararası krizi, ülke içindeki yönetememe krizinde başta HDP olmak üzere ağır saldırı konsepti olduğu açıktır.

Tek başına iktidar olabilmek için kritik sınırdaki gezen AKP'nin hedefine ulaşması durumunda otoriter uygulamalarını artıracak yönünde açık mesajlar bu saldırılarla kendini ortaya koymuştu.

5 yıl boyunca Ankara katliamında istenilen yargılamanın olmaması ile AKP iktidarının krizleri derinleştikçe devreye saldırı politikasını koyması paralel ilerlemektedir. Bugün Kobanê isyanını bahane ederek 17 HDP'li siyasetçiyi tutuklaması, kayyum saldırısı ile halkın iradesini gasp etmesi ve onlarca kişinin gözaltı operasyonuna maruz kalması benzer çaresizlik politikasının bir aynası görevindedir. Pandemi nedeniyle derinleşen krizde çıkmasını Kürt düşmanlığı kartını devreye sokarak dikkatleri üzerinden çekmesi aynı çırpınısının bir parçası sadece.

Proletarya Partisi MK SB üyesi ile Röportaj

Proletarya Partisi MK SB üyesi Özgür Aren ile yapılan bir söyleşi yayımlandı. Yapılan söyleşi, tkpml.com'da 2 bölüm halinde ve "savaşmaktan başka kurtuluş yolumuz bulunmamaktadır" başlığı ile yayımlandı.

"Komünist partiler donmuş mekanizmalar değildir"

Yapılan röportajda Özgür Aren'in, ülkenin siyasal sürecindeki gelişmelerin partinin tartışmalarına ne düzeyde yansıtıldığına ilişkin bilgiler aktararak "komünist partiler donmuş mekanizmalar değildir" diye belirttiği görülüyor.

Aren'in açıklamasındaki ilgili bölüm şu şekilde: "Biliyoruz ki, komünist partiler donmuş mekanizmalar değildir. Yaşayan, canlı örgütlenmelerdir. Onlar başta işçi sınıfı olmak üzere kitlelerle kurdukları bağlarla, sınıfın ve kitlelerin kendisini beslemesi ve denetlemesiyle yaşarlar. Partimiz, Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin ürünü bir parti olarak, bu direniş ve isyanlarda açığa çıkan enerjiyi yeterince kendine çekemedi. Kitlelerin taleplerini karşılayamadı. Daha doğru bir ifadeyle, partimizin önderliği, kitlelerin içinde bulunduğu duruma ve taleplerine yanıt olmaktan başarısız oldu. Bu çok net görüldü. Örneğin Gezi İsyanı'nda açığa çıkan dinamiklerden öğrenmek ve kendi stratejisini bu dinamikler üzerinden yeniden üretmek ve güncellemek yerine, meseleye genel geçer yaklaştı. Parti önderliğinin bu pozisyonuna rağmen özellikle kadın ve gençlik alanındaki yoldaşlarımız bu direnişten çok şey öğrendiler ve partimizin duruşunu sorgulamaya başladılar."

Kadınlaşma, gençleşme, Kürtleşme, LGBTİ+'laşma...

Yayımlanan söyleşinin ikinci bölümünde ise şu vurgunun yapıldığı görülmektedir:

"Partimiz, sadece kadınlaştığı, gençleştiği oranda değil, LGBTİ+'laştığı, Kürtleştiği, Alevileştiği ... oranda ülke devrimimizi gerçekleştirebilecektir. Bu partimiz açısından net bir görüştür. Partimiz, işçi sınıfının öncü ve önder örgütüdür. İşçi sınıfı önderliğinde devrimden çıkarı olan bütün sınıf ve katmanların çıkarını savunur. Savunmalıdır. Biliyorsunuz halk kavramı devrimden çıkarı olan sınıf ve katmanları kapsar. Dolayısıyla halk saflarında gördüğümüz her sınıfın, katmanın, topluluğun ve bireyin haklarını savunur ve savunmalıdır. Hakim sınıfların her türlü baskısına karşı, kendisini ezilenin, mazlumun, baskıya uğrayanın yanında konumlandırır. Bu komünist olmanın, devrimciliğin ilk şartlarından biridir."

Röportajların tam metnine tkpml.com'dan ulaşılabilir.

PÊŞEROJA AZAD | ÖZGÜR GELECEK | Sayı 222

Nisan Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti. Yönetim Yeri: Katip Mustafa Çelebi Mahallesi Tel Sokak No: 25 Kat: 3 Daire: 9 Beyoğlu/İstanbul Tel: 0212 293 73 76 Sahibi ve Yazışleri Müdürü: Vedat Yeler
Baskı: Kuzey Veb Ofset Sanayi Ticaret LTD. ŞTİ. Tayakadın Yassıören Cd. No: 75/1 Tayakadın Köyü Arnavutköy/İstanbul Tel: 0212 682 61 62 Küçükköy V.D. 6010823413 YAYGIN SÜRELİ - ISSN: 2148-7367
Twitter | ozgur_gelecek Facebook | ozgur.gelecek.gazetesi

Büyük Proleter Kültür Devrimi ve Önemi Üzerine!

Büyük Proleter Kültür Devrimi (BPKD 1966-1976), henüz içinde olduğumuz “emperyalizm proleter devrimler çağı”nda, Mao Zedong önderliğindeki Çin Komünist Partisi (ÇKP) öncülüğünde gerçekleştirilen özgün ve farklı bir proleter devrim biçimidir.

Aydın, üniversiteli Çin devrimci gençliğinin tetiklediği ve sonrasında proletaryanın halk kitlelerinin sahiplendiği, yeni bir “proleter devrim modeli” olarak tarihe yazılan bu devrim, sosyalizm koşullarında sınıf mücadelesi geleneğine de ender bir kolektif katkıdır. BPKD hamlesini yeniden ve yeniden araştırmak, incelemek, anlamak, yorumlamak ve nihayetinde bu atılımdaki müthiş devrimci öğretileri eleştirel bir gözle özümsemek; özellikle de Kaypakkaya çizgisinde ısrar eden devrimci-komünistler için bir ihtiyaçtan öte bir zorunluluktur. Bu devrimi kavramayanlar Kaypakkaya'nın ideolojik mücadeledeki uzlaşmaz çizgisini de yeterince kavrayamaz.

ÇKP'nin bu devrim hakkında kendi kongresinde veya konferanslarından birinde resmileştirilen veya bilinen tarihsel bir değerlendirmesi veya belgesi de yoktur. Varsa bile 44 sene sonra bile henüz ortaya çıkmamıştır. Bu devrim hakkındaki okuduklarımızın hepsi, önderliğinin aktarımları da dahil, maalesef bireysel sorumluluk taşıyarak yazılan belgelerdir. Mao Zedong'un hayatı, bizzat önderlik ettiği, bu yeni tipteki devrimi bilimsel olarak tüm yanlarıyla incelemek, araştırmak, belgelemek, eleştirmek ve değerlendirmek için ne yazık ki yetmemiştir. Üstelik onun ölümünden hemen kısa bir süre sonra sosyalist önderlik ve iktidar gücü, hızla kaybedilmiş, anlı şanlı ÇKP ve MLM önderliği teslim alınmış, proletarya partisi, iş revizyonizm tarafından ideolojik, modern revizyonist ve gerici politik ve askeri bir darbeye de yolundan saptırılmıştır.

Önderliği iç veya dış düşmanlar tarafından darbelenen, teslim alınan, katledilen bir devrimci örgüt, asla bütünlüklü yok edilemez. O bir bakış açısı, bir anlayış, bir gelenek, bir düşün ve yaşam tarzı olarak var olmaya devam eder. Güçten düşse de

paramparça olsa da bir tek hücre kalsa bile, o hücre kendini sabır, sebat ve inatla yeniden üretmeye devam eder. Kaypakkayacı devrimci komünist çizgide olma iddiasında olan bütün örgütler, hareketler veya bireyler, sosyalizm koşullarında patlak veren bu müthiş devrimi doğru-yanlış, yeterli-yetersiz, başarılı ve hatalı, öznel ve nesnel, teorik-pratik, bütün gerçekçi yanlarıyla araştırmak, incelemek ve özümsemek görevinden asla vazgeçmemelidir.

İbrahim Kaypakkaya'nın devrimci komünizm çizgisi varoluş sürecinde, evrensel dış bir etken olarak bu devrimden özellikle esinlenerek ve somut şartların somut tahlilinden hareketle kendi ülkesel koşullarının devrimci gerçeğini de analiz ederek ortaya çıkmıştır. Dolayısıyla Kaypakkaya çizgisini, teoride olduğu kadar ve sosyal pratikte de savunanlar, BPKD'yi bütün yanlarıyla araştırıp incelemekten, bilimsel bir eleştiriye-değerlendirmeye tabi tutmaktan kaçınanlar, ülkemiz tarihsel ve maddi gerçekliği içinde, devrimci komünist çizgiyi yeterli oranda özümseyip ve pratikleştirmezler.

Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin (SSCB) pratik deneyimden yoksun ilk yıllarında, parti ve devlet bürokrasisi içinde ortaya çıkan yozlaşmaya, bürokrataşmaya, burjuvallaşmaya yönelik mücadele tarzı olarak, V.İ.Lenin'in ilk defa ortaya koyduğu “kültür devrimi” önermesi tarihsel bir kazanımdır. Bu kazanım, bir başka ülkede, bir başka koşulda ve farklı bir tarihsel gerçeklikte; Mao Zedong önderliğinde devrimci gençliğin ve işçi sınıfının bir toplumsal hamlesine dönüşerek pratik bir devrimci değer yaratmıştır. Üstelik kültürel değerlerin veya kalıntıların ideolojik ve politik değerlerden daha güçlü, etkili ve uzun erimli olduğu gerçeği göz ardı edilmezse, her tarihsel-toplumsal atılım koşullarında kültür devriminin vazgeçilemez önemi de anlaşılacaktır.

BPKD, bu anlamda sosyalizm ve komünizm mücadelesinin teorik özü olan, diyalektik ve tarihsel materyalizm bilimine, dolayısıyla da Marksist-Leninist kesintisiz ve aşamalı devrimci toplumsal dönüşüm anlayışına pekala uygundur. Nitekim, bu

devrimde en kaba ve en ince, en örtülü ve en açık, en kör ve en keskin biçimler altında sürmekte olan iki çizgi, iki sınıf, iki yol, dünya görüşü arası mücadele yeni bir devrimci toplumsal kapışmaya sahne olmuştur. Sonuçları itibarıyla da bu mücadelenin tek başına bir kültür devrimi hamlesiyle kazanılmayacağı gerçeği de kanıtlanmıştır.

Sosyalizm koşullarında sınıfların varlığı ve bu sınıflar arası çok yönlü keskin mücadele anlayışının ön kabulü, öz itibarıyla Büyük Proleter Kültür Devrimi'ni anlamının birincil anahtarıdır. Çin proletaryasının öncülüğünde gelişen Yeni Demokratik Devrim (1949) ve daha sonraki yıllarda kendini dayatan Sosyalizm İnşası'nın Çin'deki zorunluluklarını ve pratik öğretilerini anlamayanlar ve özümseyemeyenler, Kaypakkayacı geleneğin her koşulda ihtilalcı çizgisini de asla anlayamaz ve uygulayamazlar.

BPKD; iki sınıf, iki dünya, iki yol, iki yöntem (metod) ve iki çizgi arası mücadelenin sınıflar mücadelesi tarihinin sosyalizm koşullarında ortaya çıkan en ileri ve en özgün devrim aşaması olarak öneminden hiçbir şey kaybetmemiştir! Büyük Proleter Kültür Devrimi, Marksist-Leninist çizgidedir. Yine BPKD, özellikle de Leninist kesintisiz- sürekli veya aşamalı proleter devrim teorisi ve pratiğinin de yeni bir halkasıdır. Nitekim günümüzün uluslararası burjuvazisi dahi her yıl dönümünde bu devrimin itibar kaybını büyütme için yalan, yanlış bilgiler üzerinden saldırganlığını süreklileştirmiştir.

Yeni Demokratik Çin Devrimi (YDÇD), Büyük Proleter Kültür Devrimi (BPKD) ve Mao Zedong hakkında olmadık yalan üreten uluslararası burjuvaziye bir de proleter sınıflar ve hareketler içindeki oportünistlerin ve revizyonistlerin saldırısı da eklendiğinde; ilerici, devrimci eksendeki işçi ve emekçilerin kafasının karışmaması mümkün değildir. Ancak, karışan her kafa kötü de değildir. Karışmanın olmadığı yerde, araştırma ve düzelmeye de olmaz. Kafası karışanlar araştırmaya ve incelemeye yönelmiyorsa ve tek yanlı bilgileri tüketiyorlarsa, işte tam da orada, ideolojik ve politik bir sorun var

demektir.

BPKD; sosyalizm şartlarında, yani yeni koşullar altında; sadece kendi varlığını devam ettirmekle kalmayan, aynı zamanda derin veya görünür, keskin veya kaba, dolaylı veya direkt biçimleriyle sürgit devam eden bir devrimci mücadele örneğidir.

BPKD; iki sınıf (burjuvazi ve proletarya), iki dünya (kapitalizm ve sosyalizm), iki yol (sınıf devrimciliği ve sınıf uzlaşmazlığı), iki yöntem (diyalektik ve tarihsel materyalizm ile öznelci metafizik idealizm), iki çizgi (burjuva ve proleter) arasındaki bitmeyen zorunlu mücadeleye dair verilebilen en devrimci cevaptır.

Sosyalizmi sınıfsız, sınıf mücadelesiz, uzlaşmaz çelişkisiz ve dolayısıyla da kılıplar içine hapsolmuş, donuk, hareketsiz bir toplumsal formasyon olarak yorumlayanlar; sosyalizmde pekala sınıfların varlığı ve dolayısıyla sınıflar mücadelesinin yeni koşullar altında ve yeni biçimler şeklinde sürgit devam ettiğine dair, Marksist-Leninist-Maoist devrimci tezi asla kavrayamazlar. Çünkü onlar, klasik ve modern revizyonizmin, klasik ve modern oportünizmin ve nihayetinde burjuva-küçük burjuva sağ veya sol tasfiyeciliğin derin ve karanlık dehlizlerinde yüzmekten, maddi gerçekçi hareketi ve dolayısıyla da kesintisiz ve sürekli devrim mücadelesini anlayamaz ve önlerini göremez olmuşlardır.

İflah olmaz revizyonist, sağ veya sol oportünist, küçük burjuva düşün ve yaşam tarzları, zoru, her koşulda zoru seçmekten imtina ederler. Oysa, ancak ve ancak, her koşulda zorunluluğu ve zoru seçmek, devrimcidir! Tarihsel motor olan sınıf mücadelesi deneyimlerinin ortaya çıktığı gibi; bütün temel haklar ve toplumsal özgürlükler mücadelesi, sadece ve sadece maddi gerçekçi ihtiyaçlardan ve zorunluluklardan doğar ve yeni zorunluluklara vesile olurlar!

İki sınıf, iki dünya, iki yol ve iki çizgi arası mücadele var olduğu müddetçe; proleter kültür devrimlerinin teori ve pratiği de var olacak, kendini yeniden ve yeniden üretecektir!